ΝΑ ΑΠΑΞΙΩΣΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 187
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
2018
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΠΟΛΥΤΕ

Να προσπαθούμε, να αντιστεκόμαστε, να επιμένουμε, να μην το βάζουμε κάτω, να είμαστε πιστοί, να αντιπαλεύουμε σώμα με σώμα τη μοίρα, να εκπλήσσουμε την καταστροφή με την αφοβία που δείχνουμε μπρος της, να αντιμαχόμαστε κατά μέτωπο την άδικη δύναμη και να λοιδωρούμε την κούφια νίκη, να στεκόμαστε ακλόνητοι, να βαστάμε ταμπούρι· από τέτοιο παράδειγμα έχουν οι λαοί ανάγκη, τέτοιο φως πρέπει να τους ηλεκτρίζει. (Β. ΟΥΓΚΩ)

Αναρχικό διήμερο 15 και 16 Νοεμβρίου 2018 στο ΕΜΠ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου στις 6.00 με θέμα:

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕ

Να προσπαθούμε, να αντιστεκόμαστε, να επιμένουμε, να μην το βάζουμε κάτω, να είμαστε πιστοί, να αντιπαλεύουμε σώμα με σώμα τη μοίρα, να εκπλήσσουμε την καταστροφή με την αφοβία που δείχνουμε μπρος της, να αντιμαχόμαστε κατά μέτωπο την άδικη δύναμη και να λοιδωρούμε την κούφια νίκη, να στεκόμαστε ακλόνητοι, να βαστάμε ταμπούρι· από τέτοιο παράδειγμα έχουν οι λαοί ανάγκη, τέτοιο φως πρέπει να τους ηλεκτρίζει. (Β. ΟΥΓΚΩ)

Αναρχικό διήμερο 15 και 16 Νοεμβρίου 2018 στο ΕΜΠ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου στις 6.00 με θέμα:

Αναρχικοί, Κοινοβουλευτική Δημοκρατία και Εκλογές

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου στις 6.00 με θέμα:

Εγκληματικότητα, Ρατσισμός και Εξουσία στη Μνημονιακή Εποχή

ΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Αναρχικό διήμερο 15 και 16 Νοεμβρίου 2018 στο ΕΜΠ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου στις 6.00 με θέμα:

Αναρχικοί, Κοινοβουλευτική Δημοκρατία και Εκλογές

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου στις 6.00 με θέμα:

Εγκληματικότητα, Ρατσισμός και Εξουσία στη Μνημονιακή Εποχή

Προβολές από τις 12 το μεσημέρι

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

9 772585 329005 11

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Είναι συνηθισμένο οι «διαμάχες» ανάμεσα σε εξουσιαστές, όπως αυτή που δήθεν εξελίσσεται ανάμεσα στον πρώην (;) πλέον υπουργό εξωτερικών και στον υπερυπουργό Αμύνης του καθεστώτος Τσίπρα, να προβάλλονται με τέτοιο τρόπο, ώστε να καλύπτεται σχεδόν ολοκληρωτικά η ουσία των επιβαλλόμενων καταστάσεων και οι πραγματικές τους συνέπειες. Όσο μεγαλώνει η σύγχυση, ευκολότερα κυριαρχεί το ψεύδος και προχωρούν οι εξουσιαστικοί σχεδιασμοί. Όσο περισσότερο πέφτουν τα φώτα στα επουσιώδη τόσο και άλλο τόσο περιορίζεται η δυνατότητα να οδηγηθούμε στο ξέφωτο. Αυτές, λοιπόν, οι «διαμάχες» ορίζονται πρώτα απ' όλα από την κοινή επιθυμία, όσων φαίνονται να πρωταγωνιστούν στις εξουσιαστικές υποθέσεις, να διατηρήσουν την ισχύ, που έχουν αποκτήσει. Ο στόχος αυτός άλλοτε επιτυγχάνεται με μια προσωρινή απόσυρση από το πολιτικό προσκήνιο, η οποία, βέβαια, εν πολλοίς δεν είναι και πραγματική, αφού τα ίδια πρόσωπα συνεχίζουν να δραστηριοποιούνται με μη φανερό τρόπο και άλλοτε με μια επίδειξη πολιτικής ισχύος, που βασίζεται σχεδόν πάντα στην δυνατότητα της εκβίασης και της απειλής με «ανατροπή» των πολιτικών συσχετισμών. Παρ' όλη, όμως, την εμφανή διατήρηση των ίδιων και των ίδιων μεθόδων η κομμουνιστική διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων από το καθεστώς Τσίπρα είναι αξιοπρόσεκτη μέχρι στιγμής για την αποτελεσματικότητά της, αφού επιδεικνύει μια άνεση να επιβάλλει τους όρους καθυπόταξης ενός καθ' ομολογίαν παραδοσιακά ανυπότακτου κοινωνικού χώρου. Η ίδια αποτελεσματικότητα, όμως, θα πρέπει να αποδειχθεί και στα λεγόμενα «εξωτερικά» ζητήματα, όπως η περιβόητη Συμφωνία των Πρεσπών, για την εξέλιξη της οποίας ενδια-

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΑΓΩΝΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ...

Λάβαμε την παρακάτω επιστολή την οποία και δημοσιεύουμε αυτούσια, αναγνωρίζοντας τον επείγοντα χαρακτήρα της έκκλησης και την αγωνία που κινητοποίησαν τον άγνωστο σε εμάς αποστολέα της...

Σύντροφοι,

Με αγωνία και τρέμοντας από συγκίνηση σάς γράφω αυτό το γράμμα.

Γνωρίζω τις ευαισθησίες σας και για τον λόγο αυτό τόλμησα να σας ενοχλήσω ελπίζοντας ότι οι ανησυχίες μου και η κραυγή αγωνίας μου θα εισακουστούν, θα προβληματίσουν, όχι μόνον εσάς, αλλά και πλήθος συντρόφων, που μάλλον έχουν υποτιμήσει τον κίνδυνο που απειλεί το ανταγωνιστικό κίνημα.

Και ο κίνδυνος αυτός είναι υπαρξιακής φύσεως. Όχι, μην τρομάζετε. Δεν πέφτει πρόωρα η κυβέρνηση. Μην πάει ο νους σας στο κακό. Η ώρα η κρίσιμη, όμως, πλησιάζει. Η Δεξιά είναι έτοιμη να σηκώσει κεφάλι, έφτασε μάλιστα στο σημείο να κατηγορεί την κυβέρνηση ότι έγινε καθεστώς και ότι δεν μπορεί να κρύψει την μανία της για την εξουσία.

Ποιοι μιλάνε τώρα, σύντροφοι; Αυτοί που δεν ζήτησαν μια συγγνώμη για την διαφθορά επί των ημερών τους; Και αυτή η τσούχτρα η Φώφη από κοντά, να κάνει πλάτες; Όμως, ας μην αποπροσανατολιζόμαστε, όπως θα ήθελαν τα ρετάλια της διαπλοκής και των ΜΜΕ, τα βοθροκάναλα και οι σπιούνοι τους.

Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Και έχει όνομα. Και το όνομα αυτού ...Κυριάκος.

Ναι, ο Κυριάκος. Αυτό το υδροκέφαλο τέρας, η έχιδνα η διμούτσινη, το τέκνο του ροφού, του Αποστάτη. Ο εκπρόσωπος του παλαιού κομματικού συστήματος σήκωσε κεφάλι σύντροφοι, και απειλεί. Οι πιο σκοτεινές μέρες του

Ας είμαστε, όμως, ρεαλιστές. Όχι, σύντροφοι δεν είναι αυτό το θέμα μας.

Όχι, σύντροφοι οι προτεραιότητές μας είναι άλλες. Να παλέψουμε για να έρθει η κοινωνική προκοπή, να ανοίξουμε και άλλα μαγαζιά στα Εξάρχεια, να διεκδικήσουμε αξιοπρεπείς μισθούς, να πατάξουμε την ανομία που επιβάλλουν οι κομματικές νεολαίες της δεξιάς και του Πασοκ στα πανεπιστήμια· να συνδιαχειριστούμε το προσφυγικό πρόβλημα, –ρουσφέτια αυτοί, ρουσφέτια και εμείς–, να διορίσουμε και άλλους συντρόφους στις ΜΚΟ, στην Αυγή, στο Κόκκινο, στην Δημόσια Τηλεόραση, να χώσουμε τους φασίστες στην φυλακή, να παίρνουμε την ευθύνη στα κινηματικά μέσα ακόμα και όταν τους μουντζώνουμε στο δρόμο.

Τί σκατά αναρχία είναι αυτή;

Σύντροφοι θα σας μαλώσω. Σύντροφοι όλοι για την κινηματική εξουσία αγωνιζόμαστε.

Σύντροφοι, μην κοιμάστε, ξυπνήστε, επαγρυπνείτε, ο Κυριάκος θα μας βάλει όλους φυλακή, θα ξανανοίξει τα ξερονήσια. Τί πράγμα; Ο καταυλισμός στην Μόρια της Λέσβου είναι το Νταχάου του καθεστώτος Τσίπρα; Ε, και τί έγινε ρε σύντροφοι; Τί να κάνουμε τώρα; Και πού το ξέρετε δηλαδή; Μήπως πήγατε από εκεί; Ο Σκάι και η προπαγάνδα του αρχίζει να διαβρώνει ακόμη και εμάς; Ανησυχώ σύντροφοι. Οι διαφωνίες δεν είναι καλός οιωνός. Ούτε οι πολλές πολλές ερωτήσεις. Ειδικά από τους νεότερους.

Τί προτείνω, θα ρωτήσετε.

Όχι σύντροφοι, μην με παρεξηγείτε, δεν υπονοώ ότι θα πρέπει να στηρίξουμε, χωρίς αυταπάτες, τον Συριζα στις επόμενες εκλογές.

Αντίθετα οι «αυταπάτες», όταν δεν υπάρχει συνειδητοποίηση, ορισμένες φορές είναι χρήσιμες. Ιδιαίτερα χρήσιμες...

Και όπως είπαμε.

Το τέρας έρχεται...

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΟΤΖΙΑ: (Α) ΤΑ ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ...

Στην νομή της εξουσίας, όπως είναι γνωστό, κερδισμένες βγαίνουν πάντα οι ύαινες, αλλά και εκείνοι, που έχουν φροντίσει να έχουν γερές πλάτες. Ο πλέον αδίστακτος θα επικρατήσει, τα αφοσιωμένα τσιράκια θα επιβιώσουν για όσο χρονικό διάστημα βέβαια, αποφασίσουν και με τους όρους που θα αποφασίσουν οι ισχυροί πάτρονές τους.

στάσεων και οι πραγματικές τους συνέπειες. Όσο μεγαλώνει η σύγχυση, ευκολότερα κυριαρχεί το ψεύδος και προχωρούν οι εξουσιαστικοί σχεδιασμοί. Όσο περισσότερο πέφτουν τα φώτα στα επουσιώδη τόσο και άλλο τόσο περιορίζεται η δυνατότητα να οδηγηθούμε στο ξέφωτο. Αυτές, λοιπόν, οι «διαμάχες» ορίζονται πρώτα απ' όλα από την κοινή επιθυμία, όσων φαίνονται να πρωταγωνιστούν στις εξουσιαστικές υποθέσεις, να διατηρήσουν την ισχύ, που έχουν αποκτήσει. Ο στόχος αυτός άλλοτε επιτυγχάνεται με μια προσωρινή απόσυρση από το πολιτικό προσκήνιο, η οποία, βέβαια, εν πολλοίς δεν είναι και πραγματική, αφού τα ίδια πρόσωπα συνεχίζουν να δραστηριοποιούνται με μη φανερό τρόπο και άλλοτε με μια επίδειξη πολιτικής ισχύος, που βασίζεται σχεδόν πάντα στην δυνατότητα της εκβίασης και της απειλής με «ανατροπή» των πολιτικών συσχετισμών. Παρ' όλη, όμως, την εμφανή διατήρηση των ίδιων και των ίδιων μεθόδων η κομμουνιστική διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων από το καθεστώς Τσίπρα είναι αξιοπρόσεκτη μέχρι στιγμής για την αποτελεσματικότητά της, αφού επιδεικνύει μια άνεση να επιβάλλει τους όρους καθυπόταξης ενός καθ' ομολογίαν παραδοσιακά ανυπότακτου κοινωνικού χώρου. Η ίδια αποτελεσματικότητα, όμως, θα πρέπει να αποδειχθεί και στα λεγόμενα «εξωτερικά» ζητήματα, όπως η περιβόητη Συμφωνία των Πρεσπών, για την εξέλιξη της οποίας ενδιαφέρονται διακαώς τόσο οι ΗΠΑ, και η ΕΕ όσο και το ρωσικό κράτος κατά κύριο λόγο. Αυτή ακριβώς η διευθέτηση για την ώρα φαίνεται να ξεπερνά τις δυνατότητες διαχείρισης του καθεστώτος Τσίπρα, καθώς η περίπτωση «στραβοπατήματος» είναι πιθανότατη αφού δεν υπάρχει πρόσφατο ιστορικό προηγούμενο, ώστε να έχουμε μέτρο σύγκρισης στα λεγόμενα εθνικά ζητήματα. Ο κίνδυνος μάλιστα φαίνεται να μεγιστοποιείται καθώς η τελική (;) διευθέτηση συμπίπτει εκ των πραγμάτων με πολλαπλές εκλογικές διαδικασίες (βουλευτικές, αυτοδιοικητικές και αφορούσες την ευρωβουλή). Όσον αφορά, τις βουλευτικές εκλογές, η ιδιαίτερη σημασία τους στην προκειμένη περίπτωση

Λάβαμε την παρακάτω επιστολή την οποία και δημοσιεύουμε αυτούσια, αναγνωρίζοντας τον επείγοντα χαρακτήρα της έκκλησης και την αγωνία που κινητοποίησαν τον άγνωστο σε εμάς αποστολέα της...

Σύντροφοι,

Με αγωνία και τρέμοντας από συγκίνηση σάς γράφω αυτό το γράμμα.

Γνωρίζω τις ευαισθησίες σας και για τον λόγο αυτό τόλμησα να σας ενοχλήσω ελπίζοντας ότι οι ανησυχίες μου και η κραυγή αγωνίας μου θα εισακουστούν, θα προβληματίσουν, όχι μόνον εσάς, αλλά και πλήθος συντρόφων, που μάλλον έχουν υποτιμήσει τον κίνδυνο που απειλεί το ανταγωνιστικό κίνημα.

Και ο κίνδυνος αυτός είναι υπαρξιακής φύσεως. Όχι, μην τρομάζετε. Δεν πέφτει πρόωρα η κυβέρνηση. Μην πάει ο νους σας στο κακό. Η ώρα η κρίσιμη, όμως, πλησιάζει. Η Δεξιά είναι έτοιμη να σηκώσει κεφάλι, έφτασε μάλιστα στο σημείο να κατηγορεί την κυβέρνηση ότι έγινε καθεστώς και ότι δεν μπορεί να κρύψει την μανία της για την εξουσία.

Ποιοι μιλάνε τώρα, σύντροφοι; Αυτοί που δεν ζήτησαν μια συγγνώμη για την διαφθορά επί των ημερών τους; Και αυτή η τσούχτρα η Φώφη από κοντά, να κάνει πλάτες; Όμως, ας μην αποπροσανατολιζόμαστε, όπως θα ήθελαν τα ρετάλια της διαπλοκής και των ΜΜΕ, τα βοθροκάναλα και οι σπιούνοι τους.

Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Και έχει όνομα. Και το όνομα αυτού ...Κυριάκος.

Ναι, ο Κυριάκος. Αυτό το υδροκέφαλο τέρας, η έχιδνα η διμούτσινη, το τέκνο του ροφού, του Αποστάτη. Ο εκπρόσωπος του παλαιού κομματικού συστήματος σήκωσε κεφάλι σύντροφοι, και απειλεί. Οι πιο σκοτεινές μέρες του παρελθόντος ξαναζωντανεύουν.

Τρέμω ολόκληρος, σύγκορμος ριγώ, σύντροφοι, και μόνο στην ιδέα ότι η παλινόρθωση της Δεξιάς είναι προ των πυλών, ότι ο Γουρλομάτης έρχεται για να σαρώσει όλες τις κατακτήσεις μας, να καταργήσει το «άσυλο», να βάλει λουκέτο στις κινηματικές δομές μας, να στείλει τα φουσάτα των ταγματασφαλιτών στα ελεύθερα εδάφη μας, στα τιμημένα Εξάρχεια, που δοξάζονται μέρα με την μέρα ολοένα και περισσότερο.

Ορισμένα μικροπροβλήματα πράγματι υπάρχουν· μαστρωποί ντόπιοι και ξένοι, προστασίες, διακίνηση ναρκωτικών, εκατοντάδες αιματηρές ληστείες και κλοπές, ξεκαθαρίσματα λογαριασμών ανάμεσα σε συμμορίες και δολοφονίες μελών τους, μαχαιρώματα περαστικών, κινηματική διαπλοκή με τις ΜΚΟ και τα κυβερνητικά στελέχη.

Ε, και τί να κάνουμε, λοιπόν, να τα βάλουμε με τον Συριζα, επειδή στην πραγματικότητα είναι το μεγάλο αφεντικό

ρίσουμε και άλλους συντρόφους στις ΜΚΟ, στην Αυγή, στο Κόκκινο, στην Δημόσια Τηλεόραση, να χώσουμε τους φασίστες στην φυλακή, να παίρνουμε την ευθύνη στα κινηματικά μέσα ακόμα και όταν τους μουντζώνουμε στο δρόμο.

Τί σκατά αναρχία είναι αυτή;

Σύντροφοι θα σας μαλώσω. Σύντροφοι όλοι για την κινηματική εξουσία αγωνιζόμαστε.

Σύντροφοι, μην κοιμάστε, ξυπνήστε, επαγρυπνείτε, ο Κυριάκος θα μας βάλει όλους φυλακή, θα ξανανοίξει τα ξερονήσια. Τί πράγμα; Ο καταυλισμός στην Μόρια της Λέσβου είναι το Νταχάου του καθεστώτος Τσίπρα; Ε, και τί έγινε ρε σύντροφοι; Τί να κάνουμε τώρα; Και πού το ξέρετε δηλαδή; Μήπως πήγατε από εκεί; Ο Σκάι και η προπαγάνδα του αρχίζει να διαβρώνει ακόμη και εμάς; Ανησυχώ σύντροφοι. Οι διαφωνίες δεν είναι καλός οιωνός. Ούτε οι πολλές πολλές ερωτήσεις. Ειδικά από τους νεότερους.

Τί προτείνω, θα ρωτήσετε.

Όχι σύντροφοι, μην με παρεξηγείτε, δεν υπονοώ ότι θα πρέπει να στηρίξουμε, χωρίς αυταπάτες, τον Συριζα στις επόμενες εκλογές.

Αντίθετα οι «αυταπάτες», όταν δεν υπάρχει συνειδητοποίηση, ορισμένες φορές είναι χρήσιμες. Ιδιαίτερα χρήσιμες...

Και όπως είπαμε.

Το τέρας έρχεται...

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΟΤΖΙΑ: (Α) ΤΑ ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ...

Στην νομή της εξουσίας, όπως είναι γνωστό, κερδισμένες βγαίνουν πάντα οι ύαινες, αλλά και εκείνοι, που έχουν φροντίσει να έχουν γερές πλάτες. Ο πλέον αδίστακτος θα επικρατήσει, τα αφοσιωμένα τσιράκια θα επιβιώσουν για όσο χρονικό διάστημα βέβαια, αποφασίσουν και με τους όρους που θα αποφασίσουν οι ισχυροί πάτρονές τους.

Στις **10-10-2018** ο υπουργός Άμυνας Π. Καμμένος δηλώνει ύστερα από συνάντηση, που είχε στις ΗΠΑ με τον υφυπουργό Εξωτερικών αρμόδιο για θέματα Ευρώπης Γουές Μίτσελ στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ, πως τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος στην πΓΔΜ καταδεικνύουν ότι η πλειοψηφία των πολιτών δεν στηρίζει τη συμφωνία, εκφράζοντας την πεποίθηση, πως η συμφωνία των Πρεσπών δεν θα καταφέρει να επικυρωθεί στην πΓΔΜ. Στην συνέχεια **πρότεινε** ως εναλλακτική λύση, παρακάμπτοντας το ονοματολογικό, ***την υπογραφή αμυντικής συμφωνίας ανάμεσα στην Ελλάδα, τη πΓΔΜ, την Αλβανία, τη Βουλγαρία και σε μεταγενέστερο επίπεδο και τη Σερβία, με στόχο τη δημιουργία ενός τόξου σταθερότητας στα βόρεια σύνορα του ελλαδικού κράτους, υποστηρίζοντας πως με αυτόν τον τρόπο θα αναχαιτιστεί η ρωσική διείσδυση στα Βαλκάνια*** και θα θωρακιστεί η σταθερότητα στην πΓΔΜ. Ο Καμμένος στην συνέχεια

με μη φανερό τρόπο και άλλοτε με μια επίδειξη πολιτικής ισχύος, που βασίζεται σχεδόν πάντα στην δυνατότητα της εκβίασης και της απειλής με «ανατροπή» των πολιτικών συσχετισμών. Παρ' όλη, όμως, την εμφανή διατήρηση των ίδιων και των ίδιων μεθόδων η κομμουνιστική διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων από το καθεστώς Τσίπρα είναι αξιοπρόσεκτη μέχρι στιγμής για την αποτελεσματικότητά της, αφού επιδεικνύει μια άνεση να επιβάλλει τους όρους καθυπόταξης ενός καθ' ομολογίαν παραδοσιακά ανυπότακτου κοινωνικού χώρου. Η ίδια αποτελεσματικότητα, όμως, θα πρέπει να αποδειχθεί και στα λεγόμενα «εξωτερικά» ζητήματα, όπως η περιβόητη Συμφωνία των Πρεσπών, για την εξέλιξη της οποίας ενδιαφέρονται διακαώς τόσο οι ΗΠΑ, και η ΕΕ όσο και το ρωσικό κράτος κατά κύριο λόγο. Αυτή ακριβώς η διευθέτηση για την ώρα φαίνεται να ξεπερνά τις δυνατότητες διαχείρισης του καθεστώτος Τσίπρα, καθώς η περίπτωση «στραβοπατήματος» είναι πιθανότατη αφού δεν υπάρχει πρόσφατο ιστορικό προηγούμενο, ώστε να έχουμε μέτρο σύγκρισης στα λεγόμενα εθνικά ζητήματα. Ο κίνδυνος μάλιστα φαίνεται να μεγιστοποιείται καθώς η τελική (;) διευθέτηση συμπίπτει εκ των πραγμάτων με πολλαπλές εκλογικές διαδικασίες (βουλευτικές, αυτοδιοικητικές και αφορούσες την ευρωβουλή). Όσον αφορά, τις βουλευτικές εκλογές, η ιδιαίτερη σημασία τους στην προκειμένη περίπτωση έχει να κάνει με τους όρους που θα παραδοθεί (εάν παραδοθεί) η εξουσία από τους τωρινούς διαχειριστές της, οι οποίοι χωρίς αμφιβολία θα παραμείνουν χρησιμότατοι για την συνέχεια. Οι υπηρεσίες τους, άλλωστε, όπως είπαμε, έχουν εκτιμηθεί δεόντως από τους διεθνείς πάτρονές τους. Πρόθυμοι, πιστοί, δουλικότατοι, εξυπηρετικότατοι και προπάντων αριστεροί...

Νοέμβριος 2018

ο νους σας στο κακό. Η ώρα η κρίσιμη, όμως, πλησιάζει. Η Δεξιά είναι έτοιμη να σηκώσει κεφάλι, έφτασε μάλιστα στο σημείο να κατηγορεί την κυβέρνηση ότι έγινε καθεστώς και ότι δεν μπορεί να κρύψει την μανία της για την εξουσία.

Ποιοι μιλάνε τώρα, σύντροφοι; Αυτοί που δεν ζήτησαν μια συγγνώμη για την διαφθορά επί των ημερών τους; Και αυτή η τσούχτρα η Φώφη από κοντά, να κάνει πλάτες; Όμως, ας μην αποπροσανατολιζόμαστε, όπως θα ήθελαν τα ρετάλια της διαπλοκής και των ΜΜΕ, τα βοθροκάναλα και οι σπιούνοι τους.

Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Και έχει όνομα. Και το όνομα αυτού ...Κυριάκος.

Ναι, ο Κυριάκος. Αυτό το υδροκέφαλο τέρας, η έχιδνα η διμούτσινη, το τέκνο του ροφού, του Αποστάτη. Ο εκπρόσωπος του παλαιού κομματικού συστήματος σήκωσε κεφάλι σύντροφοι, και απειλεί. Οι πιο σκοτεινές μέρες του παρελθόντος ξαναζωντανεύουν.

Τρέμω ολόκληρος, σύγκορμος ριγώ, σύντροφοι, και μόνο στην ιδέα ότι η παλινόρθωση της Δεξιάς είναι προ των πυλών, ότι ο Γουρλομάτης έρχεται για να σαρώσει όλες τις κατακτήσεις μας, να καταργήσει το «άσυλο», να βάλει λουκέτο στις κινηματικές δομές μας, να στείλει τα φουσάτα των ταγματασφαλιτών στα ελεύθερα εδάφη μας, στα τιμημένα Εξάρχεια, που δοξάζονται μέρα με την μέρα ολοένα και περισσότερο.

Ορισμένα μικροπροβλήματα πράγματι υπάρχουν· μαστρωποί ντόπιοι και ξένοι, προστασίες, διακίνηση ναρκωτικών, εκατοντάδες αιματηρές ληστείες και κλοπές, ξεκαθαρίσματα λογαριασμών ανάμεσα σε συμμορίες και δολοφονίες μελών τους, μαχαιρώματα περαστικών, κινηματική διαπλοκή με τις ΜΚΟ και τα κυβερνητικά στελέχη.

Ε, και τί να κάνουμε, λοιπόν, να τα βάλουμε με τον Συριζα, επειδή στην πραγματικότητα είναι το μεγάλο αφεντικό στα Εξάρχεια, όπως όλοι ξέρουμε; Σύντροφοι προσοχή. Ορισμένοι, υπόπτως υπερδιογκώνουν τα προβλήματα για να σπείρουν την απογοήτευση και την κινηματική αδράνεια. Δεν θα τους περάσει σύντροφοι, ήδη είναι χωμένοι στο χρονοντούλαπο της κινηματικής ιστορίας.

Εμείς σύντροφοι να μείνουμε με τους πολλούς, με το κίνημα. Και ας έχουν γίνει τα Εξάρχεια ένας ατελείωτος βόθρος, που αποπατούν αφηνιασμένα όλοι. Κινηματικά συμφέροντα σύντροφοι. Κάθε είδους συμφέροντα σύντροφοι. Τί να κάνουμε. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Έτσι είναι ολόκληρη η κοινωνία σύντροφοι.

Όχι σύντροφοι, μην με παρεξηγείτε, δεν υπονοώ ότι θα πρέπει να στηρίξουμε, χωρίς αυταπάτες, τον Συριζα στις επόμενες εκλογές.

Αντίθετα οι «αυταπάτες», όταν δεν υπάρχει συνειδητοποίηση, ορισμένες φορές είναι χρήσιμες. Ιδιαίτερα χρήσιμες...

Και όπως είπαμε.

Το τέρας έρχεται...

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΟΤΖΙΑ: (Α) ΤΑ ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ...

Στην νομή της εξουσίας, όπως είναι γνωστό, κερδισμένες βγαίνουν πάντα οι ύαινες, αλλά και εκείνοι, που έχουν φροντίσει να έχουν γερές πλάτες. Ο πλέον αδίστακτος θα επικρατήσει, τα αφοσιωμένα τσιράκια θα επιβιώσουν για όσο χρονικό διάστημα βέβαια, αποφασίσουν και με τους όρους που θα αποφασίσουν οι ισχυροί πάτρονές τους.

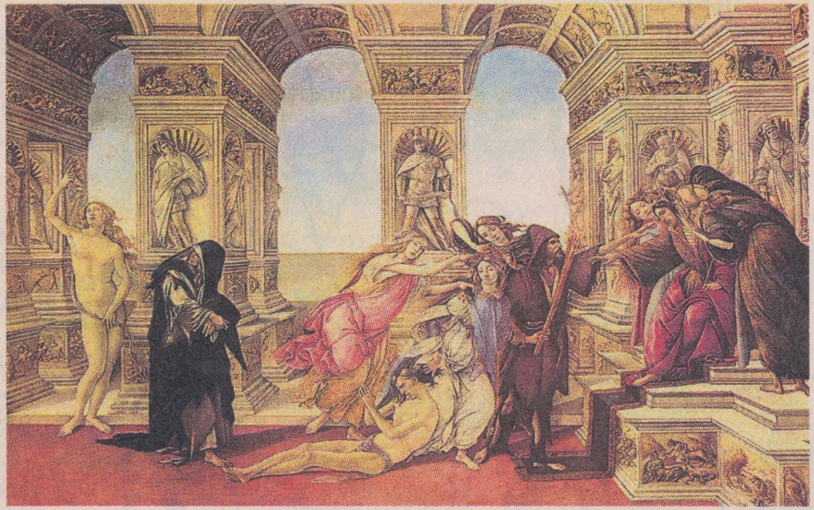
Στις **10-10-2018** ο υπουργός Άμυνας Π. Καμμένος δηλώνει ύστερα από συνάντηση, **που είχε στις ΗΠΑ με τον υφυπουργό Εξωτερικών αρμόδιο για θέματα Ευρώπης Γουές Μίτσελ στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ, πως τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος στην πΓΔΜ καταδεικνύουν ότι η πλειοψηφία των πολιτών δεν στηρίζει τη συμφωνία, εκφράζοντας την πεποίθηση, πως η συμφωνία των Πρεσπών δεν θα καταφέρει να επικυρωθεί στην πΓΔΜ.** Στην συνέχεια **πρότεινε** ως εναλλακτική λύση, παρακάμπτοντας το ονοματολογικό, ***την υπογραφή αμυντικής συμφωνίας ανάμεσα στην Ελλάδα, τη πΓΔΜ, την Αλβανία, τη Βουλγαρία και σε μεταγενέστερο επίπεδο και τη Σερβία, με στόχο τη δημιουργία ενός τόξου σταθερότητας στα βόρεια σύνορα του ελλαδικού κράτους, υποστηρίζοντας πως με αυτόν τον τρόπο θα αναχαιτιστεί η ρωσική διείσδυση στα Βαλκάνια*** και θα θωρακιστεί η σταθερότητα στην πΓΔΜ. Ο Καμμένος στην συνέχεια προτείνει στον υπουργό Άμυνας των ΗΠΑ Τζέιμς Μάτις, στη συνάντηση που έχουν στο αμερικανικό Πεντάγωνο, **να δημιουργηθούν μόνιμες στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ στην Ελλάδα στο Βόλο, τη Λάρισα και την Αλεξανδρούπολη**. Ο Καμμένος ακούγεται συγκεκριμένα να λέει στο βίντεο, που έδωσε στη δημοσιότητα το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ μετά τη συνάντηση των δύο υπουργών ότι: ***«Η Ελλάδα θεωρεί τις ΗΠΑ στρατηγικό εταίρο και σύμμαχο, τον μοναδικό θα τολμούσα να πω. Είναι σημαντικό για την***

συνέχεια στη σελ. 4

Η διπλωματία του ξίφους και το ξίφος της διπλωματίας

«Συμφωνίες, χωρίς ξίφος, είναι λόγια μονάχα, ανίκανα να εξασφαλίσουν τον άνθρωπο. Τα δεσμά των λόγων είναι πολύ εύθραυστα για να χαλιναγωγήσουν τη φιλοδοξία των ανθρώπων, τη φιλοχρηματία τους, την οργή τους και τα άλλα τους πάθη, χωρίς το φόβο μιας δύναμης που μπορεί να εξαναγκάζει». THOMAS HOBBES

«Τα λόγια ενός διπλωμάτη δεν πρέπει να έχουν σχέση με τις πράξεις, διαφορετικά τί είδους διπλωματία είναι αυτή; Άλλο πράγμα οι λέξεις και άλλο οι πράξεις. Τα ωραία λόγια είναι η μάσκα για την απόκρυψη των κακών πράξεων. Ο ειλικρινής διπλωμάτης είναι σαν το ξηρό νερό ή το ξύλινο σίδερο». ΙΩΣΗΦ ΣΤΑΛΙΝ

Ο όρος διπλωματία έχει ταυτιστεί στο μυαλό πολλών ανθρώπων με μια πολιτισμένη διαδικασία, που αποσκοπεί στην ειρηνική διαχείριση των σχέσεων ανεξάρτητων κρατών και διεθνών οργανισμών. Μ' άλλα λόγια θεωρείται σε γενικές γραμμές ότι η διπλωματία συνιστά μια λειτουργία, που αποσκοπεί στην επικοινωνία κρατικών αξιωματούχων, ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι της εξωτερικής πολιτικής δίχως την προσφυγή στην βία, είτε μέσω επίσημων συμφωνιών είτε σιωπηρών διευθετήσεων.

Η διπλωματία, λοιπόν, σύμφωνα μ' αυτή την άποψη, συντείνει στην αποφυγή «κρίσεων» κατοχυρώνοντας το «αγαθό» πρόσωπο του κράτους. Η εντύπωση αυτή είναι φυσικά λανθασμένη, καθώς, όπως είναι γνωστό, η διπλωματία δεν παύει να υφίσταται σε περιπτώσεις ένοπλων συγκρούσεων ή γενικευμένων ανθρωποσφαγών, όπου συχνότατα χρησιμοποιείται για την κλιμάκωσή τους και όχι για την παύση τους.

Σύμφωνα με τον **Θουκυδίδη** «*πρέπει να έχουμε υπόψη περισσότερο τη δύναμη παρά την όψη μιας πολιτείας*». Είναι, επίσης, άξιο προσοχής ότι ο **Θουκυδίδης** ήδη στην εποχή του ορίζει ως σκληρή ισχύ την οικονομική, την διπλωματική (με την έννοια της σύναψης συμμαχιών η οποία αυξάνει τον πλούτο και τη στρατιωτική ισχύ μίας πολιτείας) και την στρατιωτική δύναμη. Στην αρχαιότητα εξ άλλου, όπως εξηγεί ο ***Β. Ποτέμκιν*** στο έργο του ***Η Ιστορία της Διπλωματίας,*** η διπλωματία εξυπηρετούσε τους σκοπούς της εξωτερικής πολιτικής των κρατών, που είχαν

συλλογή πληροφοριών, η αποσαφήνιση προθέσεων και η δημιουργία κλίματος «καλής θέλησης»· διαδικασίες οι οποίες λόγου χάρη την εποχή του ***Καρδιναλίου Ρισελιέ*** (1585-1642) ήταν ευρέως γνωστές ως «***διαπραγματεύσεις***», ενώ ο ίδιος τις χαρακτήριζε ως «διαρκής διαπραγμάτευση» (nigotiation continuelle). Σ' όλες αυτές τις δραστηριότητες αποδόθηκε ο όρος «διπλωματία» από τον Ιρλανδό πολιτικό ηγέτη, φιλόσοφο και συγγραφέα ***Edmund Burke*** πολύ αργότερα και συγκεκριμένα το 1796.

Είναι, λοιπόν, δύσκολο να ορίσει κάποιος την λειτουργία της διπλωματίας στον καθορισμό των λεγόμενων διεθνών σχέσεων σήμερα, εάν δεν την συσχετίσει άμεσα με την συγκρότηση, επιβολή και διαρκή ανασχηματισμό της παγκόσμιας κυριαρχικής τάξης. Αυτό ακριβώς κάνει ο **Henry Kissinger** ξεκινώντας το ογκώδες του έργο **Διπλωματία** (1994):

«Λες και υπάρχει κάποιος φυσικός νόμος, σε κάθε αιώνα αναδύεται μια χώρα που διαθέτει την δύναμη, τη θέληση και την πνευματική και ηθική ορμή για να διαμορφώσει ολόκληρο το διεθνές σύστημα σύμφωνα με τις δικές της αξίες. Τον 17ο αιώνα, η Γαλλία του καρδιναλίου Ρισελιέ εισήγαγε τη σύγχρονη προσέγγιση στις διεθνείς σχέσεις με βάση το κράτος-έθνος και κίνητρο το εθνικό συμφέρον ως υπέρτατο σκοπό της. Τον 18ο αιώνα, η Μεγάλη Βρετανία ανέπτυξε την ιδέα της ισορροπίας των δυνάμεων, που κυριάρχησε στην ευρωπαϊκή διπλωματία για τα επόμενα 200 χρόνια. Τον 19ο αιώνα η Αυστρία του Μέτερνιχ αναδόμησε τη Συμφωνία της Ευρώπης και η Γερμανία του

της κοινής γνώμης στο σχεδιασμό και την εκτέλεση της εξωτερικής πολιτικής. Περιλαμβάνει διαστάσεις των διεθνών σχέσεων πέρα από την παραδοσιακή διπλωματία...[συμπεριλαμβανομένης] και της καλλιέργειας από τις κυβερνήσεις, της κοινής γνώμης άλλων κρατών, της αλληλεπίδρασης των ιδιωτικών ομάδων και ενδιαφερόντων μιας χώρας με εκείνα μιας άλλης...και της διακρατικής ροής πληροφοριών και ιδεών».

Προσέξτε τώρα τι υποστηρίζει ο Καθηγητής Διεθνών Σχέσεων ***G. R. Berridge:*** *«Η προπαγάνδα που αποβλέπει στο να επηρεάσει μια ξένη κυβέρνηση δεν αποτελεί διπλωματία. Είναι ένα είδος πολιτικής προβολής. Σκοπός της είναι συνήθως να πείσει μία ξένη κυβέρνηση να αποδεχτεί μία συγκεκριμένη άποψη κερδίζοντας τη θετική γνώμη των μέσων ενημέρωσης, των ομάδων πίεσης και των ξένων συμμάχων. **Ωστόσο, η προπαγάνδα, που έχει ως άμεσο στόχο την εξωτερική πολιτική ενός ξένου κράτους θεωρείται σε γενικές γραμμές αποδεκτή, και οι μόνιμοι πρεσβευτές είναι ιδιαίτερα αφοσιωμένοι σε αυτό το έργο, που είναι γνωστό ως «Δημόσια Διπλωματία»**».*

Και τι ορίζεται ως προπαγάνδα;

Σύμφωνα με τον Καθηγητή Σύγχρονης Ιστορίας ***David Welch***, ένας ευρύς ορισμός της προπαγάνδας συνίσταται στα εξής: «***Η προπαγάνδα είναι η σκόπιμη προσπάθεια επιρροής της γνώμης του κοινού μέσω της μετάδοσης ιδεών και αξιών για συγκεκριμένο σκοπό, συνειδητά σχεδιασμένη να εξυπηρετήσει το συμφέρον και τις πολιτικές αξιώσεις των προπαγανδιστών, με τρόπο τόσο άμεσο όσο και έμμεσο***».

Η διαπλοκή, λοιπόν, της λεγόμενης δημόσιας διπλωματίας και της προπαγάνδας είναι τόσο προχωρημένη ώστε στους ορισμούς που δίνονται παραπάνω σχεδόν να συγχέονται η μία με την άλλη.

Ακόμη όμως μεγαλύτερο ενδιαφέρον για το συγκεκριμένο ζήτημα έχει η άποψη του διεθνολόγου ***Edward H. Carr*** σύμφωνα με τον οποίο: «*η ισχύς της πειθούς περιορίζεται –και ίσως ακόμη πιο αποτελεσματικά– από τον έμφυτο ουτοπισμό της ανθρώπινης φύσης. Η προπαγάνδα, στην υπηρεσία της στρατιωτικής και της οικονομικής ισχύος, τείνει πάντα να φτάνει σε ένα σημείο το οποίο να ακυρώνει τον σκοπό της υποκινώντας το μυαλό να επαναστατήσει εναντίον αυτής της ισχύος. **Μια θεμελιώδης***

πλωματία είναι αυτή; Άλλο πράγμα οι λέξεις και άλλο οι πράξεις. Τα ωραία λόγια είναι η μάσκα για την απόκρυψη των κακών πράξεων. Ο ειλικρινής διπλωμάτης είναι σαν το ξηρό νερό ή το ξύλινο σίδερο». ΙΩΣΗΦ ΣΤΑΛΙΝ

Ο όρος διπλωματία έχει ταυτιστεί στο μυαλό πολλών ανθρώπων με μια πολιτισμένη διαδικασία, που αποσκοπεί στην ειρηνική διαχείριση των σχέσεων ανεξάρτητων κρατών και διεθνών οργανισμών. Μ' άλλα λόγια θεωρείται σε γενικές γραμμές ότι η διπλωματία συνιστά μια λειτουργία, που αποσκοπεί στην επικοινωνία κρατικών αξιωματούχων, ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι της εξωτερικής πολιτικής δίχως την προσφυγή στην βία, είτε μέσω επίσημων συμφωνιών είτε σιωπηρών διευθετήσεων.

Η διπλωματία, λοιπόν, σύμφωνα μ' αυτή την άποψη, συντείνει στην αποφυγή «κρίσεων» κατοχυρώνοντας το «αγαθό» πρόσωπο του κράτους. Η εντύπωση αυτή είναι φυσικά λανθασμένη, καθώς, όπως είναι γνωστό, η διπλωματία δεν παύει να υφίσταται σε περιπτώσεις ένοπλων συγκρούσεων ή γενικευμένων ανθρωποσφαγών, όπου συχνότατα χρησιμοποιείται για την κλιμάκωσή τους και όχι για την παύση τους.

Σύμφωνα με τον ***Θουκυδίδη*** «*πρέπει να έχουμε υπόψη περισσότερο τη δύναμη παρά την όψη μιας πολιτείας*». Είναι, επίσης, άξιο προσοχής ότι ο ***Θουκυδίδης*** ήδη στην εποχή του ορίζει ως σκληρή ισχύ την οικονομική, την διπλωματική (με την έννοια της σύναψης συμμαχιών η οποία αυξάνει τον πλούτο και τη στρατιωτική ισχύ μίας πολιτείας) και την στρατιωτική δύναμη. Στην αρχαιότητα εξ άλλου, όπως εξηγεί ο ***Β. Ποτέμκιν*** στο έργο του ***Η Ιστορία της Διπλωματίας,*** η διπλωματία εξυπηρετούσε τους σκοπούς της εξωτερικής πολιτικής των κρατών, που είχαν ως κύρια οικονομική τους βάση την δουλεία: «*Επειδή ο βασικός σκοπός της εξωτερικής πολιτικής των στρατοκρατικών και θεοκρατικών κρατών της Ανατολής ήταν η κατάχτηση, η συγκεντρωτική τους διπλωματία ήταν περιορισμένη σ' ένα στενό κύκλο δράσης. Η πιο δυνατή της πλευρά ήταν η οργάνωση στρατιωτικής και πολιτικής κατασκοπείας, ικανής να διεισδύσει παντού*».

Στην **αρχαία Ελλάδα** η μεγαλύτερη διπλωματική δραστηριότητα ανάμεσα στις πόλεις κράτη αναπτύχθηκε κατά την διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου, όταν **Αθήνα** και **Σπάρτη** πολέμησαν για τριάντα χρόνια, ενώ αργότερα με την ίδια ένταση αναπτύχθηκε διπλωματική δραστηριότητα, όταν στο προσκήνιο εμφανίστηκε μια νέα δύναμη, το ***Μακεδονικό Βασίλειο*** με στόχο την επιβολή της ενοποίησης της κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο και την επέκταση στην Ανατολή με την συγκρότηση μιας νέας

συλλογή πληροφοριών, η αποσαφήνιση προθέσεων και η δημιουργία κλίματος «καλής θέλησης»· διαδικασίες οι οποίες λόγου χάρη την εποχή του ***Καρδιναλίου Ρισελιέ*** (1585-1642) ήταν ευρέως γνωστές ως «***διαπραγματεύσεις***», ενώ ο ίδιος τις χαρακτήριζε ως «διαρκής διαπραγμάτευση» (nigotiation continuelle). Σ' όλες αυτές τις δραστηριότητες αποδόθηκε ο όρος «διπλωματία» από τον Ιρλανδό πολιτικό ηγέτη, φιλόσοφο και συγγραφέα ***Edmund Burke*** πολύ αργότερα και συγκεκριμένα το 1796.

Είναι, λοιπόν, δύσκολο να ορίσει κάποιος την λειτουργία της διπλωματίας στον καθορισμό των λεγόμενων διεθνών σχέσεων σήμερα, εάν δεν την συσχετίσει άμεσα με την συγκρότηση, επιβολή και διαρκή ανασχηματισμό της παγκόσμιας κυριαρχικής τάξης. Αυτό ακριβώς κάνει ο **Henry Kissinger** ξεκινώντας το ογκώδες του έργο **Διπλωματία** (1994):

«*Λες και υπάρχει κάποιος φυσικός νόμος, σε κάθε αιώνα αναδύεται μια χώρα που διαθέτει την δύναμη, τη θέληση και την πνευματική και ηθική ορμή για να διαμορφώσει ολόκληρο το διεθνές σύστημα σύμφωνα με τις δικές της αξίες. Τον 17ο αιώνα, η Γαλλία του καρδιναλίου Ρισελιέ εισήγαγε τη σύγχρονη προσέγγιση στις διεθνείς σχέσεις με βάση το κράτος-έθνος και κίνητρο το εθνικό συμφέρον ως υπέρτατο σκοπό της. Τον 18ο αιώνα, η Μεγάλη Βρετανία ανέπτυξε την ιδέα της ισορροπίας των δυνάμεων, που κυριάρχησε στην ευρωπαϊκή διπλωματία για τα επόμενα 200 χρόνια. Τον 19ο αιώνα η Αυστρία του Μέτερνιχ αναδόμησε τη Συμφωνία της Ευρώπης και η Γερμανία του Μπίσμαρκ τη διέλυσε για να αναπλάσει την ευρωπαϊκή διπλωματία σε ένα ψυχρό παιχνίδι πολιτικής ισχύος. Τον 20ο αιώνα καμία χώρα δεν έχει επηρεάσει τις διεθνείς σχέσεις τόσο αποφασιστικά και, ταυτόχρονα με τόσο διφορούμενο τρόπο όσο οι ΗΠΑ*».

Θα ήταν παράλειψη σ' αυτό το σημείο να μην τονίσουμε ότι στις μέρες μας η άσκηση διπλωματίας συνδέεται, όχι μόνο με την ύπαρξη των Υπουργείων Εξωτερικών, των πρεσβειών και του προσωπικού τους, αλλά και μ' ένα ευρύ φάσμα Διεθνών Οργανισμών, Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, ακόμη και Νομικών ή Φυσικών Προσώπων.

Ας δούμε στην συνέχεια κάτι εξίσου ενδιαφέρον.

Το Υπουργείο Εξωτερικών των Η.Π.Α. ορίζει τη ***δημόσια διπλωματία*** ως «***κυβερνητικά επιχορηγούμενα προγράμματα που έχουν πρόθεση να ενημερώσουν ή να επηρεάσουν την κοινή γνώμη σε άλλα κράτη***». Ο όρος

Προσέξτε τώρα τι υποστηρίζει ο Καθηγητής Διεθνών Σχέσεων ***G. R. Berridge:*** «*Η προπαγάνδα που αποβλέπει στο να επηρεάσει μια ξένη κυβέρνηση δεν αποτελεί διπλωματία. Είναι ένα είδος πολιτικής προβολής. Σκοπός της είναι συνήθως να πείσει μία ξένη κυβέρνηση να αποδεχτεί μία συγκεκριμένη άποψη κερδίζοντας τη θετική γνώμη των μέσων ενημέρωσης, των ομάδων πίεσης και των ξένων συμμάχων.* ***Ωστόσο, η προπαγάνδα, που έχει ως άμεσο στόχο την εξωτερική πολιτική ενός ξένου κράτους θεωρείται σε γενικές γραμμές αποδεκτή, και οι μόνιμοι πρεσβευτές είναι ιδιαίτερα αφοσιωμένοι σε αυτό το έργο, που είναι γνωστό ως «Δημόσια Διπλωματία»***.

Και τι ορίζεται ως προπαγάνδα;

Σύμφωνα με τον Καθηγητή Σύγχρονης Ιστορίας ***David Welch***, ένας ευρύς ορισμός της προπαγάνδας συνίσταται στα εξής: «***Η προπαγάνδα είναι η σκόπιμη προσπάθεια επιρροής της γνώμης του κοινού μέσω της μετάδοσης ιδεών και αξιών για συγκεκριμένο σκοπό, συνειδητά σχεδιασμένη να εξυπηρετήσει το συμφέρον και τις πολιτικές αξιώσεις των προπαγανδιστών, με τρόπο τόσο άμεσο όσο και έμμεσο***».

Η διαπλοκή, λοιπόν, της λεγόμενης δημόσιας διπλωματίας και της προπαγάνδας είναι τόσο προχωρημένη ώστε στους ορισμούς που δίνονται παραπάνω σχεδόν να συγχέονται η μία με την άλλη.

Ακόμη όμως μεγαλύτερο ενδιαφέρον για το συγκεκριμένο ζήτημα έχει η άποψη του διεθνολόγου ***Edward H. Carr*** σύμφωνα με τον οποίο: «*η ισχύς της πειθούς περιορίζεται –και ίσως ακόμη πιο αποτελεσματικά– από τον έμφυτο ουτοπισμό της ανθρώπινης φύσης. Η προπαγάνδα, στην υπηρεσία της στρατιωτικής και της οικονομικής ισχύος, τείνει πάντα να φτάνει σε ένα σημείο το οποίο να ακυρώνει τον σκοπό της υποκινώντας το μυαλό να επαναστατήσει εναντίον αυτής της ισχύος.* ***Μια θεμελιώδης αλήθεια σχετικά με την ανθρώπινη φύση είναι ότι μακροπρόθεσμα οι άνθρωποι απορρίπτουν το δόγμα πως η δύναμη διαμορφώνει τι είναι δίκαιο και τι όχι. Η καταπίεση μερικές φορές έχει ως αποτέλεσμα την ενίσχυση της θέλησης και την όξυνση της ευφυΐας των θυμάτων της, έτσι ώστε να μην ισχύει καθολικά ή απόλυτα το ότι η προνομιούχα ομάδα μπορεί να ελέγχει την κοινή γνώμη εις βάρος των μη προνομιούχων [...] Η ισχύς της πειθούς δεν μπορεί ποτέ να είναι απόλυτη.***» Για αυτόν ακριβώς τον λόγο όπως υποστηρίζει, επίσης, εύστοχα ο Carr, η εθνική προπαγάνδα, καλύπτεται πάντοτε πίσω από ιδεολογίες και κοινές ιδέες που τις αποκαλεί, «διεθνή ηθική». (***Edward H. Carr, Η Εικοσαετής Κρίση 1919-1939***).

Τα λόγια αυτά είναι πράγματι όχι μόνο ενθαρρυντικά αλλά ακούγονται και ιδιαίτερα ελπιδοφόρα σε μια εποχή που το κυριαρχικό σκοτάδι προσδιορίζει πρώτα απ' όλα

Η διπλωματία, λοιπόν, σύμφωνα μ' αυτή την άποψη, συντείνει στην αποφυγή «κρίσεων» κατοχυρώνοντας το «αγαθό» πρόσωπο του κράτους. Η εντύπωση αυτή είναι φυσικά λανθασμένη, καθώς, όπως είναι γνωστό, η διπλωματία δεν παύει να υφίσταται σε περιπτώσεις ένοπλων συγκρούσεων ή γενικευμένων ανθρωποσφαγών, όπου συχνότατα χρησιμοποιείται για την κλιμάκωσή τους και όχι για την παύση τους.

Σύμφωνα με τον ***Θουκυδίδη*** *«πρέπει να έχουμε υπόψη περισσότερο τη δύναμη παρά την όψη μιας πολιτείας»*. Είναι, επίσης, άξιο προσοχής ότι ο ***Θουκυδίδης*** ήδη στην εποχή του ορίζει ως σκληρή ισχύ την οικονομική, την διπλωματική (με την έννοια της σύναψης συμμαχιών η οποία αυξάνει τον πλούτο και τη στρατιωτική ισχύ μίας πολιτείας) και την στρατιωτική δύναμη. Στην αρχαιότητα εξ άλλου, όπως εξηγεί ο ***Β. Ποτέμκιν*** στο έργο του ***Η Ιστορία της Διπλωματίας***, η διπλωματία εξυπηρετούσε τους σκοπούς της εξωτερικής πολιτικής των κρατών, που είχαν ως κύρια οικονομική τους βάση την δουλεία: *«Επειδή ο βασικός σκοπός της εξωτερικής πολιτικής των στρατοκρατικών και θεοκρατικών κρατών της Ανατολής ήταν η κατάχτηση, η συγκεντρωτική τους διπλωματία ήταν περιορισμένη σ' ένα στενό κύκλο δράσης. Η πιο δυνατή της πλευρά ήταν η οργάνωση στρατιωτικής και πολιτικής κατασκοπείας, ικανής να διεισδύσει παντού»*.

Στην **αρχαία Ελλάδα** η μεγαλύτερη διπλωματική δραστηριότητα ανάμεσα στις πόλεις κράτη αναπτύχθηκε κατά την διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου, όταν **Αθήνα** και **Σπάρτη** πολέμησαν για τριάντα χρόνια, ενώ αργότερα με την ίδια ένταση αναπτύχθηκε διπλωματική δραστηριότητα, όταν στο προσκήνιο εμφανίστηκε μια νέα δύναμη, το ***Μακεδονικό Βασίλειο*** με στόχο την επιβολή της ενοποίησης της κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο και την επέκταση στην Ανατολή με την συγκρότηση μιας νέας αυτοκρατορίας.

Και στα πλαίσια, όμως, της ***ρωμαΐκής αυτοκρατορίας*** η εξωτερική πολιτική είχε σαν κύριο στόχο τη συγκρότηση ενός παγκόσμιου κράτους, που να περιλαμβάνει όλες τις χώρες του τότε γνωστού «κύκλου γαιών» και φυσικά την άμυνα των συνόρων από τους «βάρβαρους». Είναι χαρακτηριστικό ότι η παρακμή της στρατιωτικής και πολιτικής ισχύος της ρωμαΐκής αυτοκρατορίας συνοδεύτηκε από την παρακμή της διπλωματίας της.

Μια εξίσου λανθασμένη εντύπωση θέλει την διπλωματία να ταυτίζεται με την διαπραγμάτευση, η οποία με την σειρά της περικλείει διακριτές δραστηριότητες, όπως η της διπλωματίας στον καθορισμό των λεγόμενων διεθνών σχέσεων σήμερα, εάν δεν την συσχετίσει άμεσα με την συγκρότηση, επιβολή και διαρκή ανασχηματισμό της παγκόσμιας κυριαρχικής τάξης. Αυτό ακριβώς κάνει ο **Henry Kissinger** ξεκινώντας το ογκώδες του έργο **Διπλωματία** (1994):

«Λες και υπάρχει κάποιος φυσικός νόμος, σε κάθε αιώνα αναδύεται μια χώρα που διαθέτει την δύναμη, τη θέληση και την πνευματική και ηθική ορμή για να διαμορφώσει ολόκληρο το διεθνές σύστημα σύμφωνα με τις δικές της αξίες. Τον 17° αιώνα, η Γαλλία του καρδιναλίου Ρισελιέ εισήγαγε τη σύγχρονη προσέγγιση στις διεθνείς σχέσεις με βάση το κράτος-έθνος και κίνητρο το εθνικό συμφέρον ως υπέρτατο σκοπό της. Τον 18° αιώνα, η Μεγάλη Βρετανία ανέπτυξε την ιδέα της ισορροπίας των δυνάμεων, που κυριάρχησε στην ευρωπαϊκή διπλωματία για τα επόμενα 200 χρόνια. Τον 19° αιώνα η Αυστρία του Μέτερνιχ αναδόμησε τη Συμφωνία της Ευρώπης και η Γερμανία του Μπίσμαρκ τη διέλυσε για να αναπλάσει την ευρωπαϊκή διπλωματία σε ένα ψυχρό παιχνίδι πολιτικής ισχύος. Τον 20° αιώνα καμία χώρα δεν έχει επηρεάσει τις διεθνείς σχέσεις τόσο αποφασιστικά και, ταυτόχρονα με τόσο διφορούμενο τρόπο όσο οι ΗΠΑ».

Θα ήταν παράλειψη σ' αυτό το σημείο να μην τονίσουμε ότι στις μέρες μας η άσκηση διπλωματίας συνδέεται, όχι μόνο με την ύπαρξη των Υπουργείων Εξωτερικών, των πρεσβειών και του προσωπικού τους, αλλά και μ' ένα ευρύ φάσμα Διεθνών Οργανισμών, Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, ακόμη και Νομικών ή Φυσικών Προσώπων.

Ας δούμε στην συνέχεια κάτι εξίσου ενδιαφέρον.

Το Υπουργείο Εξωτερικών των Η.Π.Α. ορίζει τη ***δημόσια διπλωματία*** ως «***κυβερνητικά επιχορηγούμενα προγράμματα που έχουν πρόθεση να ενημερώσουν ή να επηρεάσουν την κοινή γνώμη σε άλλα κράτη***». Ο όρος αυτός χρησιμοποιείται για πρώτη φορά το 1965 από τον ***Edmnund Guillon***, διπλωμάτη καριέρας και μεταγενέστερα κοσμήτορα στο «***Fletcher School of Law and Diplomacy***» στο ***Tufts University***, και συγκεκριμένα καθιερώνεται με αφορμή την εγκαθίδρυση στο ***Fletcher School***, του ***Κέντρου για τη Δημόσια Διπλωματία*** από τον Αμερικανό δημοσιογράφο ***Edward R. Murrow*** (*The Edward R. Murrow Center of Public Diplomacy*). Εκείνη ακριβώς την περίοδο, στο φυλλάδιο του εν λόγω κέντρου καταγράφονταν τα εξής:

«... η Δημόσια Διπλωματία...ασχολείται με την επιρροή ***επιρροής της γνώμης του κοινού μέσω της μετάδοσης ιδεών και αξιών για συγκεκριμένο σκοπό, συνειδητά σχεδιασμένη να εξυπηρετήσει το συμφέρον και τις πολιτικές αξιώσεις των προπαγανδιστών, με τρόπο τόσο άμεσο όσο και έμμεσο*»**.

Η διαπλοκή, λοιπόν, της λεγόμενης δημόσιας διπλωματίας και της προπαγάνδας είναι τόσο προχωρημένη ώστε στους ορισμούς που δίνονται παραπάνω σχεδόν να συγχέονται η μία με την άλλη.

Ακόμη όμως μεγαλύτερο ενδιαφέρον για το συγκεκριμένο ζήτημα έχει η άποψη του διεθνολόγου ***Edward H. Carr*** σύμφωνα με τον οποίο: «*η ισχύς της πειθούς περιορίζεται –και ίσως ακόμη πιο αποτελεσματικά– από τον έμφυτο ουτοπισμό της ανθρώπινης φύσης. Η προπαγάνδα, στην υπηρεσία της στρατιωτικής και της οικονομικής ισχύος, τείνει πάντα να φτάνει σε ένα σημείο το οποίο να ακυρώνει τον σκοπό της υποκινώντας το μυαλό να επαναστατήσει εναντίον αυτής της ισχύος.* ***Μια θεμελιώδης αλήθεια σχετικά με την ανθρώπινη φύση είναι ότι μακροπρόθεσμα οι άνθρωποι απορρίπτουν το δόγμα πως η δύναμη διαμορφώνει τι είναι δίκαιο και τι όχι. Η καταπίεση μερικές φορές έχει ως αποτέλεσμα την ενίσχυση της θέλησης και την όξυνση της ευφυΐας των θυμάτων της, έτσι ώστε να μην ισχύει καθολικά ή απόλυτα το ότι η προνομιούχα ομάδα μπορεί να ελέγχει την κοινή γνώμη εις βάρος των μη προνομιούχων [...] Η ισχύς της πειθούς δεν μπορεί ποτέ να είναι απόλυτη.***» Για αυτόν ακριβώς τον λόγο όπως υποστηρίζει, επίσης, εύστοχα ο Carr, η εθνική προπαγάνδα, καλύπτεται πάντοτε πίσω από ιδεολογίες και κοινές ιδέες που τις αποκαλεί, «διεθνή ηθική». (***Edward H. Carr, Η Εικοσαετής Κρίση 1919-1939***).

Τα λόγια αυτά είναι πράγματι όχι μόνο ενθαρρυντικά αλλά ακούγονται και ιδιαίτερα ελπιδοφόρα σε μια εποχή που το κυριαρχικό σκοτάδι προσδιορίζει πρώτα απ' όλα μια ζοφερή πραγματικότητα σύγχυσης, αβεβαιότητας, αλλοτρίωσης και πλήρους κατακερματισμού των κοινωνικών αντιστάσεων, που προβάλλονται ως μάταιες ή στην καλύτερη περίπτωση ολοκληρωτικά προβλέψιμες και αφομοιώσιμες από κάθε μορφής εξουσία.

Θα μείνουμε, όμως, στα λόγια αυτά, εξακολουθώντες να θεωρούμε τον ανθρώπινο παράγοντα ανεξέλεγκτο, γιατί πρώτα απ' όλα οι ιδέες και οι διαθέσεις ασυμβίβαστης πάλης ενάντια στην κυριαρχία δεν κοστολογούνται από εμάς από την ποσότητα αλλά από την επιμονή και την θέληση των ανθρώπων να μην εξαλειφθούν ποτέ...

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

Ελλάδα οι ΗΠΑ να αναπτύξουν στρατιωτικές δυνάμεις στη χώρα σε μία πιο μόνιμη βάση όχι μόνο στον Κόλπο της Σούδας, αλλά επίσης στον Βόλο, στη Λάρισα και στην Αλεξανδρούπολη».

Την επόμενη ημέρα **11-10-2018** η κυβερνητική φυλλάδα ***Εφ.τ.Σ.*** κυκλοφορεί με πρωτοσέλιδο τίτλο: **Ο ΠΑΝΟΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ ΒΛΑΠΤΕΙ ΣΟΒΑΡΑ ΤΗΝ ΧΩΡΑ**, ενώ στο κύριο άρθρο της μεταξύ άλλων αναφέρεται: «*Υπάρχει «Σχέδιο Β» για την κυβέρνηση; Φυσικά υπάρχει. Να απαλλαγεί πρώτα πρώτα από τον υπουργό που τορπιλίζει τόσο χοντροκομμένα τη συνοχή της. Και αν ο ίδιος δεν έχει την ευθύτητα να παραιτηθεί, ας φροντίσει ο πρωθυπουργός να του υπενθυμίσει ποιος καθορίζει την κεντρική πολιτική γραμμή της χώρας*», γράφει. Την ίδια ημέρα η φιλοκυβερνητική εφημερίδα **Έθνος** κυκλοφορεί με πρωτοσέλιδο: **ΒΓΑΖΕΙ ΚΑΠΝΟΥΣ Ο ΤΣΙΠΡΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΜΜΕΝΟ**, ενώ το κομματικό όργανο του Συριζα, η εφημερίδα ***Αυγή***, επιλέγει να προβάλει με σχετική ...σεμνότητα δήλωση της σοφής κουκουβάγιας, του προέδρου της Βουλής Ν. Βούτση: «***Ανοιχτή συνεργασία και όχι άξονες επιδιώκει η κυβερνητική πολιτική στα Βαλκάνια***». Βέβαια, οι «κακές» γλώσσες διαδίδουν ότι τραπεζικά ευαγή ιδρύματα όπως ας πούμε η Τράπεζα Πειραιώς έχουν αρχίσει να δίνουν δάνεια σε φιλοκυβερνητικές εφημερίδες που στηρίζουν με τον δέοντα και συνεπή τρόπο την Συμφωνία των Πρεσπών.

Στις ***15-10-2018*** ο Καμμένος νωρίς το πρωί σε τηλεοπτική του συνέντευξη στην ΕΡΤ, δηλώνει μεταξύ άλλων ότι ***ο Τσίπρας γνώριζε την εναλλακτική του πρόταση σε περίπτωση*** που το σχέδιο ένταξης της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ δεν προχωρήσει μέσω της Συμφωνίας των Πρεσπών: «*Στην πολιτική δεν μπορείς να είσαι μια άρνηση και όταν*

πρέπει να είναι το κέντρο που θα γίνεται ο διάλογος στη Μεσόγειο. Οι ΗΠΑ είναι ο κύριος στρατηγικός εταίρος της χώρας». Τέλος για την πρόταση του σχετικά με το ...ζητηματάκι των νέων αμερικανικών βάσεων δήλωσε: «*Για ποιες βάσεις μιλάμε; Στη Λάρισα βρίσκεται το ΑΤΑ και η 1η Στρατιά. Στα πλαίσια αυτών υπάρχουν νατοϊκές δομές. Στη νατοϊκή δομή της Πολεμικής Αεροπορίας ζητήθηκε από τις ΗΠΑ να φιλοξενηθούν τα UAV των ΗΠΑ. Αυτά θα προτιμούσαμε να είναι στη Σμύρνη; Μήπως καταπατείται η εθνική κυριαρχία, όταν δίνουμε διευκολύνσεις στο αεροδρόμιο της Λάρισας, που προβλέπεται σε μια συμμαχική χώρα; Στο Βόλο ζήτησαν στο Στεφανοβίκειο, που υπάρχουν Απάτσι του στρατού να φιλοξενηθεί βάση ελικοπτέρων, που φεύγει από την Τουρκία. Το να υπάρχουν και 360 οικογένειες, που θα αφήσουν στο Βόλο και 5 δεκάρες, θα αναβαθμιστεί ο Βόλος και θα ενισχυθεί η ασφάλεια, γιατί θα έρθουν πέραν των ελικοπτέρων, θα έρθει και ένας στρατός απάτσι. Στην Αλεξανδρούπολη είναι ένα λιμάνι το οποίο ζήτησαν να χρησιμοποιηθεί για μεταφορές συμμαχικών δυνάμεων στα Βαλκάνια. Πάντα χρησιμοποιούνταν αυτό. Θα προτιμούσαμε αυτό να γίνεται από*

δεν προκύπτει εξ αιτίας δικής του αυθαιρεσίας, αλλά αποτελεί μέρος της προγραμματικής συμφωνίας συγκυβέρνησης κομμουνιστών, σοσιαλδημοκρατών και δεξιών. Η συμφωνία αυτή συνεχίζει να απολαμβάνει της στήριξης τόσο των ΗΠΑ όσο και της ευρωπαϊκής πολιτικής ελίτ, αλλά και τον θαυμασμό τους, αφού συνεχίζει να γεννά «χρυσά αυγά» σε κάθε τομέα. Ενδεικτική είναι η δήλωση του πρώην Γάλλου πρωθυπουργού Μανουέλ Βαλς, που δήλωσε τον Ιούνιο του 2016 ότι «ζηλεύει» τον Τσίπρα καθώς «*Πέρασε 7.500 σελίδες με μέτρα χωρίς καμία αλλαγή, χωρίς απεργίες*». Ο υπερυπουργός Καμμένος, όπως είναι γνωστό, και ουδείς αμφισβητεί έχει γερές αμερικάνικες πλάτες. Όχι, βέβαια, μόνο για λογαριασμό του, αλλά και για λογαριασμό του καθεστώτος Τσίπρα, το οποίο υπηρετεί πιστά. Οι σχέσεις του με τον πολυπράγμονα πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Αθήνα Τζέφρι Πράιατ και στενότατες είναι και πολυδιαφημισμένες. Είναι, απλά, αδύνατον όσον αφορά μια επίσκεψη, όπως αυτή του υπερυπουργού Καμμένου στις ΗΠΑ και μάλιστα την δεδομένη χρονική στιγμή που εξελίσσεται περεταίρω στην ανατολική Μεσόγειο ένας σκληρότατος

επιβεβαιώνει του λόγου το αληθές. Έτσι οι ΗΠΑ εμφανίζονται αφ' ενός ως καλεσμένοι στην περιοχή των Βαλκανίων και όχι ως κατακτητές και αφ' ετέρου στέλνουν το μήνυμα στο ρωσικό παράγοντα όσον αφορά τις εξελίξεις στην περιοχή, αφού είτε με τον έναν τρόπο (Συμφωνία Πρεσπών) είτε με τον άλλο (Βαλκανικό ΝΑΤΟ και υπερενίσχυση των στρατιωτικών τους βάσεων στον ελλαδικό χώρο) οι σχεδιασμοί τους θα επιβληθούν.

Η δημοσιοποίηση, όμως, της «λύσης Καμμένου» βόλεψε και την «διευθέτηση» εσωτερικών ζητημάτων. Ο λόγος είναι, επίσης, απλός. Γιατί ο Τσίπρας να συμφωνεί να δημοσιοποιηθεί και να δημιουργηθεί «πρόβλημα» λόγου χάρη με το τσίρκο, που ονομάζεται, προφανώς για να διασκεδάζουμε, εσωκομματική αντιπολίτευση του Συριζα, αφού κάλλιστα θα μπορούσε ο σχεδιασμός αυτός να κρατηθεί μυστικός και να προχωρήσει σε περίπτωση «στραβής»; Μα για να ξεκαθαρίσει έγκαιρα το εσωκομματικό τοπίο στον δρόμο προς τις κάλπες. Η «θυσία» εν συνεχεία του Κοτζιά, ο τρόπος, που «παραιτήθηκε» είναι πράγματι παραδειγματικός...

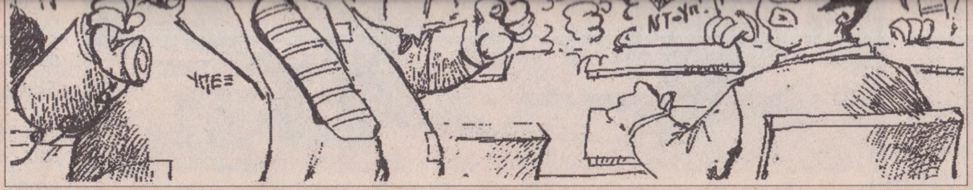
ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΟΤΖΙΑ: (Β) ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΠΙΛΟΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΔΕΜΕΝΑ...

Στις ***16-10-2018*** σύμφωνα με το Πρώτο Θέμα: «*Μετά το τέλος του υπουργικού συμβουλίου ο κ. Κοτζιάς εκλήθη από τους δημοσιογράφους να διευκρινίσει τι ακριβώς συνέβη με τον κ. Καμμένο και ο υπουργός Εξωτερικών απάντησε «δεν ξέρω» αρνούμενος να επιβεβαιώσει ή να διαψεύσει τις πληροφορίες για το λεκτικό επεισόδιο*».

Την επομένη ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Δ. Τζανακόπουλος δηλώνει: «*Αυτό*

ΒΛΑΠΤΕΙ ΣΟΒΑΡΑ ΤΗΝ ΧΩΡΑ, ενώ στο κύριο άρθρο της μεταξύ άλλων αναφέρεται: *«Υπάρχει «Σχέδιο Β» για την κυβέρνηση; Φυσικά υπάρχει. Να απαλλαγεί πρώτα πρώτα από τον υπουργό που τορπιλίζει τόσο χοντροκομμένα τη συνοχή της. Και αν ο ίδιος δεν έχει την ευθύτητα να παραιτηθεί, ας φροντίσει ο πρωθυπουργός να του υπενθυμίσει ποιος καθορίζει την κεντρική πολιτική γραμμή της χώρας»*, γράφει. Την ίδια ημέρα η φιλοκυβερνητική εφημερίδα **Έθνος** κυκλοφορεί με πρωτοσέλιδο: **ΒΓΑΖΕΙ ΚΑΠΝΟΥΣ Ο ΤΣΙΠΡΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΜΜΕΝΟ**, ενώ το κομματικό όργανο του Συριζα, η εφημερίδα ***Αυγή***, επιλέγει να προβάλει με σχετική ...σεμνότητα δήλωση της σοφής κουκουβάγιας, του προέδρου της Βουλής Ν. Βούτση: «***Ανοιχτή συνεργασία και όχι άξονες επιδιώκει η κυβερνητική πολιτική στα Βαλκάνια***». Βέβαια, οι «κακές» γλώσσες διαδίδουν ότι τραπεζικά ευαγή ιδρύματα όπως ας πούμε η Τράπεζα Πειραιώς έχουν αρχίσει να δίνουν δάνεια σε φιλοκυβερνητικές εφημερίδες που στηρίζουν με τον δέοντα και συνεπή τρόπο την Συμφωνία των Πρεσπών.

Στις ***15-10-2018*** ο Καμμένος νωρίς το πρωί σε τηλεοπτική του συνέντευξη στην ΕΡΤ, δηλώνει μεταξύ άλλων ότι ***ο Τσίπρας γνώριζε την εναλλακτική του πρόταση σε περίπτωση*** που το σχέδιο ένταξης της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ δεν προχωρήσει μέσω της Συμφωνίας των Πρεσπών: *«Στην πολιτική δεν μπορείς να είσαι μια άρνηση και όταν είσαι ενώπιον του υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ και στη δική σου άρνηση πρέπει να κάνεις μια εναλλακτική πρόταση.* ***Την εναλλακτική πρόταση την ξέρει ο Τσίπρας, αλλά δεν την έχει εγκρίνει ως εθνική γραμμή και εθνική πολιτική»***, δήλωσε, προσθέτοντας ότι ***«Καταθέτουμε μια προσωρινή πρόταση, την κατέθεσα ως εταίρος»*** *συμπλήρωσε, ενώ ανέφερε πως* ***οι Ηνωμένες Πολιτείες την αρνήθηκαν***, *στηρίζοντας παράλληλα τη Συμφωνία των Πρεσπών.* ***«Ούτε υποκαθιστώ τον πρωθυπουργό, ούτε κανέναν. Από την στιγμή που αρνήθηκα την συμφωνία, κατέθεσα μια πρόταση»***. Όσο για τα αποτελέσματα της επίσκεψής του στις ΗΠΑ διευκρίνισε ότι *«Σε αυτό το ταξίδι πιστοποιήθηκε ότι*

πρέπει να είναι το κέντρο που θα γίνεται ο διάλογος στη Μεσόγειο. Οι ΗΠΑ είναι ο κύριος στρατηγικός εταίρος της χώρας». Τέλος για την πρόταση του σχετικά με το ...ζητηματάκι των νέων αμερικανικών βάσεων δήλωσε: *«Για ποιες βάσεις μιλάμε; Στη Λάρισα βρίσκεται το ΑΤΑ και η 1η Στρατιά. Στα πλαίσια αυτών υπάρχουν νατοϊκές δομές. Στη νατοϊκή δομή της Πολεμικής Αεροπορίας ζητήθηκε από τις ΗΠΑ να φιλοξενηθούν τα UAV των ΗΠΑ. Αυτά θα προτιμούσαμε να είναι στη Σμύρνη; Μήπως καταπατείται η εθνική κυριαρχία, όταν δίνουμε διευκολύνσεις στο αεροδρόμιο της Λάρισας, που προβλέπεται σε μια συμμαχική χώρα; Στο Βόλο ζήτησαν στο Στεφανοβίκειο, που υπάρχουν Απάτσι του στρατού να φιλοξενηθεί βάση ελικοπτέρων, που φεύγει από την Τουρκία. Το να υπάρχουν και 360 οικογένειες, που θα αφήσουν στο Βόλο και 5 δεκάρες, θα αναβαθμιστεί ο Βόλος και θα ενισχυθεί η ασφάλεια, γιατί θα έρθουν πέραν των ελικοπτέρων, θα έρθει και ένας στρατός απάτσι. Στην Αλεξανδρούπολη είναι ένα λιμάνι το οποίο ζήτησαν να χρησιμοποιηθεί για μεταφορές συμμαχικών δυνάμεων στα Βαλκάνια. Πάντα χρησιμοποιούνταν αυτό. Θα προτιμούσαμε αυτό να γίνεται από τη Βάρνα και να είναι η Βουλγαρία ο ισχυρός εταίρος; [...]εγώ ζήτησα εδώ και 3 χρόνια να δούμε, πώς μπορεί να ενισχυθεί με παρουσία συμμαχικών δυνάμεων η Κάρπαθος. Η Κάρπαθος είναι το εναλλακτικό αεροδρόμιο του Κανάβεραλ της ΝΑΣΑ. Νομίζετε ότι ο υπ. Άμυνας σχεδιάζει πολεμικά σχέδια και τα περνάει έξω;* ***Υπάρχει συνεννόηση με τις Ένοπλες Δυνάμεις, παρουσιάζονται στο ΚΥΣΕΑ και εγκρίνονται ή απορρίπτονται»***.

Στις **15-10-2018** Τσίπρας και Καμμένος συναντώνται στην Λέσχη Αξιωματικών Ενόπλων Δυνάμεων στην Ρηγίλλη, όπου σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας τα ΝΕΑ (δημοσιεύονται και φωτογραφίες) επανέλαβαν τη συμφωνία τους να προχωρήσουν μαζί στη συγκυβέρνηση έως τον Μάρτιο, όταν και δεν προκύπτει εξ αιτίας δικής του αυθαιρεσίας, αλλά αποτελεί μέρος της προγραμματικής συμφωνίας συγκυβέρνησης κομμουνιστών, σοσιαλδημοκρατών και δεξιών. Η συμφωνία αυτή συνεχίζει να απολαμβάνει της στήριξης τόσο των ΗΠΑ όσο και της ευρωπαϊκής πολιτικής ελίτ, αλλά και τον θαυμασμό τους, αφού συνεχίζει να γεννά «χρυσά αυγά» σε κάθε τομέα. Ενδεικτική είναι η δήλωση του πρώην Γάλλου πρωθυπουργού Μανουέλ Βαλς, που δήλωσε τον Ιούνιο του 2016 ότι «ζηλεύει» τον Τσίπρα καθώς «*Πέρασε 7.500 σελίδες με μέτρα χωρίς καμία αλλαγή, χωρίς απεργίες*». Ο υπερυπουργός Καμμένος, όπως είναι γνωστό, και ουδείς αμφισβητεί έχει γερές αμερικάνικες πλάτες. Όχι, βέβαια, μόνο για λογαριασμό του, αλλά και για λογαριασμό του καθεστώτος Τσίπρα, το οποίο υπηρετεί πιστά. Οι σχέσεις του με τον πολυπράγμονα πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Αθήνα Τζέφρι Πράιατ και στενότατες είναι και πολυδιαφημισμένες. Είναι, απλά, αδύνατον όσον αφορά μια επίσκεψη, όπως αυτή του υπερυπουργού Καμμένου στις ΗΠΑ και μάλιστα την δεδομένη χρονική στιγμή που εξελίσσεται περεταίρω στην ανατολική Μεσόγειο ένας σκληρότατος ανταγωνισμός για τα ενεργειακά ζητήματα και όχι μόνο, να μην ελέγχεται πλήρως από τους αμερικανούς «εταίρους» κάθε πτυχή της και φυσικά κάθε δήλωση, που θα βγει προς τα ΜΜΕ.

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, ιδιαίτερη σκέψη για να καταλάβει κάποιος ότι οι «αυθαιρεσίες» Καμμένου, οι «δικές» του προτάσεις, όχι μόνο ήταν σε γνώση του ιδίου του Τσίπρα, αλλά πρωτίστως υπήρχε η σύμφωνη γνώμη του να δημοσιοποιηθούν ευρύτερα, αφού ούτως ή άλλως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Γιατί; Γιατί πολύ απλά οι «προτάσεις Καμμένου» είχαν συζητηθεί εκ των προτέρων με τους αμερικανούς φίλους. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να υπάρχει άλλη περίπτωση. Μπορεί να θα επιβληθούν.

Η δημοσιοποίηση, όμως, της «λύσης Καμμένου» βόλεψε και την «διευθέτηση» εσωτερικών ζητημάτων. Ο λόγος είναι, επίσης, απλός. Γιατί ο Τσίπρας να συμφωνεί να δημοσιοποιηθεί και να δημιουργηθεί «πρόβλημα» λόγου χάρη με το τσίρκο, που ονομάζεται, προφανώς για να διασκεδάζουμε, εσωκομματική αντιπολίτευση του Συριζα, αφού κάλλιστα θα μπορούσε ο σχεδιασμός αυτός να κρατηθεί μυστικός και να προχωρήσει σε περίπτωση «στραβής»; Μα για να ξεκαθαρίσει έγκαιρα το εσωκομματικό τοπίο στον δρόμο προς τις κάλπες. Η «θυσία» εν συνεχεία του Κοτζιά, ο τρόπος, που «παραιτήθηκε» είναι πράγματι παραδειγματικός...

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΟΤΖΙΑ: (Β) ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΠΙΛΟΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΔΕΜΕΝΑ...

Στις ***16-10-2018*** σύμφωνα με το Πρώτο Θέμα: «*Μετά το τέλος του υπουργικού συμβουλίου ο κ. Κοτζιάς εκλήθη από τους δημοσιογράφους να διευκρινίσει τι ακριβώς συνέβη με τον κ. Καμμένο και ο υπουργός Εξωτερικών απάντησε «δεν ξέρω» αρνούμενος να επιβεβαιώσει ή να διαψεύσει τις πληροφορίες για το λεκτικό επεισόδιο*».

Την επομένη ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Δ. Τζανακόπουλος δηλώνει: «*Αυτό που εξέπεμψε ο πρωθυπουργός ήταν σαφές, καθαρό και προς όλες τις κατευθύνσεις. Το τρένο της κυβέρνησης προχωρά, έχει σαφή κατεύθυνση, προχωρά σταθερά και θα φτάσει στον προορισμό του.* ***Από κει και πέρα, όποιος δεν θέλει να φτάσει σε αυτόν τον προορισμό ή όποιος δυσφορεί στη διαδρομή μπορεί να κατέβει από το τρένο.*** *Αυτό δεν θα επηρεάσει ουδόλως την ελληνική κυβέρνηση η οποία έχει ως κεντρικό της στόχο αυτή τη στιγμή, την ανόρθωση της ελληνικής οικονομίας, την τόνωση της ανάκαμψης και την υποστήριξη των κοινωνικών στρωμάτων, που δυσανάλογα επιβαρύνθηκαν την περίοδο της κρίσης*».

Ο Τζανακόπουλος, μάλιστα, δεν διστάζει

κουκουβάγιας, του προέδρου της Βουλής Ν. Βούτση: «***Ανοιχτή συνεργασία και όχι άξονες επιδιώκει η κυβερνητική πολιτική στα Βαλκάνια***». Βέβαια, οι «κακές» γλώσσες διαδίδουν ότι τραπεζικά ευαγή ιδρύματα όπως ας πούμε η Τράπεζα Πειραιώς έχουν αρχίσει να δίνουν δάνεια σε φιλοκυβερνητικές εφημερίδες που στηρίζουν με τον δέοντα και συνεπή τρόπο την Συμφωνία των Πρεσπών.

Στις ***15-10-2018*** ο Καμμένος νωρίς το πρωί σε τηλεοπτική του συνέντευξη στην ΕΡΤ, δηλώνει μεταξύ άλλων ότι ***ο Τσίπρας γνώριζε την εναλλακτική του πρόταση σε περίπτωση*** που το σχέδιο ένταξης της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ δεν προχωρήσει μέσω της Συμφωνίας των Πρεσπών: «*Στην πολιτική δεν μπορείς να είσαι μια άρνηση και όταν είσαι ενώπιον του υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ και στη δική σου άρνηση πρέπει να κάνεις μια εναλλακτική πρόταση.* ***Την εναλλακτική πρόταση την ξέρει ο Τσίπρας, αλλά δεν την έχει εγκρίνει ως εθνική γραμμή και εθνική πολιτική***», δήλωσε, προσθέτοντας ότι «***Καταθέτουμε μια προσωρινή πρόταση, την κατέθεσα ως εταίρος***» *συμπλήρωσε, ενώ* ***ανέφερε πως οι Ηνωμένες Πολιτείες την αρνήθηκαν****, στηρίζοντας παράλληλα τη Συμφωνία των Πρεσπών.* ***«Ούτε υποκαθιστώ τον πρωθυπουργό, ούτε κανέναν. Από την στιγμή που αρνήθηκα την συμφωνία, κατέθεσα μια πρόταση»***. Όσο για τα αποτελέσματα της επίσκεψής του στις ΗΠΑ διευκρίνησε ότι «*Σε αυτό το ταξίδι πιστοποιήθηκε ότι η Ελλάδα αναβαθμίζεται σε σχέση με τις ΗΠΑ και τις γύρω χώρες. Η ανακοίνωση του Νετανιάχου ότι στην τριμερή Ελλάδα, Κύπρος, Ισραήλ, προστίθενται και οι ΗΠΑ, δίνουν πολύ μεγάλη αξία στον ρόλο που θα παίξει η χώρα. Αυτό που εξασφαλίσαμε από τις ΗΠΑ είναι πολύ σημαντικό για την άμυνα της χώρας*», προσθέτοντας ότι «***Οι ΗΠΑ περιμένουν από την Ελλάδα πρωτοβουλίες σε σχέση με την ενεργειακή ασφάλεια της περιοχής. Η Ελλάδα*** *τέθηκε από τις ΗΠΑ να φιλοξενηθούν τα UAV των ΗΠΑ. Αυτά θα προτιμούσαμε να είναι στη Σμύρνη; Μήπως καταπατείται η εθνική κυριαρχία, όταν δίνουμε διευκολύνσεις στο αεροδρόμιο της Λάρισας, που προβλέπεται σε μια συμμαχική χώρα; Στο Βόλο ζήτησαν στο Στεφανοβίκειο, που υπάρχουν Απάτσι του στρατού να φιλοξενηθεί βάση ελικοπτέρων, που φεύγει από την Τουρκία. Το να υπάρχουν και 360 οικογένειες, που θα αφήσουν στο Βόλο και 5 δεκάρες, θα αναβαθμιστεί ο Βόλος και θα ενισχυθεί η ασφάλεια, γιατί θα έρθουν πέραν των ελικοπτέρων, θα έρθει και ένας στρατός απάτσι. Στην Αλεξανδρούπολη είναι ένα λιμάνι το οποίο ζήτησαν να χρησιμοποιηθεί για μεταφορές συμμαχικών δυνάμεων στα Βαλκάνια. Πάντα χρησιμοποιούνταν αυτό. Θα προτιμούσαμε αυτό να γίνεται από τη Βάρνα και να είναι η Βουλγαρία ο ισχυρός εταίρος; [...]εγώ ζήτησα εδώ και 3 χρόνια να δούμε, πώς μπορεί να ενισχυθεί με παρουσία συμμαχικών δυνάμεων η Κάρπαθος. Η Κάρπαθος είναι το εναλλακτικό αεροδρόμιο του Κανάβεραλ της ΝΑΣΑ. Νομίζετε ότι ο υπ. Άμυνας σχεδιάζει πολεμικά σχέδια και τα περνάει έξω;* ***Υπάρχει συνεννόηση με τις Ένοπλες Δυνάμεις, παρουσιάζονται στο ΚΥΣΕΑ και εγκρίνονται ή απορρίπτονται***».

Στις **15-10-2018** Τσίπρας και Καμμένος συναντώνται στην Λέσχη Αξιωματικών Ενόπλων Δυνάμεων στην Ρηγίλλης, όπου σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας τα ΝΕΑ (δημοσιεύονται και φωτογραφίες) επανέλαβαν τη συμφωνία τους να προχωρήσουν μαζί στη συγκυβέρνηση έως τον Μάρτιο, όταν και αναμένεται να φτάσει στην ελληνική Βουλή η Συμφωνία των Πρεσπών.

Συμπέρασμα. Έχουμε δύο κυβερνήσεις, η πρώτη με πρωθυπουργό τον Τσίπρα και η δεύτερη με πρωθυπουργό τον Καμμένο; Φυσικά και όχι. Παρ' όλα αυτά ο Καμμένος εμφανίζεται στην προκειμένη περίπτωση και είναι ταυτόχρονα υπουργός άμυνας και υπουργός εξωτερικών. Και δεν είναι η πρώτη φορά. Η διπλή αυτή ιδιότητα με την οποία έχει κατοχυρώσει προ πολλού υπερεξουσίες, πρώην Γάλλου πρωθυπουργού Μανουέλ Βαλς, που δήλωσε τον Ιούνιο του 2016 ότι «ζηλεύει» τον Τσίπρα καθώς «*Πέρασε 7.500 σελίδες με μέτρα χωρίς καμία αλλαγή, χωρίς απεργίες*». Ο υπερυπουργός Καμμένος, όπως είναι γνωστό, και ουδείς αμφισβητεί έχει γερές αμερικάνικες πλάτες. Όχι, βέβαια, μόνο για λογαριασμό του, αλλά και για λογαριασμό του καθεστώτος Τσίπρα, το οποίο υπηρετεί πιστά. Οι σχέσεις του με τον πολυπράγμονα πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Αθήνα Τζέφρι Πράιατ και στενότατες είναι και πολυδιαφημισμένες. Είναι, απλά, αδύνατον όσον αφορά μια επίσκεψη, όπως αυτή του υπερυπουργού Καμμένου στις ΗΠΑ και μάλιστα την δεδομένη χρονική στιγμή που εξελίσσεται περαιτέρω στην ανατολική Μεσόγειο ένας σκληρότατος ανταγωνισμός για τα ενεργειακά ζητήματα και όχι μόνο, να μην ελέγχεται πλήρως από τους αμερικανούς «εταίρους» κάθε πτυχή της και φυσικά κάθε δήλωση, που θα βγει προς τα ΜΜΕ.

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, ιδιαίτερη σκέψη για να καταλάβει κάποιος ότι οι «αυθαιρεσίες» Καμμένου, οι «δικές» του προτάσεις, όχι μόνο ήταν σε γνώση του ιδίου του Τσίπρα, αλλά πρωτίστως υπήρχε η σύμφωνη γνώμη του να δημοσιοποιηθούν ευρύτερα, αφού ούτως ή άλλως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Γιατί; Γιατί πολύ απλά οι «προτάσεις Καμμένου» είχαν συζητηθεί εκ των προτέρων με τους αμερικανούς φίλους. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να υπάρχει άλλη περίπτωση. Μπορεί να υπάρχει σοβαρός άνθρωπος, που να του πέρασε, έστω, για μια στιγμή στο μυαλό ότι οι «εναλλακτικές λύσεις», που απηγγειλε ο Καμένος αποτελούν προϊόν δικής του εμπνεύσεως; Δεν νομίζουμε. Με άλλα λόγια ο Καμμένος παπαγάλισε την πρόταση και εμφανίστηκε σαν ο εμπνευστής της, γιατί αυτή η μεθόδευση ικανοποιούσε εν προκειμένω τους αμερικανικούς σχεδιασμούς. Και μόνο η δήλωση Καμμένου ότι οι αμερικάνοι αρνήθηκαν την «πρόταση του» μάτι παραδειγματικός...

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΟΤΖΙΑ: (Β) ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΠΙΛΟΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΔΕΜΕΝΑ...

Στις ***16-10-2018*** σύμφωνα με το Πρώτο Θέμα: «*Μετά το τέλος του υπουργικού συμβουλίου ο κ. Κοτζιάς εκλήθη από τους δημοσιογράφους να διευκρινίσει τι ακριβώς συνέβη με τον κ. Καμμένο και ο υπουργός Εξωτερικών απάντησε «δεν ξέρω» αρνούμενος να επιβεβαιώσει ή να διαψεύσει τις πληροφορίες για το λεκτικό επεισόδιο*».

Την επομένη ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Δ. Τζανακόπουλος δηλώνει: «*Αυτό που εξέπεμψε ο πρωθυπουργός ήταν σαφές, καθαρό και προς όλες τις κατευθύνσεις. Το τρένο της κυβέρνησης προχωρά, έχει σαφή κατεύθυνση, προχωρά σταθερά και θα φτάσει στον προορισμό του.* ***Από κει και πέρα, όποιος δεν θέλει να φτάσει σε αυτόν τον προορισμό ή όποιος δυσφορεί στη διαδρομή μπορεί να κατέβει από το τρένο****. Αυτό δεν θα επηρεάσει ουδόλως την ελληνική κυβέρνηση η οποία έχει ως κεντρικό της στόχο αυτή τη στιγμή, την ανόρθωση της ελληνικής οικονομίας, την τόνωση της ανάκαμψης και την υποστήριξη των κοινωνικών στρωμάτων, που δυσανάλογα επιβαρύνθηκαν την περίοδο της κρίσης*».

Ο Τζανακόπουλος, μάλιστα, δεν διστάζει να χαρακτηρίσει «φαντασιόπληκτες διαρροές» όλα όσα ήδη άρχιζαν να δημοσιοποιούνται σχετικά με τον «ομηρικό» καυγά εντός του υπουργικού συμβουλίου ανάμεσα σε Κοτζιά και Καμμένο. Στη συνέχεια εξηγεί και τους λόγους αποκεφαλισμού του Κοτζιά: «*Ο πρωθυπουργός δεν παρακαλάει κανέναν. Δεν έχει φοβηθεί αυτός ο πρωθυπουργός ποτέ τις πολιτικές εξελίξεις. Τις προκαλεί ο ίδιος όταν θεωρεί ότι είναι καλό για την χώρα. Ο πρωθυπουργός*

χθες έθεσε ένα σαφές πολιτικό ζήτημα ότι η κυβέρνηση πρέπει να πορευθεί με ενότητα ως την λήξη της τετραετίας. Ο κ. Καμμένος διατηρεί την διαφωνία του, αλλά δεν συμπλέει με τη ΝΔ. Ο κ. Καμμένος είπε ότι δεν υπάρχει περίπτωση να συμπλεύσει με τη ΝΔ και να αποσταθεροποιηθεί η χώρα».

Ο ατρόμητος πρωθυπουργός, που δεν εκβιάζεται, η νεράιδα και το παλικάρι, η κατσίκα και ο ταραμάς...

Ο Κοτζιάς σηκώνει το γάντι και αναγκαστικά παραιτείται στέλνοντας πολυσέλιδη επιστολή στον Τσίπρα με την ένδειξη «απόρρητο». Με άλλα λόγια ο Κοτζιάς δέχεται μέσω του Τζανακόπουλου μια μεγαλοπρεπή ροχάλα, η οποία προστίθεται στην απόλυτη κάλυψη του Καμμένου, όχι μόνο από τον ίδιο τον Τσίπρα, αλλά και από το σύνολο των συμμετεχόντων κατά την διάρκεια του υπουργικού συμβουλίου.

Και ω! του θαύματος, πριν δηλαδή τα κοράκια λαλήσουν τρεις φορές, ο μέγας παράγων της διεθνούς διπλωματίας Ν. Κοτζιάς έπαψε να μη ξέρει, φρέσκαρε την μνήμη του και άρχισε να δίνει συνεντεύξεις στις **23-10-2018** στο **ΚΡΗΤΗ TV**, όπου μεταξύ άλλων ισχυρίζεται ότι κατά τη διάρκεια του υπουργικού συμβουλίου ο Π. Καμμένος «***άρχισε να εξαπολύει έναν οχετό λάσπης, ό,τι οχετό έχει πει μέσω παραπολιτικών διαρροών. Δεν είπε μόνο για μυστικά κονδύλια, είπε ότι ο Σόρος χρηματοδοτεί την ελληνική κυβέρνηση για να αγοράζει ξένους κοκ. Ουδείς απάντησε πλην εμού, ούτε ο πρωθυπουργός***».

Οι «διαρροές», πλέον, δεν έχουν τέλος στα ΜΜΕ, στα οποία ο «χορός» ακόμη καλά κρατεί. Σύμφωνα μ' αυτές, στο υπουργικό συμβούλιο ακούστηκαν «βαριά λόγια» του Κοτζιά (μας εκθέτεις, κάνεις ζημιά στα εθνικά θέματα κ.λπ), ο οποίος θέτει επίσης θέμα μυστικών κονδυλίων και άνθρωπος... Ο Σπίρτζης μάλιστα λίγη ώρα αργότερα επανέρχεται μέσω Twitter διευκρινίζοντας ότι «Όταν κάποιος λέει «δεν άκουσα», ούτε διαψεύδει, ούτε επιβεβαιώνει οτιδήποτε. Απλά, δεν άκουσε». Η ξεφτίλα και η κακομοιριά σε όλο της το μεγαλείο.

Στις **18-10-2018** το βράδυ ο Καμμένος, προφανώς σε συνεννόηση με τους Τσιπρο-Παππάδες, δηλώνει στο δελτίο ειδήσεων του Star ότι «*επειδή γίνεται μεγάλη σπέκουλα και βλέπω να στήνονται ολόκληρα σενάρια, να ξεκαθαρίσουμε ότι ποτέ δεν ειπώθηκε ότι η κυβέρνηση πήρε 50 εκατομμύρια από τον Σόρος. Αναφέρθηκα στον Σόρος σε σχέση με συνεργασία του υπουργείου Εξωτερικών με εταιρεία εκδόσεων βίζα, που δεν έχει καμία σχέση με την κυβέρνηση*». Πρόκειται, λοιπόν, για μια απλή παρεξήγηση. Προς τι τότε το μίσος και ο αλληλοσπαραγμός;

Ο πράγματι αξεπέραστος κυβερνητικός εκπρόσωπος Δ. Τζανακόπουλος, σε ερωτήσεις δημοσιογράφων αν πρόκειται να δοθούν τα πρακτικά του επίμαχου υπουργικού συμβουλίου στην δημοσιότητα, έβαλε τα πράγματα στην θέση τους θυμίζοντας σ' όλους τους αδαείς ότι οι συνεδριάσεις του υπουργικού συμβουλίου είναι κλειστές και απόρρητες και κανείς δεν έχει δικαίωμα να μεταφέρει διαλόγους, ωστόσο ανέφερε ότι υπήρξε πολιτική διαφωνία για τη Συμφωνία των Πρεσπών. Παράλληλα, τόνισε με έμφαση ότι στο υπουργικό ο Πρωθυπουργός έθεσε τα σαφή όρια της κυβέρνησης και τα δικά του, ώστε να διασφαλίσει ότι κανείς δεν πρόκειται να συμπλεύσει με τη ΝΔ και την άκρα δεξιά.

Όσο για την επιστολή παραίτησης Κοτζιά, μας διαβεβαίωσε ότι μόνο ο πρωθυπουργός γνωρίζει το περιεχόμενο της επιστολής Κοτζιά όμως, επειδή ο πρωθυπουργός σέβεται απόλυτα τον κ. Κοτζιά, ο οποίος έβαλε τη σφραγίδα του στην αναβάθμιση του γεωσφραγίζει την συμφωνία με τον Τσίπρα απαιτώντας την κεφαλή του πρώην υπουργού Εξωτερικών επί πίνακι και ετοιμάζεται μετά τις ΗΠΑ να επισκεφθεί την Μόσχα. Ο αδελφός Τσίπρας κερδίζει τον απαραίτητο χρόνο για να προετοιμαστεί για την επικείμενη εκλογική δοκιμασία γεμίζοντας την φαρέτρα του (αναστολή της μείωσης των συντάξεων, κοινωνικά επιδόματα, προφυλακίσεις για «διαφθορά» κ.λ.π.).

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΣΟΓΚΙ, Ο ΧΑΣΑΠΗΣ ΤΟΥ ΡΙΑΝΤ ΚΑΙ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ...

Τα γεγονότα λίγο πολύ γνωστά. Ο σαουδαραβικής καταγωγής αρθρογράφος της Ουάσιγκτον Ποστ και μόνιμος κάτοικος ΗΠΑ δολοφονείται μέσα στο προξενείο του Σαουδαραβικού κράτους στην Κωνσταντινούπολη, ενώ στην συνέχεια κομματιάζεται στην κυριολεξία για να εξαφανιστούν με μεγαλύτερη ευκολία τα μέλη της σωρού του. Την επιχείρηση την φέρουν εις πέρας 15 μέλη των μυστικών υπηρεσιών της Σαουδικής Αραβίας μαζί με έναν ιατροδικαστή-χειρούργο, που μεταβαίνουν προγραμματισμένα στην Τουρκία για τον σκοπό αυτό.

Στις 24 Οκτωβρίου ο πρίγκιπας Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν χαρακτηρίζει την υπόθεση «αποτρόπαιο έγκλημα, που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί» και πρόσθεσε ότι οι ένοχοι θα τιμωρηθούν. «Η Σαουδική Αραβία και η Τουρκία συνεργάζονται για να επιτευχθούν αποτελέσματα», συμπλήρωσε, μιλώντας στο συνέδριο Future Investment Initiative, το αποκαλούμενο και «Νταβός της ερήμου», που πραγματοποιήθηκε με αρκετές απουσίες έπειτα από τη δολοφονία του δημοσιογράφου στο προξενείο της Σαουδικής Αραβίας στην Κωνσταντινούπολη.

Οι τουρκικές αρχές ασφαλείας κατονόμασαν μέλη της ασφάλειας του πρίγκιπα

Ριάντ ξόδεψε 224 δισεκατομμύρια ευρώ, ενώ το 2018 υπολογίζεται ότι θα δαπανήσει 210 δισεκατομμύρια ευρώ.

Ο ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ, Ο ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΑΔΙΑΦΘΟΡΟΙ» ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥΣ..

Η υπόθεση Παπαντωνίου ακούστηκε πρώτη φορά το 2005, όταν σε τέσσερις γαλλικές εφημερίδες (Le Monde, Le Figaro, Liberation και L' Humanité) το πρώην στέλεχος της Thales Engineering and Consulting, Michel Josserand κατήγγειλε μίζες και χρηματισμό Έλληνα υπουργού την «χρυσή» περίοδο των μεγάλων παραγγελιών 2002 - 2003. Ο καταγγέλλων, που ήταν και ο ίδιος προσωπικά αναμεμειγμένος σε άλλες υποθέσεις δωροδοκίας, είχε δώσει στοιχεία για τον ακριβό εκσυγχρονισμό των παλαιών φρεγατών, με υποκατασκευαστή την Thales Naval Nederland, αλλά και για το C4I, που έχασε η εταιρεία του, «επειδή πότισε χαμηλά», όπως αναφέρει, σε αντίθεση με την αμερικανικών συμφερόντων Saic.

Ο Παπαντωνίου, μάλιστα, μήνυσε τη «Liberation», η οποία καταδικάστηκε από τη γαλλική Δικαιοσύνη σε καταβολή 20.000 ευρώ, διότι «δημοσιοποίησε πληροφορίες εις βάρος του, χωρίς να τις ελέγξει...».

Αυτό, όμως, που καλύπτεται με κάθε τρόπο από τα ΜΜΕ και από αριστερούς τιμητές του παλαιού πολιτικού συστήματος, είναι ότι είτε πρόκειται για τον Τσοχατζόπουλο, είτε για τον Παπαντωνίου, είτε για τον Κουτσόγιωργα είτε για τον Ανδρέα Παπανδρέου, η συσσώρευση τεράστιων ποσών από παρόμοιες ή παρεμφερείς πηγές πρώτα απ' όλα στόχευε στην εδραίωση ή στην ενίσχυση της εξουσίας τους. Όλα τα κομματικά ταμεία γέμιζαν με παρόμοιους τρόπους, ήταν πολλά τα στόματα που

εκβιάζεται, η νεράιδα και το παλικάρι, η κατσίκα και ο ταραμάς...

Ο Κοτζιάς σηκώνει το γάντι και αναγκαστικά παραιτείται στέλνοντας πολυσέλιδη επιστολή στον Τσίπρα με την ένδειξη «απόρρητο». Με άλλα λόγια ο Κοτζιάς δέχεται μέσω του Τζανακόπουλου μια μεγαλοπρεπή ροχάλα, η οποία προστίθεται στην απόλυτη κάλυψη του Καμμένου, όχι μόνο από τον ίδιο τον Τσίπρα, αλλά και από το σύνολο των συμμετεχόντων κατά την διάρκεια του υπουργικού συμβουλίου.

Και ω! του θαύματος, πριν δηλαδή τα κοράκια λαλήσουν τρεις φορές, ο μέγας παράγων της διεθνούς διπλωματίας Ν. Κοτζιάς έπαψε να μη ξέρει, φρέσκαρε την μνήμη του και άρχισε να δίνει συνεντεύξεις στις **23-10-2018** στο **ΚΡΗΤΗ TV**, όπου μεταξύ άλλων ισχυρίζεται ότι κατά τη διάρκεια του υπουργικού συμβουλίου ο Π. Καμμένος «***άρχισε να εξαπολύει έναν οχετό λάσπης, ό,τι οχετό έχει πει μέσω παραπολιτικών διαρροών. Δεν είπε μόνο για μυστικά κονδύλια, είπε ότι ο Σόρος χρηματοδοτεί την ελληνική κυβέρνηση για να αγοράζει ξένους κοκ. Ουδείς απάντησε πλην εμού, ούτε ο πρωθυπουργός***».

Οι «διαρροές», πλέον, δεν έχουν τέλος στα ΜΜΕ, στα οποία ο «χορός» ακόμη καλά κρατεί. Σύμφωνα μ' αυτές, στο υπουργικό συμβούλιο ακούστηκαν «βαριά λόγια» του Κοτζιά (μας εκθέτεις, κάνεις ζημιά στα εθνικά θέματα κ.λπ), ο οποίος θέτει επίσης θέμα μυστικών κονδυλίων και υπονοούμενα για το Πεντάγωνο.

Σύμφωνα με τις «διαρροές», ο Καμμένος «άναψε» και κατηγόρησε τον Κοτζιά ότι έδωσε 19 εκατ. ευρώ σε ξένα ΜΜΕ για να βρίζουν τον ίδιο για τη συμφωνία των Πρεσπών, ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί σε εμπλοκή του Τζορτζ Σόρος, ο οποίος έχει δώσει εκατομμύρια ευρώ για να περάσει η συμφωνία των Πρεσπών, αφήνοντας υπονοούμενα και για τον πρώην ΥΠΕΞ, ότι δηλαδή ο Σόρος έχει μπει στο υπουργείο και «αλωνίζει».

Τις αναφορές του Νίκου Κοτζιά στον ***Σόρος*** έσπευσε να διαψεύσει και ο υπουργός Υποδομών ***Χρήστος Σπίρτζης***, μιλώντας στον ραδιοφωνικό σταθμό Θέμα 104,6

προ-Παππάδες, δηλώνει στο δελτίο ειδήσεων του Star ότι «*επειδή γίνεται μεγάλη σπέκουλα και βλέπω να στήνονται ολόκληρα σενάρια, να ξεκαθαρίσουμε ότι ποτέ δεν ειπώθηκε ότι η κυβέρνηση πήρε 50 εκατομμύρια από τον Σόρος. Αναφέρθηκα στον Σόρος σε σχέση με συνεργασία του υπουργείου Εξωτερικών με εταιρεία εκδόσεων βίζα, που δεν έχει καμία σχέση με την κυβέρνηση*». Πρόκειται, λοιπόν, για μια απλή παρεξήγηση. Προς τι τότε το μίσος και ο αλληλοσπαραγμός;

Ο πράγματι αξεπέραστος κυβερνητικός εκπρόσωπος Δ. Τζανακόπουλος, σε ερωτήσεις δημοσιογράφων αν πρόκειται να δοθούν τα πρακτικά του επίμαχου υπουργικού συμβουλίου στην δημοσιότητα, έβαλε τα πράγματα στην θέση τους θυμίζοντας σ' όλους τους αδαείς ότι οι συνεδριάσεις του υπουργικού συμβουλίου είναι κλειστές και απόρρητες και κανείς δεν έχει δικαίωμα να μεταφέρει διαλόγους, ωστόσο ανέφερε ότι υπήρξε πολιτική διαφωνία για τη Συμφωνία των Πρεσπών. Παράλληλα, τόνισε με έμφαση ότι στο υπουργικό ο Πρωθυπουργός έθεσε τα σαφή όρια της κυβέρνησης και τα δικά του, ώστε να διασφαλίσει ότι κανείς δεν πρόκειται να συμπλεύσει με τη ΝΔ και την άκρα δεξιά.

Όσο για την επιστολή παραίτησης Κοτζιά, μας διαβεβαίωσε ότι μόνο ο πρωθυπουργός γνωρίζει το περιεχόμενο της επιστολής Κοτζιά όμως, επειδή ο πρωθυπουργός σέβεται απόλυτα τον κ. Κοτζιά, ο οποίος έβαλε τη σφραγίδα του στην αναβάθμιση του γεωπολιτικού ρόλου της χώρας και ήταν πρωταγωνιστής στην υπογραφή της συμφωνίας των Πρεσπών, δεν πρόκειται να μας την αποκαλύψει όσο και να σκάμε.

Στις **19-10-2018** ψηφίζεται στο σκοπιανό κοινοβούλιο η Συμφωνία από 80 βουλευτές, ενώ όλες τις προηγούμενες ημέρες τα διεθνή μέσα μιλούν για «αδιανόητο» παρασκήνιο, για χρηματισμούς βουλευτών, για υποσχέσεις παύσης διώξεων ή υποσχέσεις, σε άλλες περιπτώσεις, μη δίωξης σε υποθέσεις «διαφθοράς»...

Τις επόμενες ημέρες ανακοινώνεται και επισήμως ότι ο υπουργός Αμύνης Π. Καμμένος θα επισκεφθεί την Μόσχα το διήμε-

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΣΟΓΚΙ, Ο ΧΑΣΑΠΗΣ ΤΟΥ ΡΙΑΝΤ ΚΑΙ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ...

Τα γεγονότα λίγο πολύ γνωστά. Ο σαουδαραβικής καταγωγής αρθρογράφος της Ουάσιγκτον Ποστ και μόνιμος κάτοικος ΗΠΑ δολοφονείται μέσα στο προξενείο του Σαουδαραβικού κράτους στην Κωνσταντινούπολη, ενώ στην συνέχεια κομματιάζεται στην κυριολεξία για να εξαφανιστούν με μεγαλύτερη ευκολία τα μέλη της σωρού του. Την επιχείρηση την φέρουν εις πέρας 15 μέλη των μυστικών υπηρεσιών της Σαουδικής Αραβίας μαζί με έναν ιατροδικαστή-χειρούργο, που μεταβαίνουν προγραμματισμένα στην Τουρκία για τον σκοπό αυτό.

Στις 24 Οκτωβρίου ο πρίγκιπας Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν χαρακτηρίζει την υπόθεση «αποτρόπαιο έγκλημα, που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί» και πρόσθεσε ότι οι ένοχοι θα τιμωρηθούν. «Η Σαουδική Αραβία και η Τουρκία συνεργάζονται για να επιτευχθούν αποτελέσματα», συμπλήρωσε, μιλώντας στο συνέδριο Future Investment Initiative, το αποκαλούμενο και «Νταβός της ερήμου», που πραγματοποιήθηκε με αρκετές απουσίες έπειτα από τη δολοφονία του δημοσιογράφου στο προξενείο της Σαουδικής Αραβίας στην Κωνσταντινούπολη.

Οι τουρκικές αρχές ασφαλείας κατονόμασαν μέλη της ασφάλειας του πρίγκιπα ως συμμέτοχους στην δολοφονία, στενός σύμβουλος του Ταγίπ Ερντογάν δήλωσε ότι τα χέρια του πρίγκιπα Μοχάμεντ είναι βαμμένα με αίμα στην υπόθεση Κασόγκι, δήλωση που αποτελεί την πιο σκληρή από συνεργάτη του Τούρκου προέδρου, ενώ και ο Ντόναλντ Τραμπ δήλωσε ότι ο πρίγκιπας διάδοχος έχει την απόλυτη ευθύνη για την επιχείρηση που οδήγησε στη δολοφονία Κασόγκι.

Η παγκόσμια μαφία των κρατών, λοιπόν, που ονομάζεται διεθνής κοινότητα δηλώνει δήθεν έκπληκτη και σοκαρισμένη για την αγριότητα της δολοφονίας. Την ίδια στιγμή που δεκάδες κράτη έχουν εξοπλίσει και εξοπλίζουν την Σαουδική Αραβία

τη φορά το 2005, όταν σε τέσσερις γαλλικές εφημερίδες (Le Monde, Le Figaro, Liberation και L' Humanité) το πρώην στέλεχος της Thales Engineering and Consulting, Michel Josserand κατήγγειλε μίζες και χρηματισμό Έλληνα υπουργού την «χρυσή» περίοδο των μεγάλων παραγγελιών 2002 - 2003. Ο καταγγέλλων, που ήταν και ο ίδιος προσωπικά αναμεμειγμένος σε άλλες υποθέσεις δωροδοκίας, είχε δώσει στοιχεία για τον ακριβό εκσυγχρονισμό των παλαιών φρεγατών, με υποκατασκευαστή την Thales Naval Nederland, αλλά και για το C4I, που έχασε η εταιρεία του, «επειδή πότισε χαμηλά», όπως αναφέρει, σε αντίθεση με την αμερικανικών συμφερόντων Saic.

Ο Παπαντωνίου, μάλιστα, μήνυσε τη «Liberation», η οποία καταδικάστηκε από τη γαλλική Δικαιοσύνη σε καταβολή 20.000 ευρώ, διότι «δημοσιοποίησε πληροφορίες εις βάρος του, χωρίς να τις ελέγξει...».

Αυτό, όμως, που καλύπτεται με κάθε τρόπο από τα ΜΜΕ και από αριστερούς τιμητές του παλαιού πολιτικού συστήματος, είναι ότι είτε πρόκειται για τον Τσοχατζόπουλο, είτε για τον Παπαντωνίου, είτε για τον Κουτσόγιωργα είτε για τον Ανδρέα Παπανδρέου, η συσσώρευση τεράστιων ποσών από παρόμοιες ή παρεμφερείς πηγές πρώτα απ' όλα στόχευε στην εδραίωση ή στην ενίσχυση της εξουσίας τους. Όλα τα κομματικά ταμεία γέμιζαν με παρόμοιους τρόπους, ήταν πολλά τα στόματα που τάιζαν στις χρυσές εποχές όπως άλλωστε περηφανευόταν ο ίδιος ο Τσοχατζόπουλος ακόμα και μέσα από την φυλακή. Ήταν ένα ολόκληρο σύστημα εξουσίας που στηριζόταν άμεσα ή έμμεσα στην ρεμούλα, την «διαφθορά», την μίζα και την εξαγορά. Αυτοί, λοιπόν, που θα έπρεπε στην πραγματικότητα να διώκονται δεν είναι οι «διεφθαρμένοι» αλλά οι ...αδιάφθοροι, αφού στην ουσία αυτοί είναι που είχαν παραβατική συμπεριφορά.

Και φυσικά δεν αστειευόμαστε ούτε στο ελάχιστο.

Η αποκάλυψη δήθεν των τρομερών και φοβερών σκανδάλων δεν αποσκοπεί παρά στην εναλλαγή στην εξουσία, στο πέρασμα διάδοχων καταστάσεων και σε τίπο-

ξεις στις **23-10-2018** στο **ΚΡΗΤΗ TV**, όπου μεταξύ άλλων ισχυρίζεται ότι κατά τη διάρκεια του υπουργικού συμβουλίου ο Π. Καμμένος «***άρχισε να εξαπολύει έναν οχετό λάσπης, ό,τι οχετό έχει πει μέσω παραπολιτικών διαρροών. Δεν είπε μόνο για μυστικά κονδύλια, είπε ότι ο Σόρος χρηματοδοτεί την ελληνική κυβέρνηση για να αγοράζει ξένους κοκ. Ουδείς απάντησε πλην εμού, ούτε ο πρωθυπουργός***».

Οι «διαρροές», πλέον, δεν έχουν τέλος στα ΜΜΕ, στα οποία ο «χορός» ακόμη καλά κρατεί. Σύμφωνα μ' αυτές, στο υπουργικό συμβούλιο ακούστηκαν «βαριά λόγια» του Κοτζιά (μας εκθέτεις, κάνεις ζημιά στα εθνικά θέματα κ.λπ), ο οποίος θέτει επίσης θέμα μυστικών κονδυλίων και υπονοούμενα για το Πεντάγωνο.

Σύμφωνα με τις «διαρροές», ο Καμμένος «άναψε» και κατηγόρησε τον Κοτζιά ότι έδωσε 19 εκατ. ευρώ σε ξένα ΜΜΕ για να βρίζουν τον ίδιο για τη συμφωνία των Πρεσπών, ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί σε εμπλοκή του Τζορτζ Σόρος, ο οποίος έχει δώσει εκατομμύρια ευρώ για να περάσει η συμφωνία των Πρεσπών, αφήνοντας υπονοούμενα και για τον πρώην ΥΠΕΞ, ότι δηλαδή ο Σόρος έχει μπει στο υπουργείο και «αλωνίζει».

Τις αναφορές του Νίκου Κοτζιά στον ***Σόρος*** έσπευσε να διαψεύσει και ο υπουργός Υποδομών ***Χρήστος Σπίρτζης***, μιλώντας στον ραδιοφωνικό σταθμό Θέμα 104,6 και δηλώνοντας: «*Δεν υπάρχουν αυτά τα πράγματα. Ο Νίκος Κοτζιάς είναι ένας πνευματικός άνθρωπος, τον αγαπάμε. Δεν θα με βάλετε σε αυτή τη διένεξη. Τον αγαπάω, τον σέβομαι. Δεν έχω ακούσει εγώ τον Καμμένο να λέει τέτοια πράγματα. Υπήρχε πολιτική διαφωνία και υπάρχει με τους ΑΝ.ΕΛΛ. σε σχέση με την ΠΓΔΜ. Εμείς είμαστε περήφανοι για τη συμφωνία*». Με σοβαρά προβλήματα ακοής λοιπόν και ο Σπίρτζης, αλλά όλα και όλα τον αγαπάει τον Κοτζιά, αφού είναι λέει πνευματικός όλους τους αδαείς ότι οι συνεδριάσεις του υπουργικού συμβουλίου είναι κλειστές και απόρρητες και κανείς δεν έχει δικαίωμα να μεταφέρει διαλόγους, ωστόσο ανέφερε ότι υπήρξε πολιτική διαφωνία για τη Συμφωνία των Πρεσπών. Παράλληλα, τόνισε με έμφαση ότι στο υπουργικό ο Πρωθυπουργός έθεσε τα σαφή όρια της κυβέρνησης και τα δικά του, ώστε να διασφαλίσει ότι κανείς δεν πρόκειται να συμπλεύσει με τη ΝΔ και την άκρα δεξιά.

Όσο για την επιστολή παραίτησης Κοτζιά, μας διαβεβαίωσε ότι μόνο ο πρωθυπουργός γνωρίζει το περιεχόμενο της επιστολής Κοτζιά όμως, επειδή ο πρωθυπουργός σέβεται απόλυτα τον κ. Κοτζιά, ο οποίος έβαλε τη σφραγίδα του στην αναβάθμιση του γεωπολιτικού ρόλου της χώρας και ήταν πρωταγωνιστής στην υπογραφή της συμφωνίας των Πρεσπών, δεν πρόκειται να μας την αποκαλύψει όσο και να σκάμε.

Στις **19-10-2018** ψηφίζεται στο σκοπιανό κοινοβούλιο η Συμφωνία από 80 βουλευτές, ενώ όλες τις προηγούμενες ημέρες τα διεθνή μέσα μιλούν για «αδιανόητο» παρασκήνιο, για χρηματισμούς βουλευτών, για υποσχέσεις παύσης διώξεων ή υποσχέσεις, σε άλλες περιπτώσεις, μη δίωξης σε υποθέσεις «διαφθοράς»...

Τις επόμενες ημέρες ανακοινώνεται και επισήμως ότι ο υπουργός Αμύνης Π. Καμμένος θα επισκεφθεί την Μόσχα το διήμερο 29 και 30 Οκτωβρίου για να συναντήσει τον ομόλογό του προφανώς εκτός των άλλων και για να πάρει τα συχαρίκια για την «παραίτηση» Κοτζιά...

Συμπέρασμα. Ο αδελφός Καμμένος προγράφει τον Κοτζιά, στέλνει μηνύματα σε Κουντουράδες και Κουίκ, που ετοιμάζονται κατά συνείδηση (;) να υπερψηφίσουν την Συμφωνία των Πρεσπών ότι δεν σκοπεύει να κρατήσει το στόμα του κλειστό για την διείσδυση του Σόρος στο όλο σκηνικό, προγραμματισμένα στην Τουρκία για τον σκοπό αυτό.

Στις 24 Οκτωβρίου ο πρίγκιπας Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν χαρακτηρίζει την υπόθεση «αποτρόπαιο έγκλημα, που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί» και πρόσθεσε ότι οι ένοχοι θα τιμωρηθούν. «Η Σαουδική Αραβία και η Τουρκία συνεργάζονται για να επιτευχθούν αποτελέσματα», συμπλήρωσε, μιλώντας στο συνέδριο Future Investment Initiative, το αποκαλούμενο και «Νταβός της ερήμου», που πραγματοποιήθηκε με αρκετές απουσίες έπειτα από τη δολοφονία του δημοσιογράφου στο προξενείο της Σαουδικής Αραβίας στην Κωνσταντινούπολη.

Οι τουρκικές αρχές ασφαλείας κατονόμασαν μέλη της ασφάλειας του πρίγκιπα ως συμμέτοχους στην δολοφονία, στενός σύμβουλος του Ταγίπ Ερντογάν δήλωσε ότι τα χέρια του πρίγκιπα Μοχάμεντ είναι βαμμένα με αίμα στην υπόθεση Κασόγκι, δήλωση που αποτελεί την πιο σκληρή από συνεργάτη του Τούρκου προέδρου, ενώ και ο Ντόναλντ Τραμπ δήλωσε ότι ο πρίγκιπας διάδοχος έχει την απόλυτη ευθύνη για την επιχείρηση που οδήγησε στη δολοφονία Κασόγκι.

Η παγκόσμια μαφία των κρατών, λοιπόν, που ονομάζεται διεθνής κοινότητα δηλώνει δήθεν έκπληκτη και σοκαρισμένη για την αγριότητα της δολοφονίας. Την ίδια στιγμή που δεκάδες κράτη έχουν εξοπλίσει και εξοπλίζουν την Σαουδική Αραβία για να συνεχίσει απερίσπαστη τον πόλεμο στην Υεμένη, που μαίνεται για τέταρτη χρονικά και έχει σπείρει τον θάνατο, την δυστυχία και την εξαθλίωση σε περισσότερα από 22 εκατομμύρια ανθρώπους, μιλούν τώρα για απονομή δικαιοσύνης και τιμωρία των ενόχων της δολοφονίας του Κασόγκι. Οι ΗΠΑ, το γαλλικό και το βρετανικό κράτος, το γερμανικό, το καναδικό μέχρι και το ελλαδικό κράτος έχουν προχωρήσει σε πωλήσεις όπλων εκατοντάδων δισεκατομμυρίων ευρώ. Μόνο το 2017 το

Ο Παπαντωνίου, μάλιστα, μήνυσε τη «Liberation», η οποία καταδικάστηκε από τη γαλλική Δικαιοσύνη σε καταβολή 20.000 ευρώ, διότι «δημοσιοποίησε πληροφορίες εις βάρος του, χωρίς να τις ελέγξει...».

Αυτό, όμως, που καλύπτεται με κάθε τρόπο από τα ΜΜΕ και από αριστερούς τιμητές του παλαιού πολιτικού συστήματος, είναι ότι είτε πρόκειται για τον Τσοχατζόπουλο, είτε για τον Παπαντωνίου, είτε για τον Κουτσόγιωργα είτε για τον Ανδρέα Παπανδρέου, η συσσώρευση τεράστιων ποσών από παρόμοιες ή παρεμφερείς πηγές πρώτα απ' όλα στόχευε στην εδραίωση ή στην ενίσχυση της εξουσίας τους. Όλα τα κομματικά ταμεία γέμιζαν με παρόμοιους τρόπους, ήταν πολλά τα στόματα που τάιζαν στις χρυσές εποχές όπως άλλωστε περηφανευόταν ο ίδιος ο Τσοχατζόπουλος ακόμα και μέσα από την φυλακή. Ήταν ένα ολόκληρο σύστημα εξουσίας που στηριζόταν άμεσα ή έμμεσα στην ρεμούλα, την «διαφθορά», την μίζα και την εξαγορά. Αυτοί, λοιπόν, που θα έπρεπε στην πραγματικότητα να διώκονται δεν είναι οι «διεφθαρμένοι» αλλά οι ...αδιάφθοροι, αφού στην ουσία αυτοί είναι που είχαν παραβατική συμπεριφορά.

Και φυσικά δεν αστειευόμαστε ούτε στο ελάχιστο.

Η αποκάλυψη δήθεν των τρομερών και φοβερών σκανδάλων δεν αποσκοπεί παρά στην εναλλαγή στην εξουσία, στο πέρασμα διάδοχων καταστάσεων και σε τίποτε περισσότερο. Ίσως και σε κάτι ακόμα. Στην εξαπάτηση των λιγοστών κορόιδων που έχουν μείνει να πιστεύουν στο παραμύθι που λέγεται «κάθαρση» του πολιτικού συστήματος. Αν και το είδος αυτό είναι προ πολλού μουσειακό...

Λεόν

Ο Καραγκιόζης στα «ρυπαρά» καφενεία του 19ου έως τις αρχές του 20ου αιώνα

Το θέατρο σκιών στον ελλαδικό χώρο συνέχιζε μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα να συγκαταλέγεται στα δημοφιλέστερα ψυχαγωγικά είδη. Μέχρι και το 1970 ο Καραγκιόζης αποτελούσε, κυρίως για τους ανθρώπους που έμεναν σε χωριά και έβλεπαν μέχρι τότε μόνο παραστάσεις περαστικών μπουλουκιών, ένα από τα βασικά είδη ψυχαγωγικού θεάματος. *«Μετά το 1970 εμφανίσθηκε η τηλεόραση και άλλαξαν τα πράγματα. Η τηλεόραση σκότωσε τον Καραγκιόζη.»* (συνέντευξη καραγκιοζοπαίχτη Γιάνναρου, εφημερίδα ΦΡΑΓΚΑΤΑ τ. 27, 1/2008). Η τηλεόραση ολοκλήρωσε τον παραγκωνισμό του θεάτρου σκιών, που είχε ξεκινήσει ο κινηματογράφος. Κύριος, όμως, λόγος αυτής της περιθωριοποίησης είναι η μετάβαση από τις μικρές κοινωνίες και κοινότητες ανθρώπων (χωριά, γειτονιές πόλεων) σε διευρυμένες απρόσωπες κοινωνίες αγνώστων. Τα παραπάνω συνεπάγονται και σε μια ατομική στροφή προς τα μέσα, προς μια ιδιώτευση. Πλέον οι πλατείες και οι γειτονιές δεν έχουν τον ίδιο ρόλο στην κοινωνικοποίηση και στην συναναστροφή των

Άδεια από την αστυνομία

«Οι καραγκιοζοπαίχτες επαίρνανε άδεια από τη χωροφυλακή και μόλις κατεβαίνανε στο μέρος που θα παίζανε ήταν υποχρεωμένοι να πάνε στην αστυνομία. Ποιό επάγγελμα η πρώτη στάση που θα κάνει είναι στην αστυνομία; Ξέρεις; Η πουτάνα!» (συνέντευξη του καραγκιοζοπαίχτη Γιάνναρου, εφημερίδα ΦΡΑΓΚΑΤΑ τ. 27, 1/2008)

Ο Σωτήρης Σπαθάρης στα απομνημονεύματά του αφηγείται δεκάδες περιπέτειες που είχε με την αστυνομία εξ'αιτίας του επαγγέλματός του. Ξυλοδαρμοί, μπουζουριάσματα, απειλές και τεχνάσματα, ώστε να δοθεί η πολύτιμη άδεια για το πολυπόθητο μεροκάματο. Ο Σπαθάρης με περίσσεια ειλικρίνεια αιτιολογεί το κυνηγητό της αστυνομίας στο «κακό» όνομα που είχαν βγάλει στο επάγγελμα πολλοί καραγκιοζοπαίχτες. Μας αναφέρει λοιπόν ότι αρκετοί καραγκιοζοπαίχτες αποπλανούσαν παιδιά, έκλεβαν και ήταν μπλεγμένοι με πολλές δουλειές του υποκόσμου. Αμέσως μετά την έκδοση του βιβλίου του το 1960, όπου αναφέρονται πολλά από τα παραπάνω, το σωματείο των καραγκιοζοπαιχτών διέγραψε τον Σωτήρη Σπαθάρη που ήταν ιδρυτικό μέλος του.

«[...] αυτοί οι κακοί καραγκιοζοπαίχτες, που με τις μεγάλες ατιμίες που κάνανε, άλλοι να κυνηγάνε παιδιά με ανήθικο σκοπό, άλλοι να ανακατεύονται με κλεπταποδόχους και με άλλες βρωμοδουλιές, έβγαλαν το κακό όνομα στο επάγγελμα του Καραγκιόζη.» (ό.π., σελ. 33-34)

Το θέατρο σκιών στον ελλαδικό χώρο συνέχιζε μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα να συγκαταλέγεται στα δημοφιλέστερα ψυχαγωγικά είδη. Μέχρι και το 1970 ο Καραγκιόζης αποτελούσε, κυρίως για τους ανθρώπους που έμεναν σε χωριά και έβλεπαν μέχρι τότε μόνο παραστάσεις περαστικών μπουλουκιών, ένα από τα βασικά είδη ψυχαγωγικού θεάματος. *«Μετά το 1970 εμφανίσθηκε η τηλεόραση και άλλαξαν τα πράγματα. Η τηλεόραση σκότωσε τον Καραγκιόζη.»* (συνέντευξη καραγκιοζοπαίχτη Γιάνναρου, εφημερίδα ΦΡΑΓΚΑΤΑ τ. 27, 1/2008). Η τηλεόραση ολοκλήρωσε τον παραγκωνισμό του θεάτρου σκιών, που είχε ξεκινήσει ο κινηματογράφος. Κύριος, όμως, λόγος αυτής της περιθωριοποίησης είναι η μετάβαση από τις μικρές κοινωνίες και κοινότητες ανθρώπων (χωριά, γειτονιές πόλεων) σε διευρυμένες απρόσωπες κοινωνίες αγνώστων. Τα παραπάνω συνεπάγονται και σε μια ατομική στροφή προς τα μέσα, προς μια ιδιώτευση. Πλέον οι πλατείες και οι γειτονιές δεν έχουν τον ίδιο ρόλο στην κοινωνικοποίηση και στην συναναστροφή των ατόμων, όπως είχαν έως τα μέσα του 20ου αιώνα. Αυτό επηρέασε και όλα τα λαϊκά θεάματα που στηρίζονταν σε μια πρότερη κοινωνική συνθήκη, της γειτονιάς, της κοινότητας και της πλατείας και κατά επέκταση του ατόμου που αισθάνεται μέλος μιας κοινότητας. Ο Καραγκιόζης στις μέρες μας αισθάνεται αμήχανος μπροστά στην μαζικοποίηση, τα παγκοσμιοποιημένα πρότυπα διασκέδασης και τρόπου ζωής, αμήχανος μπροστά στην τεχνολογική «ευκολία» όπου ο καθένας μπορεί να διασκεδάσει με οτιδήποτε πατώντας ένα κουμπί και αν βαρεθεί να πατήσει ένα άλλο. *«Ο κόσμος έχει κλειστεί σ' ένα χαζοκούτι. Χαζεύει πατώντας κουμπιά και αποβλακώνεται. Κατά συνέπεια δεν είναι μόνο ο Καραγκιόζης αλλά γενικότερα όλα τα δημόσια θεάματα αντιμετωπίζουν πτώση»* (ό.π.). Τα δημοσιεύματα του παρελθόντος όπου φαίνεται η δυναμική του θεάτρου σκιών έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. Δημοσιεύματα όπως: *«Πρόκειται μ' άλλα λόγια, περί μιας*

Άδεια από την αστυνομία

«Οι καραγκιοζοπαίχτες επαίρνανε άδεια από τη χωροφυλακή και μόλις κατεβαίνανε στο μέρος που θα παίζανε ήταν υποχρεωμένοι να πάνε στην αστυνομία. Ποιό επάγγελμα η πρώτη στάση που θα κάνει είναι στην αστυνομία; Ξέρεις; Η πουτάνα!» (συνέντευξη του καραγκιοζοπαίχτη Γιάνναρου, εφημερίδα ΦΡΑΓΚΑΤΑ τ. 27, 1/2008).

Μια πτυχή της ιστορίας των παραστάσεων του θεάτρου σκιών είναι αυτή της υποχρεωτικής αδειοδότησης από το αστυνομικό τμήμα της περιοχής όπου θα παιζόταν Καραγκιόζης. Το παραπάνω απόσπασμα από την συνέντευξη του Γιάνναρου παρουσιάζει την απέχθεια των καραγκιοζοπαιχτών στο μέτρο της υποχρεωτικής αδειοδότησης. Οι καραγκιοζοπαίχτες όταν έφταναν σε κάποια επαρχιακή πόλη, περιοχή ή χωριό πριν ακόμα στήσουν τον μπερντέ περνούσαν υποχρεωτικά από το τοπικό αστυνομικό τμήμα, όπου έπρεπε να πάρουν την απαραίτητη άδεια. Αυτή η πρακτική φαίνεται ότι διήρκεσε σχεδόν σε όλο το πρώτο μισό του 20ου αιώνα. Οι αιτίες αυτής της πρακτικής μπορούν να ανιχνευθούν στον πρότερο «άσεμνο» και επικριτικό βίο του Καραγκιόζη, στην ενόχληση των δυτικολάγνων και «καθωσπρέπει» κατοίκων και του τύπου που έβλεπαν στις παραστάσεις του Καραγκιόζη μια αυθεντική λαϊκή πρακτική που οι ίδιοι την αποστρέφονταν και την

Ο Σωτήρης Σπαθάρης στα απομνημονεύματά του αφηγείται δεκάδες περιπέτειες που είχε με την αστυνομία εξ'αιτίας του επαγγέλματός του. Ξυλοδαρμοί, μπουζουριάσματα, απειλές και τεχνάσματα, ώστε να δοθεί η πολύτιμη άδεια για το πολυπόθητο μεροκάματο. Ο Σπαθάρης με περίσσεια ειλικρίνεια αιτιολογεί το κυνηγητό της αστυνομίας στο «κακό» όνομα που είχαν βγάλει στο επάγγελμα πολλοί καραγκιοζοπαίχτες. Μας αναφέρει λοιπόν ότι αρκετοί καραγκιοζοπαίχτες αποπλανούσαν παιδιά, έκλεβαν και ήταν μπλεγμένοι με πολλές δουλειές του υποκόσμου. Αμέσως μετά την έκδοση του βιβλίου του το 1960, όπου αναφέρονται πολλά από τα παραπάνω, το σωματείο των καραγκιοζοπαιχτών διέγραψε τον Σωτήρη Σπαθάρη που ήταν ιδρυτικό μέλος του.

«[...] αυτοί οι κακοί καραγκιοζοπαίχτες, που με τις μεγάλες ατιμίες που κάνανε, άλλοι να κυνηγάνε παιδιά με ανήθικο σκοπό, άλλοι να ανακατεύονται με κλεπταποδόχους και με άλλες βρωμοδουλειές, έβγαλαν το κακό όνομα στο επάγγελμα του Καραγκιόζη.» (ό.π., σελ. 33-34).

Κάπως έτσι καθιερώθηκαν τα ψευδώνυμα στους καραγκιοζοπαίχτες. Έτσι το πραγματικό όνομα τους δεν συνδέονταν με το επάγγελμα του καραγκιοζοπαίχτη: Δημήτρης Σαρδούνης ως Μίμαρος, ο Παπούλιας ως Μόλλας, ο Ιωάννης Μουρελάτος ως Γιάνναρος και άλλοι πολλοί.

Σε άλλο σημείο της αυτοβιογραφίας του ο Σπαθάρης εξιστορεί την διαδικασία αδειοδότησης στην πόλη της Λιβαδειάς. Αφού ο Σπαθάρης και ο βοηθός του βρήκαν τον αστυνόμο να πίνει καφέ με την παρέα του, τους έβαλε να περιμένουν δύο ώρες και όταν τελείωσε τον καφέ του τους είπε: *«Θα σας δώσω άδεια να παίξετε, αλλά με την συμφωνία, μη μάθω πως την ημέρα μαζεύεται παιδιά στον Καραγκιόζη ή γίνει καμιά κλοπή, γιατί θα σας σπάσω στο ξύλο».* (ό.π., σελ. 45).

Παραστάσεις εν καιρώ πολέμου

Οι παραστάσεις του Καραγκιόζη ήταν ένα μέσω ψυχα-

περαστικών μπουλουκιών, ένα από τα βασικά είδη ψυχαγωγικού θεάματος. *«Μετά το 1970 εμφανίσθηκε η τηλεόραση και άλλαξαν τα πράγματα. Η τηλεόραση σκότωσε τον Καραγκιόζη.»* (συνέντευξη καραγκιοζοπαίχτη Γιάνναρου, εφημερίδα ΦΡΑΓΚΑΤΑ τ. 27, 1/2008). Η τηλεόραση ολοκλήρωσε τον παραγκωνισμό του θεάτρου σκιών, που είχε ξεκινήσει ο κινηματογράφος. Κύριος, όμως, λόγος αυτής της περιθωριοποίησης είναι η μετάβαση από τις μικρές κοινωνίες και κοινότητες ανθρώπων (χωριά, γειτονιές πόλεων) σε διευρυμένες απρόσωπες κοινωνίες αγνώστων. Τα παραπάνω συνεπάγονται και σε μια ατομική στροφή προς τα μέσα, προς μια ιδιώτευση. Πλέον οι πλατείες και οι γειτονιές δεν έχουν τον ίδιο ρόλο στην κοινωνικοποίηση και στην συναναστροφή των ατόμων, όπως είχαν έως τα μέσα του 20ου αιώνα. Αυτό επηρέασε και όλα τα λαϊκά θεάματα που στηρίζονταν σε μια πρότερη κοινωνική συνθήκη, της γειτονιάς, της κοινότητας και της πλατείας και κατά επέκταση του ατόμου που αισθάνεται μέλος μιας κοινότητας. Ο Καραγκιόζης στις μέρες μας αισθάνεται αμήχανος μπροστά στην μαζικοποίηση, τα παγκοσμιοποιημένα πρότυπα διασκέδασης και τρόπου ζωής, αμήχανος μπροστά στην τεχνολογική «ευκολία» όπου ο καθένας μπορεί να διασκεδάσει με οτιδήποτε πατώντας ένα κουμπί και αν βαρεθεί να πατήσει ένα άλλο. *«Ο κόσμος έχει κλειστεί σ' ένα χαζοκούτι. Χαζεύει πατώντας κουμπιά και αποβλακώνεται. Κατά συνέπεια δεν είναι μόνο ο Καραγκιόζης αλλά γενικότερα όλα τα δημόσια θεάματα αντιμετωπίζουν πτώση»* (ό.π.). Τα δημοσιεύματα του παρελθόντος όπου φαίνεται η δυναμική του θεάτρου σκιών έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. Δημοσιεύματα όπως: *«Πρόκειται μ' άλλα λόγια, περί μιας νόσου την οποία θα μας επιτραπεί να ονομάσωμεν Καραγκιοζίτιδα [...]». (Κοκκίνης, Αντικαραγκιόζης σελ. 21 σε Φαραί, αριθ. 51, 9/6/1896).* Και όπως: *«Βαδίζομεν προς το κέντρον της Χαλκίδος (κυριολεξία πραγματική) στεκόμεθα στον Καραγκιόζη.. Φρίκη!! Όλοι οι άνθρωποι της καλής τάξεως η οποία άξιοι να λέγεται πρώτη άλλοι καθιστοί και άλλοι περιμένοντες να ευρεθούν καθίσματα!![...] διακρίνομεν δικηγόρους, διευθυντάς εφημεριδών, εμπόρους, μεγαλοεπιχειρηματίας και... και ... Σταυροκοπούμεθα!».* (Κοκκίνης *Αντικαραγκιόζης*, σελ. 59 σε Εφημ. *Εωσφόρος Χαλκίδας*, φ. 154, 3/7/1932).

Άδεια από την αστυνομία

«Οι καραγκιοζοπαίχτες επαίρνανε άδεια από τη χωροφυλακή και μόλις κατεβαίνανε στο μέρος που θα παίζανε ήταν υποχρεωμένοι να πάνε στην αστυνομία. Ποιό επάγγελμα η πρώτη στάση που θα κάνει είναι στην αστυνομία; Ξέρεις; Η πουτάνα!» (συνέντευξη του καραγκιοζοπαίχτη Γιάνναρου, εφημερίδα ΦΡΑΓΚΑΤΑ τ. 27, 1/2008).

Μια πτυχή της ιστορίας των παραστάσεων του θεάτρου σκιών είναι αυτή της υποχρεωτικής αδειοδότησης από το αστυνομικό τμήμα της περιοχής όπου θα παιζόταν Καραγκιόζης. Το παραπάνω απόσπασμα από την συνέντευξη του Γιάνναρου παρουσιάζει την απέχθεια των καραγκιοζοπαιχτών στο μέτρο της υποχρεωτικής αδειοδότησης. Οι καραγκιοζοπαίχτες όταν έφταναν σε κάποια επαρχιακή πόλη, περιοχή ή χωριό πριν ακόμα στήσουν τον μπερντέ περνούσαν υποχρεωτικά από το τοπικό αστυνομικό τμήμα, όπου έπρεπε να πάρουν την απαραίτητη άδεια. Αυτή η πρακτική φαίνεται ότι διήρκεσε σχεδόν σε όλο το πρώτο μισό του 20ου αιώνα. Οι αιτίες αυτής της πρακτικής μπορούν να ανιχνευθούν στον πρότερο «άσεμνο» και επικριτικό βίο του Καραγκιόζη, στην ενόχληση των δυτικολάγνων και «καθωσπρέπει» κατοίκων και του τύπου που έβλεπαν στις παραστάσεις του Καραγκιόζη μια αυθεντική λαϊκή πρακτική που οι ίδιοι την αποστρέφονταν και την μάχονταν, στους κατά καιρούς καβγάδες που ξεσπούσαν την ώρα των παραστάσεων, στο στερεότυπο που ήθελε τους γυρολόγους, περιπλανώμενους καλλιτέχνες, μουσικούς, ηθοποιούς, καραγκιοζοπαίχτες κ.ά., να είναι άτομα με ροπή στην παραβατικότητα και με «χαλαρά» ήθη.

«Τότες το επάγγελμα αυτό ήτανε τέτοιο που το σιχαινότανε όλη η κοινωνία. Αλίμονο σε κείνον που πήγαινε σε αστυνομία ή σε δικαστήριο και έλεγε πως είναι καραγκιοζοπαίχτης. Αμέσως ο αστύνομος ή ο δικαστής του λέγανε: Μπα, καραγκιοζοπαίχτης; Σπουδαίο υποκείμενο!» (Σωτήρης Σπαθάρης, *Απομνημονεύματα*, σελ. 34).

σεια ειλικρίνεια αιτιολογεί το κυνηγητό της αστυνομίας στο «κακό» όνομα που είχαν βγάλει στο επάγγελμα πολλοί καραγκιοζοπαίχτες. Μας αναφέρει λοιπόν ότι αρκετοί καραγκιοζοπαίχτες αποπλανούσαν παιδιά, έκλεβαν και ήταν μπλεγμένοι με πολλές δουλειές του υποκόσμου. Αμέσως μετά την έκδοση του βιβλίου του το 1960, όπου αναφέρονται πολλά από τα παραπάνω, το σωματείο των καραγκιοζοπαιχτών διέγραψε τον Σωτήρη Σπαθάρη που ήταν ιδρυτικό μέλος του.

«[...] αυτοί οι κακοί καραγκιοζοπαίχτες, που με τις μεγάλες ατιμίες που κάνανε, άλλοι να κυνηγάνε παιδιά με ανήθικο σκοπό, άλλοι να ανακατεύονται με κλεπταποδόχους και με άλλες βρωμοδουλιές, έβγαλαν το κακό όνομα στο επάγγελμα του Καραγκιόζη.» (ό.π., σελ. 33-34).

Κάπως έτσι καθιερώθηκαν τα ψευδώνυμα στους καραγκιοζοπαίχτες. Έτσι το πραγματικό όνομα τους δεν συνδέονταν με το επάγγελμα του καραγκιοζοπαίχτη: Δημήτρης Σαρδούνης ως Μίμαρος, ο Παπούλιας ως Μόλλας, ο Ιωάννης Μουρελάτος ως Γιάνναρος και άλλοι πολλοί.

Σε άλλο σημείο της αυτοβιογραφίας του ο Σπαθάρης εξιστορεί την διαδικασία αδειοδότησης στην πόλη της Λιβαδειάς. Αφού ο Σπαθάρης και ο βοηθός του βρήκαν τον αστυνόμο να πίνει καφέ με την παρέα του, τους έβαλε να περιμένουν δύο ώρες και όταν τελείωσε τον καφέ του τους είπε: *«Θα σας δώσω άδεια να παίξετε, αλλά με την συμφωνία, μη μάθω πως την ημέρα μαζεύεται παιδιά στον Καραγκιόζη ή γίνει καμιά κλοπή, γιατί θα σας σπάσω στο ξύλο».* (ό.π., σελ. 45).

Παραστάσεις εν καιρώ πολέμου

Οι παραστάσεις του Καραγκιόζη ήταν ένα μέσω ψυχαγωγίας στην ανάπαυλα του πολέμου. Στους βαλκανικούς πολέμους, στον ελληνοιταλικό πόλεμο και την περίοδο της γερμανικής κατοχής, ο Καραγκιόζης ήταν πανταχού παρών, ως μέσο ψυχαγωγίας. Ο Σπαθάρης, όπως και πολλοί καραγκιοζοπαίχτες επιστρατεύτηκαν στους βαλκανικούς πολέμους και τα βράδια έκαναν παραστάσεις Καραγκιόζη, πολλές φορές με κίνδυνο της ζωής τους. *«[...] την στιγμή που η Πασοπούλα είχε γελάσει τον Μπέη, το Διονύσιο και τον Εβραίο και τους είχε βάλει μες στο κιούπι και βγήκε ο Μορφονιός στο πανί και όλοι γελάσανε, ένα εχθρικό κανόνι έριξε τρεις κανονιές και μια οβίδα έσκασε*

κοντά στους θεατές χωρίς να χτυπήσει κανένα. Οι άλλες δυό όμως πέσανε μες στους στάβλους και μας σκοτώσανε πέντ' έξι μουλάρια και άλογα. Εγώ ρίχνω αμέσως χάμω τον Καραγκιόζη, σβήνω τα λυχνάρια και τρυπώνω σε κάτι κασέλες». (ό.π., σελ. 59-60).

Υπάρχει μαρτυρία μιας ιδιαίτερης παράστασης Καραγκιόζη στα αλβανικά βουνά. Ο Δημήτρης Μεϊμάρογλου ή Μίμαρος καραγκιοζοπαίχτης και στρατιώτης στο αλβανικό μέτωπο περιγράφει μια ιδιότυπη παράσταση στα χαρακώματα. *«Έπαιξα χωρίς φιγούρες, χωρίς σκηνή, καθισμένος σε μια πέτρα. Ψειριασμένος σε ψειριασμένους.[...] Η φωνή μου αντηχούσε στη χαράδρα. Έπαιζα σαν σε κανονική παράσταση κ' οι θεατές μου είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια. Το έργο κράτησε κάπου 40 λεπτά [...]. Μετά 3 ώρες άρχισε το ιταλικό πυροβολικό. Είχαμε απώλειες».* (Επιθεώρηση Τέχνης, τεύχος 129, Οκτώβρης 1965).

Δεν έλειπαν και οι παραστάσεις στα νοσοκομεία όπου περιθάλπονταν οι τραυματισμένοι του πολέμου. Ο Σωτήρης Σπαθάρης πήγαινε εκεί εθελοντικά και πολλοί τραυματίες του έδιναν ότι είχαν για την προσφορά του όπως τσιγάρα, φρούτα και γλυκά. *«Στο Αρεταίειον, του κάθε θεατή μου θα του έλειπε το 'να χέρι, το 'να πόδι, τα δυό πόδια [...]. Αφού έπαιξα και όλα τα παλικάρια γελάσανε, την ώρα που μάζευα τα εργαλεία μου, ένας τραυματίας που είχε αναρρώσει μου φωνάζει γελαστά: Σπαθάρη, για κοίτα εδώ. Τόσα χρόνια που παίζεις, τέτοιον Καραγκιόζη δεν έχεις δει. Και μου έδειχνε το σώμα του που ήταν σύρριζα κομμένο χέρια και πόδια».* (Σπαθάρης, *Απομνημονεύματα*, σελ. 146). Δεν έλειπαν και οι παραστάσεις που γίνονταν στην επαρχία με σκοπό την συγκέντρωση βοήθειας

υπήρξε απαγόρευση κυκλοφορίας ο Σπαθάρης κοιμόταν επί τόπου πίσω από τον μπερντέ, αλλά πάντα με το ένα μάτι ανοιχτό: *«[...] ξαπλώναμε κάτω από το πάτωμα της σκηνής. Σε λίγο έφταναν τα συμμαχικά αεροπλάνα για να χτυπήσουν το αεροδρόμιο Τατοΐου. Τους έριχναν κι από κει τα γερμανικά αντιαεροπορικά και τα θραύσματα έπεφταν βροχή στην Ερυθραία. Από την σκηνή του Καραγκιόζη ακούγαμε συνέχεια χρίτς! Αλλά ήμασταν καλά προφυλαγμένοι γιατί το πάτωμα ήταν από μαδέρια».* (ό.π., σελ. 151- 152). Ο Δημήτρης Μειμάρογλου (Μίμαρος) έπαιζε στον Περισσό, στην Καλογρέζα, στην Νέα Ιωνία και στο Γαλάτσι. Δεν ήταν λίγες οι φορές που στην σκηνή ανέβαιναν ιταλοί στρατιώτες που άρπαζαν όποια φιγού-

Πρέπει να συνειδητοποιηθεί ότι όταν μιλάμε για λαϊκές εκφράσεις στον χώρο της τέχνης ξεκινάνε από τις εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες. Δεν μπορεί να υπάρξει αναβίωση ή ανάδειξη μιας λαϊκής τέχνης και οι κοινωνικές συνθήκες που την γέννησαν και διαμορφώθηκαν να είναι ουσιαστικά ξένες και εχθρικές σε αυτήν. Ίσως αυτός να είναι και ο λόγος που ο Καραγκιόζης έχει μια αμηχανία στο τώρα και έχει επικεντρωθεί μόνο σε παιδικές παραστάσεις. *«Νομίζω ότι τα χρόνια αλλάξανε. Τα παλιά τα χρόνια μέχρι το '50 οι μικροί καλυπτόντουσαν πίσω από τους μεγάλους που έρχονταν γιατί μέχρι το '50 οι δάσκαλοι απαγόρευαν στα παιδιά να πάνε σε δημόσια θεάματα και ειδικά στον Καραγκιόζη. Το παιδί λοιπόν το κάλυπτε ο πατέρας του. Το έπαιρνε μαζί. Είχε μια φήμη ότι είναι βρωμόλογος. Εγώ γι' αυτό είπα στον Σπαθάρη κάποια άλλη φορά. Του είπα: Εντάξει Ευγένιε*

μέτωπο περιγράφει μια ιδιότυπη παράσταση στα χαρακώματα. *«Έπαιξα χωρίς φιγούρες, χωρίς σκηνή, καθισμένος σε μια πέτρα. Ψειριασμένος σε ψειριασμένους.[...] Η φωνή μου αντηχούσε στη χαράδρα. Έπαιζα σαν σε κανονική παράσταση κ' οι θεατές μου είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια. Το έργο κράτησε κάπου 40 λεπτά [...]. Μετά 3 ώρες άρχισε το ιταλικό πυροβολικό. Είχαμε απώλειες».* (Επιθεώρηση Τέχνης, τεύχος 129, Οκτώβρης 1965).

Δεν έλειπαν και οι παραστάσεις στα νοσοκομεία όπου περιθάλπονταν οι τραυματισμένοι του πολέμου. Ο Σωτήρης Σπαθάρης πήγαινε εκεί εθελοντικά και πολλοί τραυματίες του έδιναν ότι είχαν για την προσφορά του όπως τσιγάρα, φρούτα και γλυκά. *«Στο Αρεταίειον, του κάθε θεατή μου θα του έλειπε το 'να χέρι, το 'να πόδι, τα δυό πόδια [...]. Αφού έπαιξα και όλα τα παλικάρια γελάσανε, την ώρα που μάζευα τα εργαλεία μου, ένας τραυματίας που είχε αναρρώσει μου φωνάζει γελαστά: Σπαθάρη, για κοίτα εδώ. Τόσα χρόνια που παίζεις, τέτοιον Καραγκιόζη δεν έχεις δει. Και μου έδειχνε το σώμα του που ήταν σύρριζα κομμένο χέρια και πόδια».* (Σπαθάρης, *Απομνημονεύματα*, σελ. 146). Δεν έλειπαν και οι παραστάσεις που γίνονταν στην επαρχία με σκοπό την συγκέντρωση βοήθειας σε οικογένειες που το είχαν ανάγκη και ορφανοτροφεία.

Επίσης κυκλοφόρησαν πολλά φυλλάδια από Καραγκιοζοπαίχτες με ολόκληρα έργα που σατίριζαν τον Μουσολίνι όπως: «Ο Μπαρμπαγιώργος κι ο Καραγκιόζης βομβαρδίζουν τη Ρώμη», «Ο Καραγκιόζης και ο Μουσολίνι», κ.ά. Τα φυλλάδια ξεκίνησαν να κυκλοφορούν τον Νοέμβριο του 1940 και πωλούνταν στα περίπτερα.

υπήρξε απαγόρευση κυκλοφορίας ο Σπαθάρης κοιμόταν επί τόπου πίσω από τον μπερντέ, αλλά πάντα με το ένα μάτι ανοιχτό: *«[...] ξαπλώναμε κάτω από το πάτωμα της σκηνής. Σε λίγο έφταναν τα συμμαχικά αεροπλάνα για να χτυπήσουν το αεροδρόμιο Τατοΐου. Τους έριχναν κι από κει τα γερμανικά αντιαεροπορικά και τα θραύσματα έπεφταν βροχή στην Ερυθραία. Από την σκηνή του Καραγκιόζη ακούγαμε συνέχεια χρίτς! Αλλά ήμασταν καλά προφυλαγμένοι γιατί το πάτωμα ήταν από μαδέρια».* (ό.π., σελ. 151- 152). Ο Δημήτρης Μειμάρογλου (Μίμαρος) έπαιζε στον Περισσό, στην Καλογρέζα, στην Νέα Ιωνία και στο Γαλάτσι. Δεν ήταν λίγες οι φορές που στην σκηνή ανέβαιναν ιταλοί στρατιώτες που άρπαζαν όποια φιγούρα τους άρεσε, άσχετη με την παράσταση, και έπαιζαν: *«Το 43 βρέθηκα να παίζω στο Γαλάτσι, στου Λιναρά. Πατείς με πατώ σε. Ένα βράδυ η Αντίσταση χτύπησε ένα Γερμανό κι οι καταχτητές ξέσπασαν στον Καραγκιόζη! Μου έριξαν τα σκηνικά, με χαστούκισαν με κλώτσησαν και πέταξαν τον κόσμο έξω. Που να ξαναπαίξουμε στο Γαλάτσι».* (Επιθεώρηση Τέχνης, τεύχος 129, Οκτώβρης 1965).

Επίλογος;

Η πορεία του Καραγκιόζη στον ελλαδικό χώρο αναπόφευ-

Πρέπει να συνειδητοποιηθεί ότι όταν μιλάμε για λαϊκές εκφράσεις στον χώρο της τέχνης ξεκινάνε από τις εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες. Δεν μπορεί να υπάρξει αναβίωση ή ανάδειξη μιας λαϊκής τέχνης και οι κοινωνικές συνθήκες που την γέννησαν και διαμορφώθηκαν να είναι ουσιαστικά ξένες και εχθρικές σε αυτήν. Ίσως αυτός να είναι και ο λόγος που ο Καραγκιόζης έχει μια αμηχανία στο τώρα και έχει επικεντρωθεί μόνο σε παιδικές παραστάσεις. *«Νομίζω ότι τα χρόνια αλλάξανε. Τα παλιά τα χρόνια μέχρι το '50 οι μικροί καλυπτόντουσαν πίσω από τους μεγάλους που έρχονταν γιατί μέχρι το '50 οι δάσκαλοι απαγόρευαν στα παιδιά να πάνε σε δημόσια θεάματα και ειδικά στον Καραγκιόζη. Το παιδί λοιπόν το κάλυπτε ο πατέρας του. Το έπαιρνε μαζί. Είχε μια φήμη ότι είναι βρωμόλογος. Εγώ γι' αυτό είπα στον Σπαθάρη κάποια άλλη φορά. Του είπα: Εντάξει Ευγένιε τον Καραγκιόζη τον έχεις αναδείξει εσύ και αυτοί που τον προώθησαν μαζί με εσένα, αλλά τον κάνατε πολύ παιδικό. Ενώ πριν από το '50 έλεγες: Εγώ πάω να δω μια παράσταση Καραγκιόζη».* (συνέντευξη του καραγκιοζοπαίχτη Γιάνναρου, εφημερίδα ΦΡΑΓΚΑΤΑ τ. 27, 1/2008).

Ελευθερόκοκκος

Ενδεικτική Βιβλιογραφία:

Δαμιανάκος Στάθης (επιμ.) *Θέατρο Σκιών- Παράδοση και νεωτερικότητα*, εκδ. Πλέθρον.

Ελληνικός Σύλλογος Μουσικοκινητικής Αγωγής CARL

έχεις δει. Και μου έδειχνε το σώμα του που ήταν σύρριζα κομμένο χέρια και πόδια». (Σπαθάρης, *Απομνημονεύματα*, σελ. 146). Δεν έλειπαν και οι παραστάσεις που γίνονταν στην επαρχία με σκοπό την συγκέντρωση βοήθειας

σε οικογένειες που το είχαν ανάγκη και ορφανοτροφεία.

Επίσης κυκλοφόρησαν πολλά φυλλάδια από Καραγκιοζοπαίχτες με ολόκληρα έργα που σατίριζαν τον Μουσολίνι όπως: «Ο Μπαρμπαγιώργος κι ο Καραγκιόζης βομβαρδίζουν τη Ρώμη», «Ο Καραγκιόζης και ο Μουσολίνι», κ.ά. Τα φυλλάδια ξεκίνησαν να κυκλοφορούν τον Νοέμβριο του 1940 και πωλούνταν στα περίπτερα.

Στην γερμανική κατοχή πολλοί καραγκιοζοπαίχτες όπως ο Μίμαρος, ο Δώριζας και ο Σπαθάρης, συνεχίσουν να δίνουν παραστάσεις. Βέβαια οι παραστάσεις τελειώνουν νωρίς το βράδυ, εκεί που άλλοτε ήταν η ώρα που άρχιζαν, λόγω της απαγόρευσης της κυκλοφορίας. Η πληρωμή των καραγκιοζοπαιχτών ήταν κυρίως σε τρόφιμα αλλά και σε κατοχικό νόμισμα. Στην αρχή της κατοχής ο Σπαθάρης καλείται από γερμανούς αξιωματικούς να παίξει πέντε φορές Καραγκιόζη στο θέατρο «Κεντρικόν» με αντάλλαγμα φαγητό γι αυτόν και την οικογένειά του. Ενώ παραστάσεις συνεχίζει να δίνει σε όλη την διάρκεια της κατοχής στην Ερυθραία και στην κεντρική πλατεία στο Μαρούσι. Οι παραστάσεις τελείωναν νωρίς το βράδυ και καθώς επί τόπου πίσω από τον μπερντέ, αλλά πάντα με το ένα μάτι ανοιχτό: *«[...] ξαπλώναμε κάτω από το πάτωμα της σκηνής. Σε λίγο έφταναν τα συμμαχικά αεροπλάνα για να χτυπήσουν το αεροδρόμιο Τατοΐου. Τους έριχναν κι από κει τα γερμανικά αντιαεροπορικά και τα θραύσματα έπεφταν βροχή στην Ερυθραία. Από την σκηνή του Καραγκιόζη ακούγαμε συνέχεια χρίτς! Αλλά ήμαστεν καλά προφυλαγμένοι γιατί το πάτωμα ήταν από μαδέρια».* (ό.π., σελ. 151- 152). Ο Δημήτρης Μειμάρογλου (Μίμαρος) έπαιζε στον Περισσό, στην Καλογρέζα, στην Νέα Ιωνία και στο Γαλάτσι. Δεν ήταν λίγες οι φορές που στην σκηνή ανέβαιναν ιταλοί στρατιώτες που άρπαζαν όποια φιγούρα τους άρεσε, άσχετη με την παράσταση, και έπαιζαν: *«Το 43 βρέθηκα να παίζω στο Γαλάτσι, στου Λιναρά. Πατείς με πατώ σε. Ένα βράδυ η Αντίσταση χτύπησε ένα Γερμανό κι οι καταχτητές ξέσπασαν στον Καραγκιόζη! Μου έριξαν τα σκηνικά, με χαστούκισαν με κλώτσησαν και πέταξαν τον κόσμο έξω. Που να ξαναπαίξουμε στο Γαλάτσι».* (Επιθεώρηση Τέχνης, τεύχος 129, Οκτώβρης 1965).

Επίλογος;

Η πορεία του Καραγκιόζη στον ελλαδικό χώρο αναπόφευκτα ακολουθεί και την ιστορία του, όπως όλες οι λαϊκές τέχνες. Οι εκάστοτε αλλαγές στην κοινωνική συγκρότηση που επιφέρει η κυριαρχία αναπόφευκτα παίζουν καθοριστικό ρόλο στην συνέχιση και σε ποια μορφή θα συνεχίζουν να υπάρχουν, και αν θα υπάρχουν, κάποιες λαϊκές τέχνες. Συνήθως όσες συνεχίζουν να υπάρχουν, αμφιταλαντεύονται μεταξύ της φοκλοροποίησης και της ουσιαστικής ύπαρξή τους. Όταν οι κοινωνικές συνθήκες που δημιούργησαν και είναι βασικές για την ύπαρξη κάποιων λαϊκών τεχνών έχουν μεταβληθεί ή δεν υπάρχουν πια, τότε οι λαϊκές τέχνες υποβαθμίζονται, φολκλοροποιούνται και υπάρχουν για ιδιοτελείς λόγους που συνήθως εξυπηρετούν διάφορους τοπικούς ή ευρύτερα κυριαρχικούς σχεδιασμούς. εκφράσεις στον χώρο της τέχνης ξεκινάνε από τις εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες. Δεν μπορεί να υπάρξει αναβίωση ή ανάδειξη μιας λαϊκής τέχνης και οι κοινωνικές συνθήκες που την γέννησαν και διαμορφώθηκαν να είναι ουσιαστικά ξένες και εχθρικές σε αυτήν. Ίσως αυτός να είναι και ο λόγος που ο Καραγκιόζης έχει μια αμηχανία στο τώρα και έχει επικεντρωθεί μόνο σε παιδικές παραστάσεις. *«Νομίζω ότι τα χρόνια αλλάξανε. Τα παλιά τα χρόνια μέχρι το ΄50 οι μικροί καλυπτόντουσαν πίσω από τους μεγάλους που έρχονταν γιατί μέχρι το ΄50 οι δάσκαλοι απαγόρευαν στα παιδιά να πάνε σε δημόσια θεάματα και ειδικά στον Καραγκιόζη. Το παιδί λοιπόν το κάλυπτε ο πατέρας του. Το έπαιρνε μαζί. Είχε μια φήμη ότι είναι βρωμόλογος. Εγώ γι' αυτό είπα στον Σπαθάρη κάποια άλλη φορά. Του είπα: Εντάξει Ευγένιε τον Καραγκιόζη τον έχεις αναδείξει εσύ και αυτοί που τον προώθησαν μαζί με εσένα, αλλά τον κάνατε πολύ παιδικό. Ενώ πριν από το ΄50 έλεγες: Εγώ πάω να δω μια παράσταση Καραγκιόζη».* (συνέντευξη του καραγκιοζοπαίχτη Γιάννάρου, εφημερίδα ΦΡΑΓΚΑΤΑ τ. 27, 1/2008).

Ελευθερόκοκκος

Ενδεικτική Βιβλιογραφία:

Δαμιανάκος Στάθης (επιμ.) *Θέατρο Σκιών- Παράδοση και νεωτερικότητα*, εκδ. Πλέθρον.

Ελληνικός Σύλλογος Μουσικοκινητικής Αγωγής CARL ORFF, περιοδικό *Ρυθμοί*, Φθινόπωρο 2008.

Καραγκιοζολόγιο(ν), περιοδικό για τον Καραγκιόζη.

Κοκκίνης Σπύρος, *Αντικαραγκιόζης*, εκδ. Φιλοππότη, 1985.

Πετρόπουλος Ηλίας, Υπόκοσμος και Καραγκιόζης, εκδ. Νεφέλη, 1996.

Πούχνερ Βάλτερ, *Οι βαλκανικές διαστάσεις του Καραγκιόζη*, εκδ. Στιγμή, 1985.

Σπαθάρης Σωτήρης, *Απομνημονεύματα και η τέχνη του Καραγκιόζη*, εκδ, Αγρα 2010.

Χατζάκης Μιχάλης, *Το έντεχνο Θέατρο Σκιών*, εκδ. Προσκήνιο, 1998.

Απομάκρυνση από τη μνήμη ή επιστροφή σε αυτήν;

Στο κείμενο που ακολουθεί συνδέονται κάποια γεγονότα της επικαιρότητας στις ΗΠΑ με την ιστορία της. Το κοινό τους νήμα είναι ο ρόλος που παίζει η μνήμη για την ύπαρξη και μόνο των ιθαγενών στην αμερικάνικη ήπειρο. Η αλήθεια, που ξυπνάει από την λήθη, δείχνει ότι δεν είναι τόσο εύκολο να ξεμπερδεύει κανείς με όσα προσπαθεί να θάψει. Παραφράζοντας τον ποιητή, θα λέγαμε ότι η αλήθεια και η μνήμη είναι σαν σπόροι· ενώ τις θάβεις, φυτρώνουν. Και τα φυτά που βγαίνουν θεριεύουν και βγάζουν καρπούς πικρούς, αν δεν τους τρως με καθαρή ψυχή.

Η ιστορία συνεχίζεται;

Μετά την σχετικά πρόσφατη απόφαση των ΗΠΑ για διαχωρισμό των οικογενειών στα σύνορα, αναδεικνύεται ότι η απομάκρυνση των παιδιών από τις οικογένειές τους, με την «αρωγή» κυτους[1]. Είναι πολύ δύσκολο και να φανταστούμε ακόμη το μέγεθος των τραυμάτων που υπέστησαν αυτά τα παιδιά κι οι οικογένειές τους. Τώρα υποτίθεται ότι τα αμερικάνικα δικαστήρια ορίζουν υπό ποιες προϋποθέσεις θα απομακρύνονται τα ιθαγενή παιδιά από τους δικούς τους.

Το 1978 το Κογκρέσο ψήφισε τον Νόμο για την Προστασία των Ιθαγενών Παιδιών (ICWA), για να σταματήσει αυτή τη συχνή απομάκρυνση ανηλίκων από τις οικογένειες τους, με τη χρήση άμεσης ή έμμεσης βίας. Ο συγκεκριμένος νόμος προέβλεπε ότι οι δια-φυλετικές (tribal)2 κυβερνήσεις, ως κυρίαρχες οντότητες, θα μπορούσαν να λάβουν αποφάσεις σχετικά με το που θα τοποθετηθούν τα παιδιά. Προηγουμένως, υπήρχε ένα συνονθύλευμα οργανισμών με επικαλυπτόμενες ή αντικρουόμενες δικαιοδοσίες. Απέδιδε στα δια-φυλετικά δικαστήρια (κι όχι στα ομοσπονδιακά) το δικαίωμα να δικάσουν την παραμονή των ιθαγενών παιδιών με τις οικογένειές τους. Μέσω αυτού του νόμου οι φυλές αποκτούσαν πάλι ένα βαθμό αυτοδιαχείρισης στη μείωση του συλλογικού τραύματος, επιστρέφοντας τα παιδιά στους οικείους τους. Τα παιδιά που επέστρεψαν στις βιολογικές τους οικογένειες αυξήθηκαν σημαντικά στην τελευταία δεκαπενταετία.

Ωστόσο, μια πρόσφατη απόφαση από το Περιφερειακό Δικαστήριο των ΗΠΑ για τη Βόρεια Περιφέρεια του Τέξας έθεσε υπό αμφισβήτηση την εν λόγω επί της ουσίας δυνατότητα των δια-φυλετικών δικαστηδιαφορετικά από τους λευκούς αποίκους, επειδή αυτό θα ήταν ρατσιστικό! Με αυτό τον τρόπο, στο όνομα της σύγχρονης νομικής έννοιας της ισότητας, παρακάμπτεται το γεγονός ότι οι δια-φυλετικές κυβερνήσεις (tribal governments) δεν βασίζονται στη φυλή (race) και η αυτοδιάθεσή τους εκπηγάζει από την παρουσία τους στην Αμερική πολύ πριν τη δημιουργία των ΗΠΑ. Μπορεί η έννοια της διακυβέρνησης των φυλών να μην είναι αυτό που εκφράζει ούτως ή άλλως τον τρόπο ζωής τους πριν την αποικιοποίηση της Αμερικής, αλλά υπό τις παρούσες συνθήκες, όταν κρίνεται η ίδια η επιβίωση των ιθαγενών, τότε χρειάζεται, αν μη τι άλλο, να είναι σε θέση να ζήσουν όσο το δυνατόν με περισσότερη αυτοδιάθεση. Το να ξαναγίνει η ζωή τους όπως ήταν πριν την κατάκτηση της Αμερικής είναι προφανώς αδύνατον.

Η βίαιη απομάκρυνση των παιδιών από τις οικογένειές τους συνιστά γενοκτονία, καθώς αυτά τα παιδιά απομακρύνονται ταυτοχρόνως από την γλώσσα, τα έθιμα και τον τρόπο σκέψης και ζωής που είχαν στην κοινότητά τους. Η έστω και υπό αυτές τις συνθήκες αυτοδιάθεση τους φαίνεται ότι τους βοηθάει να διαχειρίζονται μόνοι τους οικονομικά και πολιτισμικά τους θέματα, χωρίς αυτά να περνούν από τις ομοσπονδιακές κυβερνήσεις. Ο νόμος για την απομάκρυνση των παιδιών από τις οικογένειές τους στο Τέξας είναι μια μεγάλη οπισθοδρόμηση για τους ιθαγενείς των ΗΠΑ, του Καναδά και της Αλάσκα.

Μπορούμε να μιλάμε για γενοκτονία και ολοκαύτωμα των ιθαγενών στις ΗΠΑ;

Μια άλλη πτυχή του θέματος είναι η έν-

truth-commission-digital-collection) που περιλαμβάνει ένα παγκόσμιο σώμα νομοθετικών κειμένων για αυτό τον σκοπό. Οι νόμοι ασφαλώς δεν μπορούν να συμβάλλουν το ελάχιστο στην ανθρώπινη απελευθέρωση, αλλά ακόμη κι από την άνωθι μασκαράτα, όπου οι κρατιστές συνηθίζουν να δίνουν για ευνόητους λόγους το παρόν, οι ΗΠΑ απουσιάζουν. Σε καμία περίπτωση δεν ανέλαβαν σύσταση «επιτροπής αλήθειας» ή «μνημείο ολοκαυτώματος», για να αναγνωρίσουν –πόσο μάλλον να αντισταθμίσουν- την ιστορική βία που άσκησαν εναντίον των ιθαγενών λαών, που άλλωστε είναι γνωστή ως Γενοκτονία των Ιθαγενών της Αμερικής.

Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει κάνει περισσότερα, για να αναγνωρίσει το ρόλο της γενοκτονίας άλλων χωρών, παρά να αναγνωρίσει τη γενοκτονία σε βάρος των ιθαγενών της Αμερικής. Για παράδειγμα, όταν η Βραζιλία δημιούργησε μια επιτροπή εθνικής αλήθειας, για να διερευνήσει την καταστολή από τις δυνάμεις της κρατικής ασφάλειας μεταξύ 1964-1985, οι ΗΠΑ συμφώνησαν σε ένα ειδικό σχέδιο αποχαρακτηρισμού στη Βραζιλία, εντοπίζοντας, συγκεντρώνοντας και αναθεωρώντας εκατοντάδες ακόμη μυστικά έγγραφα της CIA και των αρχείων του υπουργείου εξωτερικών από τις δεκαετίες του '60, '70 και '80, όταν οι πράκτορες των ΗΠΑ συνεπικουρούσαν αφειδώς στον τρόπο που έσπερνε το κράτος της Βραζιλίας.

Το Αρχείο Εθνικής Ασφάλειας (ΜΚΟ δημοσιογράφων και επιστημόνων με έδρα την Ουάσιγκτον DC) αναθεώρησε την τελική έκθεση της Βραζιλίας για το 2014, δείχνοντας ότι παρείχε πολύ περισσότερες πληροφορίες για το σύστημα κρατικής

Στο κείμενο που ακολουθεί συνδέονται κάποια γεγονότα της επικαιρότητας στις ΗΠΑ με την ιστορία της. Το κοινό τους νήμα είναι ο ρόλος που παίζει η μνήμη για την ύπαρξη και μόνο των ιθαγενών στην αμερικάνικη ήπειρο. Η αλήθεια, που ξυπνάει από την λήθη, δείχνει ότι δεν είναι τόσο εύκολο να ξεμπερδεύει κανείς με όσα προσπαθεί να θάψει. Παραφράζοντας τον ποιητή, θα λέγαμε ότι η αλήθεια και η μνήμη είναι σαν σπόροι· ενώ τις θάβεις, φυτρώνουν. Και τα φυτά που βγαίνουν θεριεύουν και βγάζουν καρπούς πικρούς, αν δεν τους τρως με καθαρή ψυχή.

Η ιστορία συνεχίζεται;

Μετά την σχετικά πρόσφατη απόφαση των ΗΠΑ για διαχωρισμό των οικογενειών στα σύνορα, αναδεικνύεται ότι η απομάκρυνση των παιδιών από τις οικογένειές τους, με την «αρωγή» κυβερνητικών αξιωματούχων, αποτελεί τη «λογική» συνέχεια μιας παλιάς ιστορίας. Μέχρι τον Εμφύλιο Πόλεμο στις ΗΠΑ, οι πολιτείες και η ομοσπονδιακή κυβέρνηση εφάρμοζαν νόμους που επέτρεπαν ακόμη και την αγοραπωλησία παιδιών κατά την περίοδο της δουλείας. Και βέβαια, η κατάργηση της δουλείας στις ΗΠΑ έφερε, ουσιαστικά, επιπλέον απεχθέστερους όρους διαβίωσης για τους «απελευθερωμένους», καθώς οι πρώην δούλοι στις φυτείες μετατράπηκαν σε δουλοπάροικους βιομηχανικούς εργάτες. Ωραίος κόσμος «αγγελικά» πλασμένος! Η τραγική ειρωνεία, επιπροσθέτως, ήταν ότι τώρα με τα πενιχρά τους εισοδήματα έπρεπε να πληρώνουν οι ίδιοι τη διαμονή και τη διατρο-

δικαστήρια ορίζουν υπό ποιες προϋποθέσεις θα απομακρύνονται τα ιθαγενή παιδιά από τους δικούς τους.

Το 1978 το Κογκρέσο ψήφισε τον Νόμο για την Προστασία των Ιθαγενών Παιδιών (ICWA), για να σταματήσει αυτή τη συχνή απομάκρυνση ανηλίκων από τις οικογένειες τους, με τη χρήση άμεσης ή έμμεσης βίας. Ο συγκεκριμένος νόμος προέβλεπε ότι οι δια-φυλετικές (tribal)[2] κυβερνήσεις, ως κυρίαρχες οντότητες, θα μπορούσαν να λάβουν αποφάσεις σχετικά με το που θα τοποθετηθούν τα παιδιά. Προηγουμένως, υπήρχε ένα συνονθύλευμα οργανισμών με επικαλυπτόμενες ή αντικρουόμενες δικαιοδοσίες. Απέδιδε στα δια-φυλετικά δικαστήρια (κι όχι στα ομοσπονδιακά) το δικαίωμα να δικάσουν την παραμονή των ιθαγενών παιδιών με τις οικογένειές τους. Μέσω αυτού του νόμου οι φυλές αποκτούσαν πάλι ένα βαθμό αυτοδιαχείρισης στη μείωση του συλλογικού τραύματος, επιστρέφοντας τα παιδιά στους οικείους τους. Τα παιδιά που επέστρεψαν στις βιολογικές τους οικογένειες αυξήθηκαν σημαντικά στην τελευταία δεκαπενταετία.

Ωστόσο, μια πρόσφατη απόφαση από το Περιφερειακό Δικαστήριο των ΗΠΑ για τη Βόρεια Περιφέρεια του Τέξας έθεσε υπό αμφισβήτηση την εν λόγω επί της ουσίας δυνατότητα των δια-φυλετικών δικαστηρίων, που κατακτήθηκε με σκληρούς αγώνες. Ο δικαστής της υπόθεσης έκρινε το νόμο ICWA αντισυνταγματικό στο σύνολό του, καθώς έκανε φυλετικό[3] διαχωρισμό των παιδιών, για να εξυπηρετήσει έναν «εξαναγκαστικό κυβερνητικό συμφέρον». Δηλαδή, αναφέρει ότι δεν είναι δίκαιο οι φυλές των ιθαγενών να αντιμετωπίζονται

1. Έχει γίνει εκτενής αναφορά στο εν λόγω ζήτημα σε προγενέστερο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας με τίτλο «Η βία της εκπαίδευσης» στα λεγόμενα Residential Schools στον Καναδά.

2. Στην ελληνική γλώσσα δεν έχουμε διαφορετική λέξη για την διαφορά της απόδοσης του νοήματος μεταξύ tribal και racial. Tribe σημαί-

στη φυλή (race) και η αυτοδιάθεσή τους εκπηγάζει από την παρουσία τους στην Αμερική πολύ πριν τη δημιουργία των ΗΠΑ. Μπορεί η έννοια της διακυβέρνησης των φυλών να μην είναι αυτό που εκφράζει ούτως ή άλλως τον τρόπο ζωής τους πριν την αποικιοποίηση της Αμερικής, αλλά υπό τις παρούσες συνθήκες, όταν κρίνεται η ίδια η επιβίωση των ιθαγενών, τότε χρειάζεται, αν μη τι άλλο, να είναι σε θέση να ζήσουν όσο το δυνατόν με περισσότερη αυτοδιάθεση. Το να ξαναγίνει η ζωή τους όπως ήταν πριν την κατάκτηση της Αμερικής είναι προφανώς αδύνατον.

Η βίαιη απομάκρυνση των παιδιών από τις οικογένειές τους συνιστά γενοκτονία, καθώς αυτά τα παιδιά απομακρύνονται ταυτοχρόνως από την γλώσσα, τα έθιμα και τον τρόπο σκέψης και ζωής που είχαν στην κοινότητά τους. Η έστω και υπό αυτές τις συνθήκες αυτοδιάθεση τους φαίνεται ότι τους βοηθάει να διαχειρίζονται μόνοι τους οικονομικά και πολιτισμικά τους θέματα, χωρίς αυτά να περνούν από τις ομοσπονδιακές κυβερνήσεις. Ο νόμος για την απομάκρυνση των παιδιών από τις οικογένειές τους στο Τέξας είναι μια μεγάλη οπισθοδρόμηση για τους ιθαγενείς των ΗΠΑ, του Καναδά και της Αλάσκα.

Μπορούμε να μιλάμε για γενοκτονία και ολοκαύτωμα των ιθαγενών στις ΗΠΑ;

Μια άλλη πτυχή του θέματος είναι η έννοια της γενοκτονίας στις ΗΠΑ. Η Γερμανία επαναφέρει πάλι πρόσφατα το ζήτημα των ιστορικών της εγκλημάτων, αυτή τη φορά απέναντι στις αποικίες της στην Αφρική. Ξεκίνησε μια διαδικασία εθνικής αυτοκριτικής μετά την Β' Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή, διερευνώντας τις φρικαλεότητες του ναζιστικού της παρελθόντος και δημιούργησε μεγάλα εκπαιδευτικά προγράμματα, προκειμένου να μην επαναληφθούν στο παρόν ή στο μέλλον. Μέσα από την αντιμετώπιση, λοιπόν, του ιστορικού της παρελθόντος επιχείρησε να προχωρήσει μπροστά. Ασχέτως αν τελικά η ιστορία καταφέρνει να μας βοηθάει να μην επαναλαμβάνουμε τα λάθη μας, τα οποία ως ανθρωπότητα φαίνεται ότι επαναλαμβά-

μασκαράτα, όπου οι κρατιστές συνηθίζουν να δίνουν για ευνόητους λόγους το παρόν, οι ΗΠΑ απουσιάζουν. Σε καμία περίπτωση δεν ανέλαβαν σύσταση «επιτροπής αλήθειας» ή «μνημείο ολοκαυτώματος», για να αναγνωρίσουν –πόσο μάλλον να αντισταθμίσουν- την ιστορική βία που άσκησαν εναντίον των ιθαγενών λαών, που άλλωστε είναι γνωστή ως Γενοκτονία των Ιθαγενών της Αμερικής.

Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει κάνει περισσότερα, για να αναγνωρίσει το ρόλο της γενοκτονίας άλλων χωρών, παρά να αναγνωρίσει τη γενοκτονία σε βάρος των ιθαγενών της Αμερικής. Για παράδειγμα, όταν η Βραζιλία δημιούργησε μια επιτροπή εθνικής αλήθειας, για να διερευνήσει την καταστολή από τις δυνάμεις της κρατικής ασφάλειας μεταξύ 1964-1985, οι ΗΠΑ συμφώνησαν σε ένα ειδικό σχέδιο αποχαρακτηρισμού στη Βραζιλία, εντοπίζοντας, συγκεντρώνοντας και αναθεωρώντας εκατοντάδες ακόμη μυστικά έγγραφα της CIA και των αρχείων του υπουργείου εξωτερικών από τις δεκαετίες του '60, '70 και '80, όταν οι πράκτορες των ΗΠΑ συνεπικουρούσαν αφειδώς στον τρόμο που έσπερνε το κράτος της Βραζιλίας.

Το Αρχείο Εθνικής Ασφάλειας (ΜΚΟ δημοσιογράφων και επιστημόνων με έδρα την Ουάσιγκτον DC) αναθεώρησε την τελική έκθεση της Βραζιλίας για το 2014, δείχνοντας ότι παρείχε πολύ περισσότερες πληροφορίες για το σύστημα κρατικής καταστολής της –συμπεριλαμβανομένων των ονομάτων εκείνων που διέπραξαν αγριότητες– όπως ανέφεραν σε έκθεση της Γερουσίας των ΗΠΑ για τα βασανιστήρια το 2014.

Το 2009, ο Obama υπέγραψε την αποκαλούμενη «απολογία» στους Αμερικανούς ιθαγενείς – σε μια δήλωση που θάφτηκε στο νόμο για τις αμυντικές δαπάνες. Ίσως κατά μια ειρωνεία της τύχης αυτές οι δύο περιπτώσεις να μην είναι τόσο άσχετες μεταξύ τους, δεδομένου ότι ο προϋπολογισμός της «άμυνας» χρησιμοποιήθηκε για πολλά χρόνια για την πραγματοποίηση της γενοκτονίας των ιθαγενών της Αμερικής – για τη θανάτωση των ιθαγενών και τον περιορισμό τους σε «καταυλισμούς» (που

την ύπαρξη και μόνο των ιθαγενών στην αμερικάνικη ήπειρο. Η αλήθεια, που ξυπνάει από την λήθη, δείχνει ότι δεν είναι τόσο εύκολο να ξεμπερδεύει κανείς με όσα προσπαθεί να θάψει. Παραφράζοντας τον ποιητή, θα λέγαμε ότι η αλήθεια και η μνήμη είναι σαν σπόροι· ενώ τις θάβεις, φυτρώνουν. Και τα φυτά που βγαίνουν θεριεύουν και βγάζουν καρπούς πικρούς, αν δεν τους τρως με καθαρή ψυχή.

Η ιστορία συνεχίζεται;

Μετά την σχετικά πρόσφατη απόφαση των ΗΠΑ για διαχωρισμό των οικογενειών στα σύνορα, αναδεικνύεται ότι η απομάκρυνση των παιδιών από τις οικογένειές τους, με την «αρωγή» κυβερνητικών αξιωματούχων, αποτελεί τη «λογική» συνέχεια μιας παλιάς ιστορίας. Μέχρι τον Εμφύλιο Πόλεμο στις ΗΠΑ, οι πολιτείες και η ομοσπονδιακή κυβέρνηση εφάρμοζαν νόμους που επέτρεπαν ακόμη και την αγοραπωλησία παιδιών κατά την περίοδο της δουλείας. Και βέβαια, η κατάργηση της δουλείας στις ΗΠΑ έφερε, ουσιαστικά, επιπλέον απεχθέστερους όρους διαβίωσης για τους «απελευθερωμένους», καθώς οι πρώην δούλοι στις φυτείες μετατράπηκαν σε δουλοπάροικους βιομηχανικούς εργάτες. Ωραίος κόσμος «αγγελικά» πλασμένος! Η τραγική ειρωνεία, επιπροσθέτως, ήταν ότι τώρα με τα πενιχρά τους εισοδήματα έπρεπε να πληρώνουν οι ίδιοι τη διαμονή και τη διατροφή τους, κάτι που δεν όφειλαν να κάνουν ως δούλοι. Ακολούθησε η περίοδος, κατά την οποία, στη λογική του «εκπολιτισμού» και στο όνομα «της βελτίωσης των συνθηκών διαβίωσης», κυβερνητικοί αξιωματούχοι, θρησκευτικές οργανώσεις και οργανισμοί υιοθεσίας έπαιρναν με τη βία τα ιθαγενή παιδιά από τις οικογένειές τους και τα σπίτια τους σε φυλετικούς καταυλισμούς. Μέχρι μόλις πριν μια γενιά, το ένα τρίτο των Αμερικανών ιθαγενών παιδιών είχαν απομακρυνθεί από τις οικογένειές υπήρχε ένα συνονθύλευμα οργανισμών με επικαλυπτόμενες ή αντικρουόμενες δικαιοδοσίες. Απέδιδε στα δια-φυλετικά δικαστήρια (κι όχι στα ομοσπονδιακά) το δικαίωμα να δικάσουν την παραμονή των ιθαγενών παιδιών με τις οικογένειές τους. Μέσω αυτού του νόμου οι φυλές αποκτούσαν πάλι ένα βαθμό αυτοδιαχείρισης στη μείωση του συλλογικού τραύματος, επιστρέφοντας τα παιδιά στους οικείους τους. Τα παιδιά που επέστρεψαν στις βιολογικές τους οικογένειες αυξήθηκαν σημαντικά στην τελευταία δεκαπενταετία.

Ωστόσο, μια πρόσφατη απόφαση από το Περιφερειακό Δικαστήριο των ΗΠΑ για τη Βόρεια Περιφέρεια του Τέξας έθεσε υπό αμφισβήτηση την εν λόγω επί της ουσίας δυνατότητα των δια-φυλετικών δικαστηρίων, που κατακτήθηκε με σκληρούς αγώνες. Ο δικαστής της υπόθεσης έκρινε το νόμο ICWA αντισυνταγματικό στο σύνολό του, καθώς έκανε φυλετικό[3] διαχωρισμό των παιδιών, για να εξυπηρετήσει έναν «εξαναγκαστικό κυβερνητικό συμφέρον». Δηλαδή, αναφέρει ότι δεν είναι δίκαιο οι φυλές των ιθαγενών να αντιμετωπίζονται ταυτοχρόνως από την γλώσσα, τα έθιμα και τον τρόπο σκέψης και ζωής που είχαν στην κοινότητά τους. Η έστω και υπό αυτές τις συνθήκες αυτοδιάθεση τους φαίνεται ότι τους βοηθάει να διαχειρίζονται μόνοι τους οικονομικά και πολιτισμικά τους θέματα, χωρίς αυτά να περνούν από τις ομοσπονδιακές κυβερνήσεις. Ο νόμος για την απομάκρυνση των παιδιών από τις οικογένειές τους στο Τέξας είναι μια μεγάλη οπισθοδρόμηση για τους ιθαγενείς των ΗΠΑ, του Καναδά και της Αλάσκα.

Μπορούμε να μιλάμε για γενοκτονία και ολοκαύτωμα των ιθαγενών στις ΗΠΑ;

Μια άλλη πτυχή του θέματος είναι η έννοια της γενοκτονίας στις ΗΠΑ. Η Γερμανία επαναφέρει πάλι πρόσφατως το ζήτημα των ιστορικών της εγκλημάτων, αυτή τη φορά απέναντι στις αποικίες της στην Αφρική. Ξεκίνησε μια διαδικασία εθνικής αυτοκριτικής μετά την Β' Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή, διερευνώντας τις φρικαλεότητες του ναζιστικού της παρελθόντος και δημιούργησε μεγάλα εκπαιδευτικά προγράμματα, προκειμένου να μην επαναληφθούν στο παρόν ή στο μέλλον. Μέσα από την αντιμετώπιση, λοιπόν, του ιστορικού της παρελθόντος επιχείρησε να προχωρήσει μπροστά. Ασχέτως αν τελικά η ιστορία καταφέρνει να μας βοηθάει να μην επαναλαμβάνουμε τα λάθη μας, τα οποία ως ανθρωπότητα φαίνεται ότι επαναλαμβάνουμε με μεγάλη επιτυχία και ασχέτως του πόσο ειλικρινείς προθέσεις μπορεί να έχει μια κρατική οντότητα από φυσικού της, τουλάχιστον ξανανοίγει η ίδια θέματα που την καίνε.

Πολλές ακόμη κρατικές οντότητες εμφανίζονται να κάνουν «προσπάθειες», για να μην βάλουν τα ιστορικά τους τραύματα «κάτω από το χαλί». Μάλιστα, δημιούργησαν έναν οργανισμό που λέγεται *Truth Commission Digital Collection* (http://www.usip.org/publications/2011/03/ για να διερευνήσει την καταστολή από τις δυνάμεις της κρατικής ασφάλειας μεταξύ 1964-1985, οι ΗΠΑ συμφώνησαν σε ένα ειδικό σχέδιο αποχαρακτηρισμού στη Βραζιλία, εντοπίζοντας, συγκεντρώνοντας και αναθεωρώντας εκατοντάδες ακόμη μυστικά έγγραφα της CIA και των αρχείων του υπουργείου εξωτερικών από τις δεκαετίες του '60, '70 και '80, όταν οι πράκτορες των ΗΠΑ συνεπικουρούσαν αφειδώς στον τρόμο που έσπερνε το κράτος της Βραζιλίας.

Το Αρχείο Εθνικής Ασφάλειας (ΜΚΟ δημοσιογράφων και επιστημόνων με έδρα την Ουάσιγκτον DC) αναθεώρησε την τελική έκθεση της Βραζιλίας για το 2014, δείχνοντας ότι παρείχε πολύ περισσότερες πληροφορίες για το σύστημα κρατικής καταστολής της –συμπεριλαμβανομένων των ονομάτων εκείνων που διέπραξαν αγριότητες– όπως ανέφεραν σε έκθεση της Γερουσίας των ΗΠΑ για τα βασανιστήρια το 2014.

Το 2009, ο Obama υπέγραψε την αποκαλούμενη "απολογία" στους Αμερικανούς ιθαγενείς – σε μια δήλωση που θάφτηκε στο νόμο για τις αμυντικές δαπάνες. Ίσως κατά μια ειρωνεία της τύχης αυτές οι δύο περιπτώσεις να μην είναι τόσο άσχετες μεταξύ τους, δεδομένου ότι ο προϋπολογισμός της «άμυνας» χρησιμοποιήθηκε για πολλά χρόνια για την πραγματοποίηση της γενοκτονίας των ιθαγενών της Αμερικής – για τη θανάτωση των ιθαγενών και τον περιορισμό τους σε «καταυλισμούς» (που οι ναζί ανέφεραν ως προηγούμενο των «στρατοπέδων συγκέντρωσης»). Η τελετή υπογραφής του Obama ήταν «κεκλεισμένων των θυρών» (δεν επιτράπηκε δημοσιογραφική κάλυψη). Έτσι, φάνηκε περισσότερο ως μια προσπάθεια να θαφτεί το παρελθόν, παρά να ιδωθεί με κάποια ειλικρίνεια. Η πιθανότητα αποζημίωσης δεν συζητήθηκε καν.

Στο μεταξύ, από το 1980, η κυβέρνηση των ΗΠΑ υποστήριξε ένα Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος στο National

---

1. Έχει γίνει εκτενής αναφορά στο εν λόγω ζήτημα σε προγενέστερο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας με τίτλο «Η βία της εκπαίδευσης» στα λεγόμενα Residential Schools στον Καναδά.

2. Στην ελληνική γλώσσα δεν έχουμε διαφορετική λέξη για την διαφορά της απόδοσης του νοήματος μεταξύ tribal και racial. Tribe σημαίνει μια φυλή, με την έννοια μιας ευρύτερης οικογενειακής και πολιτισμικής ομάδας. Race σημαίνει αυτό που λέμε «ράτσα» και αφορά κυρίως την βιολογική καταγωγή κι όχι κάποια άλλη αντίληψη για την οικογένεια (οι σχέσεις/δεσμοί συγγένειας δεν έχουν κοινά σημεία διάκρισης και ενιαία χαρακτηριστικά σε όλο τον πλανήτη). Στο κείμενο, όπου αναφέρεται η έννοια της φυλής ή του φυλετικού αποδίδει στα ελληνικά την λέξη Tribe και τα παράγωγά της διαφορετικά διευκρινίζεται.

3. Εδώ στο πρωτότυπο κείμενο αναφέρεται η λέξη «racial»

Mall. Παρά το όνομά του, το Μουσείο δεν επικεντρώνεται στο Αμερικάνικο Ολοκαύτωμα –τη γενοκτονία των Αμερικανών ιθαγενών– αλλά στις ενέργειες εξολόθρευσης των Γερμανών εναντίον των Εβραίων. Οι ερευνητικές συλλογές του Μουσείου περιέχουν υλικό, που καταγράφει την γενοκτονία των Ιθαγενών της Αμερικής – όπως το βιβλίο του Benjamin Madley σχετικά με τη σφαγή των ιθαγενών σε αυτό που ονομάζουμε Καλιφόρνια, αλλά το Μουσείο δεν εκθέτει στοιχεία για το ολοκαύτωμα εναντίον των ιθαγενών πληθυσμών από τις δυνάμεις των ΗΠΑ. Πράγματι, το Μουσείο χρησιμοποιεί τον όρο «ολοκαύτωμα» ως ουσιαστικό –που δηλώνει ένα και μοναδικό ιστορικό γεγονός– κι όχι ως πράξη, ένα επαναλαμβανόμενο γεγονός, μια διαδικασία που συνέβη και ακόμη συμβαίνει σε πολλά μέρη του κόσμου. Ο περιορισμός της λέξης «ολοκαύτωμα» σε ένα μοναδικό ιστορικό γεγονός απειλεί να υπονομεύσει την πρόθεση του Μουσείου «να εμποδίσει μια γενοκτονία», επειδή όσο η μνήμη για την εξολόθρευση των ιθαγενών υποχωρεί, τόσο μικρότερη σημασία θα έχει για τις επόμενες γενιές στο μέλλον.

Η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών του 1948 αναφέρει για τη γενοκτονία τα εξής: «Γενοκτονία είναι οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις διαπράττονται με σκοπό να καταστρέψουν συνολικά ή εν μέρει εθνικές, εθνοτικές, φυλετικές ή θρησκευτικές ομάδες, ως τέτοιες: (α) σκοτώνοντας τα μέλη της ομάδας, (β) προκαλώντας σοβαρές σωματικές και πνευματικές βλάβες στα μέλη της ομάδας, (γ) προξενώντας σκόπιμα στην ομάδα συνθήκες ζωής που υπολογίζουν στην πλήρη ή μερική φυσική καταστροφή τους, (δ) επιβάλλοντας μέτρα, που στοχεύουν να εμποδίσουν γεννήσεις μέσα στην ομάδα, (ε) βίαιη μεταφορά παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα».

Ημέρα του Κολόμβου ή Ημέρα των Ιθαγενών;

Η 8η Οκτωβρίου παλιότερα είχε οριστεί ως Ημέρα του Κολόμβου (Columbus Day), ωστόσο, σήμερα είναι Ημέρα των Ιθαγενών σε πάνω από 80 (που όλο και αυξάνονται) πόλεις, κομητείες και πολιτείες της Αμερικής. Ενώ η επίσημη αναγνώριση αυτής της μέρας ξεκίνησε στα τέλη της δεκαετίας του '70, με τον ΟΗΕ να συζητά την αντικατάστασης της Ημέρας του Κολόμβου, οι ιθαγενείς αντιδρούν και θεωρούν πρόκληση το να θεωρείται «ημέρα διακοπών», καθώς οι ιθαγενείς βρίσκονταν εκεί πολύ πριν δημιουργηθούν οι πόλεις, οι πολιτείες και οι εξουσίες της λευκής κατάκτησης και πολύ πριν την «Ημερά των Ιθαγενών».

Ως υπερασπιστές της γης, ως άνθρωποι που αγωνίζονται για να προστατεύσουν τις περιοχές των αυτοχθόνων από την μόλυνση και την εκμετάλλευση, οι ιθαγενείς κάνουν σημαντικά βήματα. Πλέον δεν σιωπούν στον εορτασμό της γενοκτονίας που ακολούθησε την μέρα που ο Χριστόφορος Κολόμβος έφτασε στο «Νησί των χελωνών» [Turtle Island, δηλαδή η Βόρειος Αμερική]. Η διαδικασία εξάλειψης των αφηγήσεων των ιθαγενών, που είχε ξεκινήσει εδώ και περίπου έναν αιώνα φαίνεται ότι δεν κατάφερε ευτυχώς να ολοκληρώσει το έργο της. Οι αλήθειες αρχίζουν να εμφανίζονται πάλι στην επιφάνεια. Κι έτσι, μερικές από αυτές τις αλήθειες αναδεικνύονται: Ο Χριστόφορος Κολόμβος δεν ήταν ήρωας· ήταν δολοφόνος. Η γη που σήμερα ονομάζεται Αμερική και ακόμη κατοικείται από πολλούς ιθαγενείς είναι κλεμμένη. Η ιστορία που έχουμε διδαχθεί δεν είναι ακριβής ή πλήρης. Και ίσως η πιο σημαντική αλήθεια είναι ότι ακόμη και σήμερα οι εκτάσεις που κατοικούν οι ιθαγενείς αποικίζονται και οι ίδιοι ακόμη υποφέρουν από το τραύμα και απίστευτη γενναιότητα και καινοτομία, για να φέρουν τη θεραπεία και τη δικαιοσύνη. Προσπαθούν να κρατήσουν τη γνώση ζωντανή και να κάνουν αυτό που για τους περισσότερους άλλους φαίνεται αυτονόητο· να δηλώσουν ότι υπάρχουν. Στην Αμερική η μεγαλύτερη μορφή ρατσισμού απέναντι στις υπαρκτές κι ενεργές ακόμη κοινότητες των ιθαγενών είναι η αδιαφορία, το να τους συμπεριφέρονται σα να μην υπάρχουν. Αφού τους εξολόθρευσαν με κάθε μορφή βίας, οι σύγχρονες πολιτισμένες δημοκρατίες απλώς τους θεωρούν αόρατους σε κάθε επίπεδο.

Σε κάποιες περιπτώσεις οι ιθαγενείς αντιμετωπίζονται ως καρικατούρες (κινηματογράφος, κινούμενα σχέδια κλπ.). Πολύ συχνά θεωρούνται ανίσχυρα θύματα, αλλά οι ίδιοι δεν επιθυμούν για τους εαυτούς τους κάτι τέτοιο. Παρ' όλο που πράγματι πολλοί από αυτούς δολοφονήθηκαν άγρια, κακοποιήθηκαν ή απομακρύνθηκαν από τις οικογένειές τους και έγιναν συστηματικές προσπάθειες να χάσουν την ταυτότητά τους, είναι κρίσιμο για αυτούς να μείνουν δυνατοί κι ανθεκτικοί και να γίνεται φανερή η δημιουργική τους πλευρά, η τιμή και η αξιοπρέπειά τους.

Για τους ιθαγενείς ο αγώνας τους είναι ενιαίος και δεν επιμερίζεται σε τομείς (π.χ. περιβαλλοντική καταστροφή, δολοφονίες και εξαφανίσεις γυναικών και νέων κοριτσιών κλπ.). Η στάση τους απέναντι στη θέση των γυναικών είναι πολύ πιο ουσιαστική από τα γνωστά φεμινιστικά κινήματα της Δύσης περί αρρενωπότητας, που πλέον αποτελούν το δίχως άλλο εναλλακτικά δεκανίκια της εξουσίας. Για τις ιθαγενείς γυναίκες το πρόβλημα είναι η επιβολή σε βάρους τους της αποικιοκρατικής οπτικής, καθώς μεταξύ των γυναικών και ανδρών ιθαγενών δεν κυριαρχούσαν σχέσεις επιβολής, όσο ζούσαν μέσα στη φύση

Μέσα από τις ιστορίες τους οι ιθαγενείς προσπαθούν να ανατρέψουν την παρούσα κατάσταση και να σπάσουν τις αλυσίδες που έχει βάλει στο πνεύμα τους η επικράτηση της ιστορίας των λευκών, όπου ο ιμπεριαλισμός είναι «αναπόφευκτος», η εξόρυξη πόρων «υποχρεωτική», ο καπιταλισμός είναι «μονόδρομος» και, βεβαίως, οι περιοχές των ιθαγενών πρέπει να κατοικηθούν και να αποικηθούν. Όλες οι φύση διαφορετικές αφηγήσεις, όπως η ισότητα, η ιθαγενής εθνότητα και οι τοπικές βιώσιμες οικονομίες πρέπει να περιοριστούν και να διαγραφούν. Και μόνο το ό,τι εξακολουθούν να υπάρχουν οι ιθαγενείς σημαίνει μια μεγάλη πράξη ανυπακοής από την πλευρά τους.

Αυτό είπαν με την κίνηση Idle No More του 2012, όπου οι ιθαγενείς κατέλαβαν δημόσιους χώρους, για να αγωνιστούν για την περιβαλλοντική δικαιοσύνη και την ιθαγενή αυτοδιάθεση. Φάνηκε στον αγώνα NoDALP στο Standing Rock, όπου χιλιάδες ανέλαβαν δράση ενάντια στον αγωγό πετρελαίου. Αλλάζουν, έτσι, την ιστορία τους βήμα-βήμα για το τι σημαίνει να ζει κανείς στην καρδιά των αποικιοκρατικών κρατών, τις ΗΠΑ. Ωστόσο, ασφαλώς και δεν τάσσονται εναντίον των λευκών συνολικά, αλλά στοχευμένα εναντίον των κυρίαρχων. Θεωρούν ότι είναι μαζί τους, ασχέτως χρώματος, όσοι αγωνίζονται εναντίον της σκλαβιάς που επιβάλλει ο νέος κόσμος.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Σχετικές πηγές:

Randall Akee, Don't repeat the failed policy of separating Indian children from their families. Δια--θέσιμο εδώ: https://newsmaven.io/indiancountrytoday/opinion/don-t-repeat-the-failed-policy-of-separating-indian-children-from-their-families-6XFz

το βιβλίο του Benjamin Madley σχετικά με τη σφαγή των ιθαγενών σε αυτό που ονομάζουμε Καλιφόρνια, αλλά το Μουσείο δεν εκθέτει στοιχεία για το ολοκαύτωμα εναντίον των ιθαγενών πληθυσμών από τις δυνάμεις των ΗΠΑ. Πράγματι, το Μουσείο χρησιμοποιεί τον όρο «ολοκαύτωμα» ως ουσιαστικό –που δηλώνει ένα και μοναδικό ιστορικό γεγονός– κι όχι ως πράξη, ένα επαναλαμβανόμενο γεγονός, μια διαδικασία που συνέβη και ακόμη συμβαίνει σε πολλά μέρη του κόσμου. Ο περιορισμός της λέξης «ολοκαύτωμα» σε ένα μοναδικό ιστορικό γεγονός απειλεί να υπονομεύσει την πρόθεση του Μουσείου «να εμποδίσει μια γενοκτονία», επειδή όσο η μνήμη για την εξολόθρευση των ιθαγενών υποχωρεί, τόσο μικρότερη σημασία θα έχει για τις επόμενες γενιές στο μέλλον.

Η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών του 1948 αναφέρει για τη γενοκτονία τα εξής: «Γενοκτονία είναι οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις διαπράττονται με σκοπό να καταστρέψουν συνολικά ή εν μέρει εθνικές, εθνοτικές, φυλετικές ή θρησκευτικές ομάδες, ως τέτοιες: (α) σκοτώνοντας τα μέλη της ομάδας, (β) προκαλώντας σοβαρές σωματικές και πνευματικές βλάβες στα μέλη της ομάδας, (γ) προξενώντας σκόπιμα στην ομάδα συνθήκες ζωής που υπολογίζουν στην πλήρη ή μερική φυσική καταστροφή τους, (δ) επιβάλλοντας μέτρα, που στοχεύουν να εμποδίσουν γεννήσεις μέσα στην ομάδα, (ε) βίαιη μεταφορά παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα».

Ωστόσο, ακόμη και σήμερα, άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και ερευνητές, όπως ο Gary Anderson, που έγραψε το βιβλίο «Εθνοκάθαρση και Ινδιάνοι» [Ethnic Cleansing and the Indian], το 2014 προσπαθεί με κάθε τρόπο να πείσει ότι η γενοκτονία των ιθαγενών της Αμερικής δεν ήταν γενοκτονία.

Στις 29 Δεκεμβρίου 1890, ο Miniconjou Lakota βρισκόταν στο ίδιο στρατόπεδο με τον αρχηγό Big Foot, στον ορμίσκο του Wounded Knee, όπου δέχτηκε επίθεση από πάνω από 500 στρατιώτες του 7ου Ιππικού σώματος των ΗΠΑ, οπλισμένους με πολυβόλα τύπου Hotchkiss, ικανά να πυροδοτούν 50 οβίδες το λεπτό. Ο στρατός

της Αμερικής. Ενώ η επίσημη αναγνώριση αυτής της μέρας ξεκίνησε στα τέλη της δεκαετίας του ’70, με τον ΟΗΕ να συζητά την αντικατάστασης της Ημέρας του Κολόμβου, οι ιθαγενείς αντιδρούν και θεωρούν πρόκληση το να θεωρείται «ημέρα διακοπών», καθώς οι ιθαγενείς βρίσκονταν εκεί πολύ πριν δημιουργηθούν οι πόλεις, οι πολιτείες και οι εξουσίες της λευκής κατάκτησης και πολύ πριν την «Ημερά των Ιθαγενών».

Ως υπερασπιστές της γης, ως άνθρωποι που αγωνίζονται για να προστατεύσουν τις περιοχές των αυτοχθόνων από την μόλυνση και την εκμετάλλευση, οι ιθαγενείς κάνουν σημαντικά βήματα. Πλέον δεν σιωπούν στον εορτασμό της γενοκτονίας που ακολούθησε την μέρα που ο Χριστόφορος Κολόμβος έφτασε στο «Νησί των χελωνών» [Turtle Island, δηλαδή η Βόρειος Αμερική]. Η διαδικασία εξάλειψης των αφηγήσεων των ιθαγενών, που είχε ξεκινήσει εδώ και περίπου έναν αιώνα φαίνεται ότι δεν κατάφερε ευτυχώς να ολοκληρώσει το έργο της. Οι αλήθειες αρχίζουν να εμφανίζονται πάλι στην επιφάνεια. Κι έτσι, μερικές από αυτές τις αλήθειες αναδεικνύονται: Ο Χριστόφορος Κολόμβος δεν ήταν ήρωας· ήταν δολοφόνος. Η γη που σήμερα ονομάζεται Αμερική και ακόμη κατοικείται από πολλούς ιθαγενείς είναι κλεμμένη. Η ιστορία που έχουμε διδαχθεί δεν είναι ακριβής ή πλήρης. Και ίσως η πιο σημαντική αλήθεια είναι ότι ακόμη και σήμερα οι εκτάσεις που κατοικούν οι ιθαγενείς αποικίζονται και οι ίδιοι ακόμη υποφέρουν από το τραύμα και τις επιπτώσεις του αποικισμού.

Σε ολόκληρη την ήπειρο εξακολουθούν να παραβιάζονται οι ζωές των ιθαγενών, καθώς στη γη που συνεχίζουν ως σήμερα να κατοικούν γίνονται εξορύξεις. Όλα τα Ινδιάνικα Έθνη εξακολουθούν να θρηνούν αγνοούμενους και δολοφονημένους, θύματα βίας, που έφεραν στην κοινότητά τους η εξόρυξη πετρελαίου και οι εξορυκτικές δραστηριότητες γενικώς. Εξακολουθούν να φέρουν το βάρος της αλλοίωσης του φυσικού τους περιβάλλοντος και των αλλαγών στο κλίμα της περιοχής τους, καθώς η τροφική τους αυτονομία απειλείται από τα νεκρά οικοσυστήματα· τα ζώα και τα φυτά, που για τους ίδιους αποτελούν

κοινότητες των ιθαγενών είναι η αδιαφορία, το να τους συμπεριφέρονται σα να μην υπάρχουν. Αφού τους εξολόθρευσαν με κάθε μορφή βίας, οι σύγχρονες πολιτισμένες δημοκρατίες απλώς τους θεωρούν αόρατους σε κάθε επίπεδο.

Σε κάποιες περιπτώσεις οι ιθαγενείς αντιμετωπίζονται ως καρικατούρες (κινηματογράφος, κινούμενα σχέδια κλπ.). Πολύ συχνά θεωρούνται ανίσχυρα θύματα, αλλά οι ίδιοι δεν επιθυμούν για τους εαυτούς τους κάτι τέτοιο. Παρ’ όλο που πράγματι πολλοί από αυτούς δολοφονήθηκαν άγρια, κακοποιήθηκαν ή απομακρύνθηκαν από τις οικογένειές τους και έγιναν συστηματικές προσπάθειες να χάσουν την ταυτότητά τους, είναι κρίσιμο για αυτούς να μείνουν δυνατοί κι ανθεκτικοί και να γίνεται φανερή η δημιουργική τους πλευρά, η τιμή και η αξιοπρέπειά τους.

Για τους ιθαγενείς ο αγώνας τους είναι ενιαίος και δεν επιμερίζεται σε τομείς (π.χ. περιβαλλοντική καταστροφή, δολοφονίες και εξαφανίσεις γυναικών και νέων κοριτσιών κλπ.). Η στάση τους απέναντι στη θέση των γυναικών είναι πολύ πιο ουσιαστική από τα γνωστά φεμινιστικά κινήματα της Δύσης περί αρρενωπότητας, που πλέον αποτελούν το δίχως άλλο εναλλακτικά δεκανίκια της εξουσίας. Για τις ιθαγενείς γυναίκες το πρόβλημα είναι η επιβολή σε βάρους τους της αποικιοκρατικής οπτικής, καθώς μεταξύ των γυναικών και ανδρών ιθαγενών δεν κυριαρχούσαν σχέσεις επιβολής, όσο ζούσαν μέσα στη φύση και η φύση ήταν μέσα τους. Οι γυναίκες ιθαγενείς αγωνίζονται, για να προστατεύσουν τις οικογένειές τους και την πατρίδα τους. Στις μακρινές άκρες της Αλάσκας, οι γυναίκες Gwich’in εδώ και δεκαετίες ηγούνται του αγώνα, για να προστατεύσουν τις πατρίδες τους και το κοπάδι Porcupine caribou από την εξάπλωση των εξορύξεων πετρελαίου στο Αρκτικό Εθνικό Καταφύγιο Άγριας Ζωής. Τα ιθαγενή φεμινιστικά κινήματα είναι συχνά τα πρώτα που εντοπίζουν τις συνδέσεις της βίας, του αποικισμού, της φτώχειας και της περιβαλλοντικής αδικίας. Στις παραλίμνιες περιοχές της Λουϊζιάνας, κατά μή-

οι περιοχές των ιθαγενών πρέπει να κατοικηθούν και να αποικηθούν. Όλες οι φύση διαφορετικές αφηγήσεις, όπως η ισότητα, η ιθαγενής εθνότητα και οι τοπικές βιώσιμες οικονομίες πρέπει να περιοριστούν και να διαγραφούν. Και μόνο το ό,τι εξακολουθούν να υπάρχουν οι ιθαγενείς σημαίνει μια μεγάλη πράξη ανυπακοής από την πλευρά τους.

Αυτό είπαν με την κίνηση Idle No More του 2012, όπου οι ιθαγενείς κατέλαβαν δημόσιους χώρους, για να αγωνιστούν για την περιβαλλοντική δικαιοσύνη και την ιθαγενή αυτοδιάθεση. Φάνηκε στον αγώνα NoDALP στο Standing Rock, όπου χιλιάδες ανέλαβαν δράση ενάντια στον αγωγό πετρελαίου. Αλλάζουν, έτσι, την ιστορία τους βήμα-βήμα για το τι σημαίνει να ζει κανείς στην καρδιά των αποικιοκρατικών κρατών, τις ΗΠΑ. Ωστόσο, ασφαλώς και δεν τάσσονται εναντίον των λευκών συνολικά, αλλά στοχευμένα εναντίον των κυρίαρχων. Θεωρούν ότι είναι μαζί τους, ασχέτως χρώματος, όσοι αγωνίζονται εναντίον της σκλαβιάς που επιβάλλει ο νέος κόσμος.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Σχετικές πηγές:

Randall Akee, Don’t repeat the failed policy of separating Indian children from their families. Δια--θέσιμο εδώ: https://newsmaven.io/indiancountrytoday/opinion/don-t-repeat-the-failed-policy-of-separating-indian-children-from-their-families-6XFzjyrHLUWrmn6LirGvvQ/

Peter d’Errico, Native American Genocide or Holocaust? Διαθέσιμο εδώ: https://newsmaven.io/indiancountrytoday/archive/native-american-genocide-or-holocaust-f9BbVANPQEOn_BzVGhOJ5g/

Letter From Indigenous Activists

Jade Begay and Dallas Goldtooth, Essential reading on, and beyond, Indigenous Peoples Day. Διαθέσιμο εδώ: https://www.sierraclub.org/sierra/letter-indigenous-activists

επόμενες γενιές στο μέλλον.

Η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών του 1948 αναφέρει για τη γενοκτονία τα εξής: «Γενοκτονία είναι οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις διαπράττονται με σκοπό να καταστρέψουν συνολικά ή εν μέρει εθνικές, εθνοτικές, φυλετικές ή θρησκευτικές ομάδες, ως τέτοιες: (α) σκοτώνοντας τα μέλη της ομάδας, (β) προκαλώντας σοβαρές σωματικές και πνευματικές βλάβες στα μέλη της ομάδας, (γ) προξενώντας σκόπιμα στην ομάδα συνθήκες ζωής που υπολογίζουν στην πλήρη ή μερική φυσική καταστροφή τους, (δ) επιβάλλοντας μέτρα, που στοχεύουν να εμποδίσουν γεννήσεις μέσα στην ομάδα, (ε) βίαιη μεταφορά παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα».

Ωστόσο, ακόμη και σήμερα, άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και ερευνητές, όπως ο Gary Anderson, που έγραψε το βιβλίο «Εθνοκάθαρση και Ινδιάνοι» [Ethnic Cleansing and the Indian], το 2014 προσπαθεί με κάθε τρόπο να πείσει ότι η γενοκτονία των ιθαγενών της Αμερικής δεν ήταν γενοκτονία.

Στις 29 Δεκεμβρίου 1890, ο Miniconjou Lakota βρισκόταν στο ίδιο στρατόπεδο με τον αρχηγό Big Foot, στον ορμίσκο του Wounded Knee, όπου δέχτηκε επίθεση από πάνω από 500 στρατιώτες του 7ου Ιππικού σώματος των ΗΠΑ, οπλισμένους με πολυβόλα τύπου Hotchkiss, ικανά να πυροδοτούν 50 οβίδες το λεπτό. Ο στρατός αναφέρει τον αριθμό των νεκρών Ινδιάνων στους 290 - 90 ένοπλοι άντρες και 200 γυναίκες και παιδιά.

Τα ιστορικά αρχεία δείχνουν ότι το Wounded Knee δεν ήταν ένα μεμονωμένο γεγονός. Αν προσθέσουμε την υποχρεωτική στείρωση ενός σημαντικού αριθμού των γυναικών ιθαγενών και την εξαναγκαστική μετακίνηση παιδιών ιθαγενών σε μη ιθαγενείς οικογένειες από κρατικές υπηρεσίες, θα πρέπει να καταλήξουμε όχι μόνο στο γεγονός ότι συνέβη αμερικάνικο ολοκαύτωμα, αλλά ότι εν μέρει συνεχίζεται.

Κολόμβος έφτασε στο «Νησί των χελωνών» [Turtle Island, δηλαδή η Βόρειος Αμερική]. Η διαδικασία εξάλειψης των αφηγήσεων των ιθαγενών, που είχε ξεκινήσει εδώ και περίπου έναν αιώνα φαίνεται ότι δεν κατάφερε ευτυχώς να ολοκληρώσει το έργο της. Οι αλήθειες αρχίζουν να εμφανίζονται πάλι στην επιφάνεια. Κι έτσι, μερικές από αυτές τις αλήθειες αναδεικνύονται: Ο Χριστόφορος Κολόμβος δεν ήταν ήρωας· ήταν δολοφόνος. Η γη που σήμερα ονομάζεται Αμερική και ακόμη κατοικείται από πολλούς ιθαγενείς είναι κλεμμένη. Η ιστορία που έχουμε διδαχθεί δεν είναι ακριβής ή πλήρης. Και ίσως η πιο σημαντική αλήθεια είναι ότι ακόμη και σήμερα οι εκτάσεις που κατοικούν οι ιθαγενείς αποικίζονται και οι ίδιοι ακόμη υποφέρουν από το τραύμα και τις επιπτώσεις του αποικισμού.

Σε ολόκληρη την ήπειρο εξακολουθούν να παραβιάζονται οι ζωές των ιθαγενών, καθώς στη γη που συνεχίζουν ως σήμερα να κατοικούν γίνονται εξορύξεις. Όλα τα Ινδιάνικα Έθνη εξακολουθούν να θρηνούν αγνοούμενους και δολοφονημένους, θύματα βίας, που έφεραν στην κοινότητά τους η εξόρυξη πετρελαίου και οι εξορυκτικές δραστηριότητες γενικώς. Εξακολουθούν να φέρουν το βάρος της αλλοίωσης του φυσικού τους περιβάλλοντος και των αλλαγών στο κλίμα της περιοχής τους, καθώς η τροφική τους αυτονομία απειλείται από τα νεκρά οικοσυστήματα· τα ζώα και τα φυτά, που για τους ίδιους αποτελούν όχι μόνο τροφή, αλλά και τοτέμ, εξαφανίζονται, επειδή δεν υπάρχει πια γη για αυτά, οι εποχές είναι θερμότερες και ό,τι τους περιβάλλει μολυσμένο. Κι αγωνίζονται πια ακόμη και για το δικαίωμα να αντισταθούν, καθώς εμφανίζονται όλο και περισσότεροι νόμοι ενάντια στις πάσης φύσεως διαμαρτυρίες. Έτσι, ενάντια σε κάθε νόμο, από τη φύση του εξω-ανθρώπινο, αγωνίζονται για την ιερότητα του τόπου τους.

Ωστόσο, παρά τις προκλήσεις αυτές, οι άνθρωποι κι οι κοινότητες επιδεικνύουν ρή η δημιουργική τους πλευρά, η τιμή και η αξιοπρέπειά τους.

Για τους ιθαγενείς ο αγώνας τους είναι ενιαίος και δεν επιμερίζεται σε τομείς (π.χ. περιβαλλοντική καταστροφή, δολοφονίες και εξαφανίσεις γυναικών και νέων κοριτσιών κλπ.). Η στάση τους απέναντι στη θέση των γυναικών είναι πολύ πιο ουσιαστική από τα γνωστά φεμινιστικά κινήματα της Δύσης περί αρρενωπότητας, που πλέον αποτελούν το δίχως άλλο εναλλακτικά δεκανίκια της εξουσίας. Για τις ιθαγενείς γυναίκες το πρόβλημα είναι η επιβολή σε βάρους τους της αποικιοκρατικής οπτικής, καθώς μεταξύ των γυναικών και ανδρών ιθαγενών δεν κυριαρχούσαν σχέσεις επιβολής, όσο ζούσαν μέσα στη φύση και η φύση ήταν μέσα τους. Οι γυναίκες ιθαγενείς αγωνίζονται, για να προστατεύσουν τις οικογένειές τους και την πατρίδα τους. Στις μακρινές άκρες της Αλάσκας, οι γυναίκες Gwich'in εδώ και δεκαετίες ηγούνται του αγώνα, για να προστατεύσουν τις πατρίδες τους και το κοπάδι Porcupine caribou από την εξάπλωση των εξορύξεων πετρελαίου στο Αρκτικό Εθνικό Καταφύγιο Άγριας Ζωής. Τα ιθαγενή φεμινιστικά κινήματα είναι συχνά τα πρώτα που εντοπίζουν τις συνδέσεις της βίας, του αποικισμού, της φτώχειας και της περιβαλλοντικής αδικίας. Στις παραλίμνιες περιοχές της Λουιζιάνας, κατά μήκος της ακτής του Κόλπου των ΗΠΑ, οι αυτόχθονες γυναίκες υπερασπίζονται τις αυτόχθονες, αλλά και τις αφροαμερικανικές κοινότητες από τους κινδύνους του πετρελαιαγωγού Bayou, εμποδίζοντας την κατασκευή για μήνες. Διδάσκουν η μια την άλλη και τα παιδιά τους τι σημαίνει να ζούμε σε σχέση με τη Μητέρα Γη.

να ζει κανείς στην καρδιά των αποικιοκρατικών κρατών, τις ΗΠΑ. Ωστόσο, ασφαλώς και δεν τάσσονται εναντίον των λευκών συνολικά, αλλά στοχευμένα εναντίον των κυρίαρχων. Θεωρούν ότι είναι μαζί τους, ασχέτως χρώματος, όσοι αγωνίζονται εναντίον της σκλαβιάς που επιβάλλει ο νέος κόσμος.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

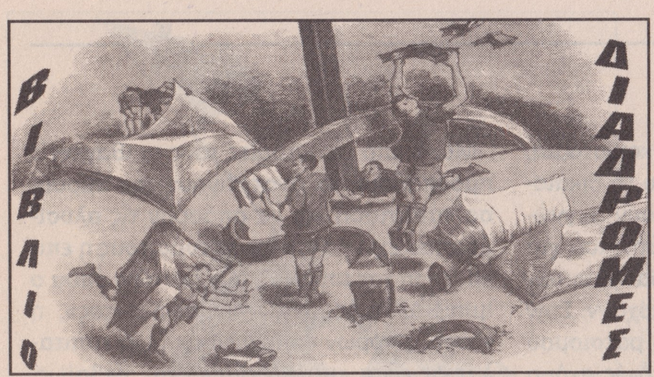
Σχετικές πηγές:

Randall Akee, Don't repeat the failed policy of separating Indian children from their families. Δια--θέσιμο εδώ: https://newsmaven.io/indiancountrytoday/opinion/don-t-repeat-the-failed-policy-of-separating-indian-children-from-their-families-6XFzjyrHLUWrmn6LirGvvQ/

Peter d'Errico, Native American Genocide or Holocaust? Διαθέσιμο εδώ: https://newsmaven.io/indiancountrytoday/archive/native-american-genocide-or-holocaust-f9BbVANPQEOn_BzVGhOJ5g/

Letter From Indigenous Activists

Jade Begay and Dallas Goldtooth, Essential reading on, and beyond, Indigenous Peoples Day. Διαθέσιμο εδώ: https://www.sierraclub.org/sierra/letter-indigenous-activists

Η ταράτσα της Μπουμπουλίνας

Καταστολή και βασανιστήρια στην Ελλάδα του '67-'69

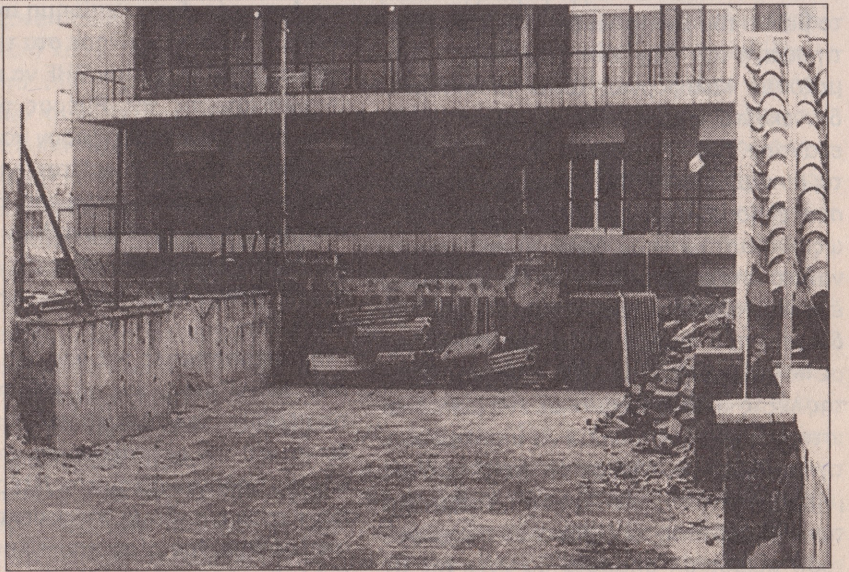

Κωστής Γιούργος, Τάκης Καμπύλης
Τζέιμς Μπέκετ (1969), Athénes Presse Libre (1969)

Εκδόσεις Ποταμός, 2009 / σελ. 139

Η έκδοση ξεκινά με ένα επτασέλιδο κείμενο που υπογράφει ο ***Κωστής Γιούργος*** με τον τίτλο **«ΑΛΛΩΝ Ο ΚΛΗΡΟΣ»**.

«Άλλων ο κλήρος έγραφε ΕΑΤ-ΕΣΑ. Και άλλων Ιππόδρομος. Καραϊσκάκη. Στρατόπεδο Παύλος Μελάς, Διονύσου, Πεζο-

[...] Η μπομπίνα καταβροχθίζει τον εαυτό της με ξέφρενη ταχύτητα. Τα γεγονότα βιάζουν τον χρόνο να τρέξει, να πυκνώσει. Σαράντα χρόνια τώρα, η πικρή άνοιξη του '68 θα διαπερνά τη μνήμη σαν μετέωρο, σαν τρένο, που διασχίζει τη νύχτα με φωτισμένα παράθυρα –σκοτάδι/φως, ασφυξία/ανάσα, εις Άδου κάθοδος/θανάτω θάνατον...

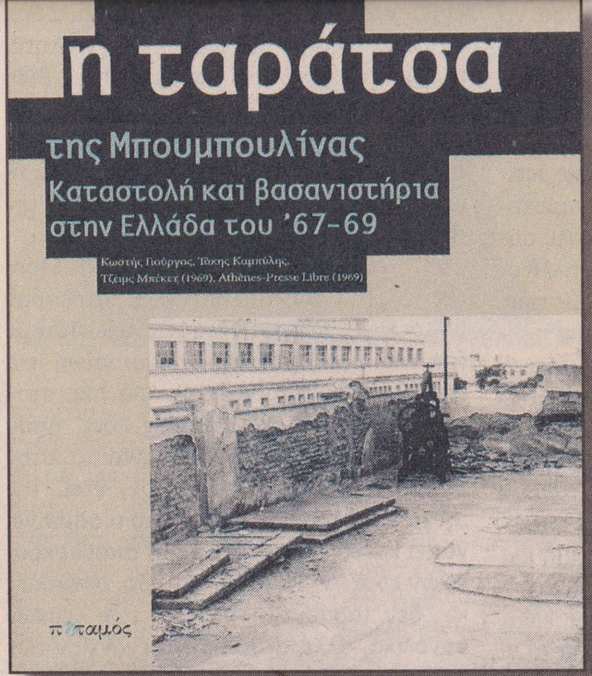
Σε τραβούν σε τρέχουν σχεδόν σηκωτό, δεμένο. Ανεβαίνεις τα φαγωμένα πέτρινα σκαλιά της εισόδου. Γραφεία δεξιά, αριστερά, πόρτες μισάνοιχτες, ανοιχτές, φωτισμένες, σκοτεινές. Φάτσες μουντές, δυσοίωνες. Τα πλακάκια του διαδρόμου σαν σκακιέρα: μαύρο, άσπρο, μαύρο, άσπρο, μαύρο, άσπρο, μαύρο, μαύρο, μαύρο. Μια λάμπα εξήντα κεριά, τρία τραπέζια, τέσσερις πέντε όρθιοι πίσω σου. Λύνουν τις χειροπέδες. Βγάλε. Βγάζεις. Σακάκι, ζωστήρα, κορδόνια, ρολόι. Τίποτ' άλλο; Δεν έχεις. Λέγεσαι; Πατρός; Μητρός; Γεννηθείς; Άγαμος; Άγαμος.

Η μπομπίνα ρολάρει τρελά. Σκαλιά, στροφή, πλατύσκαλο, στροφές, διάδρομος. Γραφείο. Μικρό δωμάτιο, ένα παράθυρο που βλέπει, υποθέτεις, στην Τοσίτσα που δε φαίνεται, στα κλειστά τζάμια αντανακλάται η κουστωδία. Πίσω από το γραφείο κάθεται ο Μπάμπαλης. Αστυνόμος Β. Στον τοίχο, κρεμασμένο, πίσω απ' τον περιβόητο Προϊστάμενο Υπηρεσίας Παρακολουθήσεως, Κωνσταντίνος και Άννα Μαρία, το βασιλικό ζεύγος χαμογελώντας. Όλοι μέσα σ' ένα στενάχωρο, πνιγηρό δωμάτιο. Αυτό με τον αριθμό 95 στην κάτοψη του τετάρτου ορόφου.

Αυτόν τον ξέρεις; Τον τάδε τον συνάντησες; Εκείνος τι σου είπε; Μ' αυτόν τι κάνατε; Δεν τον ξέρεις, δεν σου

νος πάγκος, ο σιδεροσωλήνας, δυο μέτρα μακρύς, ακουμπισμένος δίπλα. Μάτσο χοντρά καλώδια, ο βούρδουλας, πανιά, κουρέλια, παλιοπάπουτσα στο τσιμεντένιο δάπεδο, σύρματα, αθύρματα, σχοινιά.

Σε πετούν, σε δένουν ανάσκελα στον πάγκο, ξαπλωτό κατά μήκος, γερά, σαν λουκάνικο, να μην κουνιέσαι, να μην αναπνέεις. Μόνο οι πατούσες, σφιχτά δεμένες μεταξύ τους, κολλητές, να περισσεύουν στο κάτω μέρος. Δυο πατούσες κι ένα φτενό ζευγάρι καλοκαιρινά παπούτσια

Κωστής Γιούργος, Τάκης Καμπύλης
Τζέιμς Μπέκετ (1969), Athénes Presse Libre (1969)

Εκδόσεις Ποταμός, 2009 / σελ. 139

Η έκδοση ξεκινά με ένα επτασέλιδο κείμενο που υπογράφει ο ***Κωστής Γιούργος*** με τον τίτλο **«ΑΛΛΩΝ Ο ΚΛΗΡΟΣ»**.

«Άλλων ο κλήρος έγραφε ΕΑΤ-ΕΣΑ. Και άλλων Ιππόδρομος. Καραϊσκάκη. Στρατόπεδο Παύλος Μελάς, Διονύσου, Πεζοναυτών Αγίας Παρασκευής, Αντιτορπιλικό Έλλη. Ασφάλεια Πειραιώς Ηρακλείου, Πατρών, Τριπόλεως, Χανίων, Λαρίσης, Ιωαννίνων, Αστυνομικό Τμήμα Κυψέλης, Πατησίων, Νέας Ιωνίας, Περισσού, Χολαργού, Κυπριάδου, Αιγάλεω, Νέου Ψυχικού, Λαυρίου...

Ο δικός σας έγραφε οδός Μπουμπουλίνας.

Και ταράτσα, φάλαγγα, ξύλο, χυδαιότητες, εξευτελισμοί, ταπεινώσεις, τρομοκράτηση. Προσβολές, τρομοκράτηση, «να σε εξευτελίσουν, να σε λυγίσουν, να νιώσεις ταπεινωμένος, ξεχασμένος, ψυχικά τελειωμένος», να «σπάσεις». Και υπόγεια. Στα κελιά της απομόνωσης και στους απόπατους, στα ούρα που λιμνάζουν στο μισοφωτισμένο διάδρομο, τα αίματα που ξεραίνονται στους τοίχους· τις φωνές, τα ουρλιαχτά του πόνου, το γδούπο των χτυπημάτων του κορμιού που σωριάζεται στο τσιμέντο· τις στριγκλιές των γυναικών, τις βρισιές. Τα γουρούνια: «Τον Χριστό σου, πουτάνα, πούστη, τη μάνα σου, την αδερφή σου, τη

[...] Η μπομπίνα καταβροχθίζει τον εαυτό της με ξέφρενη ταχύτητα. Τα γεγονότα βιάζουν τον χρόνο να τρέξει, να πυκνώσει. Σαράντα χρόνια τώρα, η πικρή άνοιξη του '68 θα διαπερνά τη μνήμη σαν μετέωρο, σαν τρένο, που διασχίζει τη νύχτα με φωτισμένα παράθυρα –σκοτάδι/φως, ασφυξία/ανάσα, εις Άδου κάθοδος/θανάτω θάνατον...

Σε τραβούν σε τρέχουν σχεδόν σηκωτό, δεμένο. Ανεβαίνεις τα φαγωμένα πέτρινα σκαλιά της εισόδου. Γραφεία δεξιά, αριστερά, πόρτες μισάνοιχτες, ανοιχτές, φωτισμένες, σκοτεινές. Φάτσες μουντές, δυσοίωνες. Τα πλακάκια του διαδρόμου σαν σκακιέρα: μαύρο, άσπρο, μαύρο, άσπρο, μαύρο, άσπρο, μαύρο, μαύρο, μαύρο. Μια λάμπα εξήντα κεριά, τρία τραπέζια, τέσσερις πέντε όρθιοι πίσω σου. Λύνουν τις χειροπέδες. Βγάλε. Βγάζεις. Σακάκι, ζωστήρα, κορδόνια, ρολόι. Τίποτ' άλλο; Δεν έχεις. Λέγεσαι; Πατρός; Μητρός; Γεννηθείς; Άγαμος; Άγαμος.

Η μπομπίνα ρολάρει τρελά. Σκαλιά, στροφή, πλατύσκαλο, στροφές, διάδρομος. Γραφείο. Μικρό δωμάτιο, ένα παράθυρο που βλέπει, υποθέτεις, στην Τοσίτσα που δε φαίνεται, στα κλειστά τζάμια αντανακλάται η κουστωδία. Πίσω από το γραφείο κάθεται ο Μπάμπαλης. Αστυνόμος Β. Στον τοίχο, κρεμασμένο, πίσω απ' τον περιβόητο Προϊστάμενο Υπηρεσίας Παρακολουθήσεως, Κωνσταντίνος και Άννα Μαρία, το βασιλικό ζεύγος χαμογελώντας. Όλοι μέσα σ' ένα στενάχωρο, πνιγηρό δωμάτιο. Αυτό με τον αριθμό 95 στην κάτοψη του τετάρτου ορόφου.

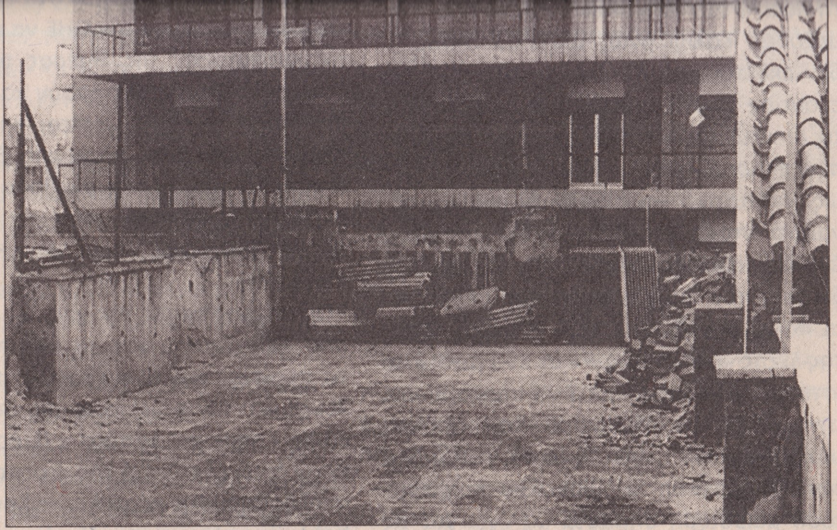
Αυτόν τον ξέρεις; Τον τάδε τον συνάντησες; Εκείνος τι σου είπε; Μ' αυτόν τι κάνατε; Δεν τον ξέρεις, δεν σου είπε, δεν τον συνάντησες, δεν κάνατε. Μπάτσος. Ο Καραπαναγιώτης ουρλιάζει δίπλα στο αυτί σου, ότι του τρως την ώρα κι έχει πέντε μέρες να πάει νωρίς στο σπίτι του να προλάβει ξύπνια τα παιδιά του. Μπάτσος. Το βλέμμα σου, ανεξήγητα, εξωπραγματικά, γαντζώνεται στο αναρριχητικό που μαραζώνει αφρόντιστο σε μια πήλινη γλάστρα στη γωνιά κάτω από το παράθυρο.

Μπουνιά. Μίλα, ρε.

...

Χτυπήματα.

«Στον τέταρτο όροφο, θαρρώ στο γραφείο του Καραπαναγιώτη. Καθισμένος σε μια καρέκλα, ολόγυρα μια κουστωδία, σαν κοράκια έτοιμα να επιπέσουν στο ψοφίμι, να κατασπαράξουν. Έχουν δύναμη εκεί όλοι αυτοί μαζί απέναντι σε έναν. Τόλμησες να ζητήσεις δικηγόρο, ρε πούστη; Ωρύεται ο Καραπαναγιώτης. Και πέφτουν όλοι επάνω του να τον λυγίσουν. Του χτυπούν το κεφάλι στο τοίχο, γρον-

νος πάγκος, ο σιδεροσωλήνας, δυο μέτρα μακρύς, ακουμπισμένος δίπλα. Μάτσο χοντρά καλώδια, ο βούρδουλας, πανιά, κουρέλια, παλιοπάπουτσα στο τσιμεντένιο δάπεδο, σύρματα, αθύρματα, σχοινιά.

Σε πετούν, σε δένουν ανάσκελα στον πάγκο, ξαπλωτό κατά μήκος, γερά, σαν λουκάνικο, να μην κουνιέσαι, να μην αναπνέεις. Μόνο οι πατούσες, σφιχτά δεμένες μεταξύ τους, κολλητές, να περισσεύουν στο κάτω μέρος. Δυο πατούσες κι ένα φτενό ζευγάρι καλοκαιρινά παπούτσια

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 187
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

Κωστής Γιούργος, Τάκης Καμπύλης
Τζέιμς Μπέκετ (1969), Athénes Presse Libre (1969)

Εκδόσεις Ποταμός, 2009 / σελ. 139

Η έκδοση ξεκινά με ένα επτασέλιδο κείμενο που υπογράφει ο ***Κωστής Γιούργος*** με τον τίτλο **«ΑΛΛΩΝ Ο ΚΛΗΡΟΣ»**.

«Άλλων ο κλήρος έγραφε ΕΑΤ-ΕΣΑ. Και άλλων Ιππόδρομος. Καραϊσκάκη. Στρατόπεδο Παύλος Μελάς, Διονύσου, Πεζοναυτών Αγίας Παρασκευής, Αντιτορπιλικό Έλλη. Ασφάλεια Πειραιώς Ηρακλείου, Πατρών, Τριπόλεως, Χανίων, Λαρίσης, Ιωαννίνων, Αστυνομικό Τμήμα Κυψέλης, Πατησίων, Νέας Ιωνίας, Περισσού, Χολαργού, Κυπριάδου, Αιγάλεω, Νέου Ψυχικού, Λαυρίου...

Ο δικός σας έγραφε οδός Μπουμπουλίνας.

Και ταράτσα, φάλαγγα, ξύλο, χυδαιότητες, εξευτελισμοί, ταπεινώσεις, τρομοκράτηση. Προσβολές, τρομοκράτηση, «να σε εξευτελίσουν, να σε λυγίσουν, να νιώσεις ταπεινωμένος, ξεχασμένος, ψυχικά τελειωμένος», να «σπάσεις». Και υπόγεια. Στα κελιά της απομόνωσης και στους απόπατους, στα ούρα που λιμνάζουν στο μισοφωτισμένο διάδρομο, τα αίματα που ξεραίνονται στους τοίχους· τις φωνές, τα ουρλιαχτά του πόνου, το γδούπο των χτυπημάτων του κορμιού που σωριάζεται στο τσιμέντο· τις στριγκλιές των γυναικών, τις βρισιές. Τα γουρούνια: «Τον Χριστό σου, πουτάνα, πούστη, τη μάνα σου, την αδερφή σου, τη δημοκρατία σας, κωλόπαιδα, εδώ θα σβήσετε, θα σπάσετε, θα ξεχάσετε, θα ξεράσετε, μίλα, μωρή, μίλα ρε...». Να στραπατσάρουν –αυτήν την λέξη δεν χρησιμοποίησες, Νίκο, καλέ μου-, να «σου στραπατσάρουν την προσωπικότητα, να σε εξευτελίσουν, να νιώσεις ταπεινωμένος, ξεχασμένος, ψυχικά τελειωμένος, να λυγίσεις. Σ' αυτό απέβλεπαν... σ' αυτό αποβλέπουν τα βασανιστήρια...».

Οδός Μπουμπουλίνας 18 και Τοσίτσα γωνία. «Υποδιεύθυνσις Γενικής Ασφαλείας Αθηνών». Απέναντι, διαγωνίως, το Πολυτεχνείο, ακριβώς μπροστά το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο, το «Κεντρικόν Μαιευτήριον Αθηνών» στην άλλη γωνία.

μαύρο, μαύρο, μαύρο. Μια λάμπα εξήντα κεριά, τρία τραπέζια, τέσσερις πέντε όρθιοι πίσω σου. Λύνουν τις χειροπέδες. Βγάλε. Βγάζεις. Σακάκι, ζωστήρα, κορδόνια, ρολόι. Τίποτ' άλλο; Δεν έχεις. Λέγεσαι; Πατρός; Μητρός; Γεννηθείς; Άγαμος; Άγαμος.

Η μπομπίνα ρολάρει τρελά. Σκαλιά, στροφή, πλατύσκαλο, στροφές, διάδρομος. Γραφείο. Μικρό δωμάτιο, ένα παράθυρο που βλέπει, υποθέτεις, στην Τοσίτσα που δε φαίνεται, στα κλειστά τζάμια αντανακλάται η κουστωδία. Πίσω από το γραφείο κάθεται ο Μπάμπαλης. Αστυνόμος Β΄. Στον τοίχο, κρεμασμένο, πίσω απ' τον περιβόητο Προϊστάμενο Υπηρεσίας Παρακολουθήσεως, Κωνσταντίνος και Άννα Μαρία, το βασιλικό ζεύγος χαμογελώντας. Όλοι μέσα σ' ένα στενάχωρο, πνιγηρό δωμάτιο. Αυτό με τον αριθμό 95 στην κάτοψη του τετάρτου ορόφου.

Αυτόν τον ξέρεις; Τον τάδε τον συνάντησες; Εκείνος τι σου είπε; Μ' αυτόν τι κάνατε; Δεν τον ξέρεις, δεν σου είπε, δεν τον συνάντησες, δεν κάνατε. Μπάτσος. Ο Καραπαναγιώτης ουρλιάζει δίπλα στο αυτί σου, ότι του τρως την ώρα κι έχει πέντε μέρες να πάει νωρίς στο σπίτι του να προλάβει ξύπνια τα παιδιά του. Μπάτσος. Το βλέμμα σου, ανεξήγητα, εξωπραγματικά, γαντζώνεται στο αναρριχητικό που μαραζώνει αφρόντιστο σε μια πήλινη γλάστρα στη γωνιά κάτω από το παράθυρο.

Μπουνιά. Μίλα, ρε.

...

Χτυπήματα.

«Στον τέταρτο όροφο, θαρρώ στο γραφείο του Καραπαναγιώτη. Καθισμένος σε μια καρέκλα, ολόγυρα μια κουστωδία, σαν κοράκια έτοιμα να επιπέσουν στο ψοφίμι, να κατασπαράξουν. Έχουν δύναμη εκεί όλοι αυτοί μαζί απέναντι σε έναν. Τόλμησες να ζητήσεις δικηγόρο, ρε πούστη; Ωρύεται ο Καραπαναγιώτης. Και πέφτουν όλοι επάνω του να τον λυγίσουν. Του χτυπούν το κεφάλι στο τοίχο, γρονθοκοπούν, κλοτσούν όπου βρουν...».

Μίλα, ρε.

...

Πάρτε τον επάνω. Απάνω. Ορμούν σμήνος. Αρπάζουν, τραβούν, τρέχουν, χτυπούν, βρίζουν, κλοτσούν, ορκίζονται, αλαλάζουν. Καραπαναγιώτης, Χριστάκης, Γκραβαρίτης, Μαρτίνος, Καλύβας. Σκάλες που στρίβουν, σκοτάδι που στραβώνει, αμυδρό άνοιγμα στην κορυφή. Μια σπρωξιά, δυο κλωτσιές. Είσαι στην ταράτσα. Την ταράτσα.

«Ζαλισμένο τον ανεβάζουν στην ταράτσα...»

[...] Το φθισικό λαμπιόνι στο δοκάρι της σκεπής. Ο ξύλινος πάγκος, ο σιδεροσωλήνας, δυο μέτρα μακρύς, ακουμπισμένος δίπλα. Μάτσο χοντρά καλώδια, ο βούρδουλας, πανιά, κουρέλια, παλιοπάπουτσα στο τσιμεντένιο δάπεδο, σύρματα, αθύρματα, σχοινιά.

Σε πετούν, σε δένουν ανάσκελα στον πάγκο, ξαπλωτό κατά μήκος, γερά, σαν λουκάνικο, να μην κουνιέσαι, να μην αναπνέεις. Μόνο οι πατούσες, σφιχτά δεμένες μεταξύ τους, κολλητές, να περισσεύουν στο κάτω μέρος. Δυο πατούσες κι ένα φτενό ζευγάρι καλοκαιρινά παπούτσια

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 187
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικό) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

χωρίς κορδόνια, και η απόφαση, η ελπίδα, η ευχή να αντέξουν στην αναμέτρηση με το σιδεροσωλήνα.

Πρώτο χτύπημα. Δεύτερο. Τρία. Πέντε. Επτά; Εννιά; Δέκα; Έντεκα; Πόσο κρατήθηκε να μη βγει το πρώτο ουρλιαχτό; Πόσα ουρλιαχτά μετρήσανε πριν σου χώσουν στο στόμα το παλιοπάπουτσο; Σκάσε, κωλόπαιδο. Μίλα, πούστη, λέγε.

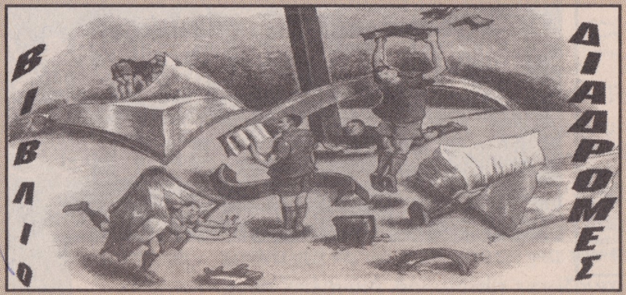
Μαζεύεσαι εντός σου. Συσπειρώνεσαι να αμυνθείς. Όλος ένα, όλα ένα. Εσύ, οι δικοί σου, πρόσωπα αγαπημένα σου, φίλοι που νοιάζεσαι, σύντροφοι. Ένα χειμωνιάτικο βράδυ στην θαλπωρή του σπιτιού, μικρός, ευτυχισμένος, γιατί έχεις διαβάσει όλα σου τα μαθήματα για αύριο και νυστάζεις κι η ανάσα της μάνας σου μυρίζει κανέλα. Καλοκαίρια στο χωριό, συγγνώμες και χίλια ευχαριστώ. Συμμαθητές, κοπάνες, οι τύψεις, οι αληταρίες, η χαρά της ανυπακοής,, οι ντροπές του πρώτου έρωτα. Όλα εντός σου. Σαν φυλαχτό περασμένο στο λαιμό».

Ακολουθεί κείμενο του ***Τάκη Καμπύλη*** με τίτλο **Η ΤΑΡΑΤΣΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ.** Όπως εύστοχα καταγράφει μεταξύ άλλων ο Καμπύλης:

«Μέσα στο φορτισμένο κλίμα των πρώτων μηνών της Μεταπολίτευσης πολλοί από τους βασανισθέντες στην Μπουμπουλίνας (και στην συνέχεια αλλού) χρειάστηκε να δώσουν μια ακόμη μάχη, που μάλλον σήμερα έχει λησμονηθεί. Χαρακτηρίστηκε τότε από αρκετούς βασανισθέντες ως τουλάχιστον περίεργη η πρόταση απόφαση των κομματικών ηγεσιών (ιδίως των κομμάτων που προέκυψαν από την προδικτατορική κομμουνιστική Αριστερά) να καταθέσουν οι ίδιοι μηνύσεις κατά των βασανιστών τους.

Μερικοί αρνήθηκαν να το πράξουν εκτιμώντας πως η δίωξη των βασανιστών δεν ήταν ζήτημα προσωπικής διαφοράς, αλλά πρωτίστως πολιτικό. Και πως η νεοσύστατη Ελληνική Δημοκρατία είχε αυτό το καθήκον και αυτήν την ευθύνη.

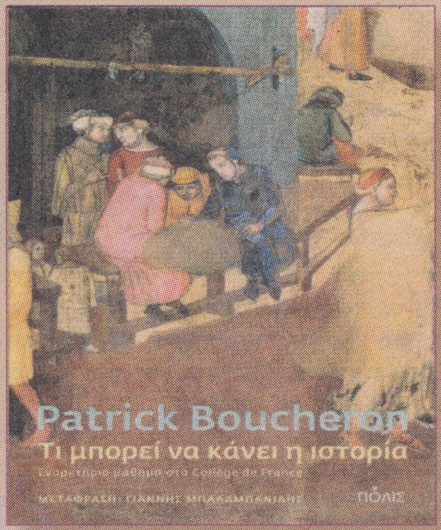
Οι πρώτοι αντιστασιακοί εκείνης της περιόδου (και οι πολλές –ας το πούμε- αποτυχημένες ένοπλες απόπειρες κατά της χούντας) δεν βρήκαν χώρο αντίστοιχο αυτού που δόθηκε στους μεταγενέστερους σπουδαστές των φοιτητικών επιτροπών. Προφανώς δεν έπεσαν οι άνθρωποι της ταράτσας θύματα κάποιας σκοτεινής συνωμοσίας –απλώς άλλες ήταν οι προτεραιότητες της Μεταπολίτευσης: Να ξεμπερδεύουμε με το παρελθόν και να αναδείξουμε νέους πρωταγωνιστές που δεν είχαν άμεση σχέση με τα μετεμφυλιακά και προδικτατορικά βάρη. Μια λυτρωτική μέση λύση».

Τί μπορεί να κάνει η ιστορία

Εναρκτήριο μάθημα στο Collége de France

Patrich Boucheron
σελ. 63 / Εκδόσεις Πόλις, 2017

Ο γάλλος καθηγητής ιστορίας ***Patrich Boucheron*** σε μια ομιλία του στο εναρκτήριο μάθημα στο Coll0ge de France στις 17 Δεκεμβρίου 2015 («*Τι μπορεί να κάνει η ιστορία*», εκδ. *Πόλις*) μεταξύ άλλων προτρέπει σ' ένα χώρο, όπου «*διασταυρώνονται την ίδια στιγμή και από καιρό αρχαία κείμενα και σύγχρονες υποθέσεις, κείμενα που μας καλούν να τα αναγνώσουμε αργά και προσεκτικά, υποθέσεις που επισπεύδουν τη λαχτάρα μας να απαντήσουμε το ταχύτερο στις επιτακτικές ανάγκες του παρόντος*» στην συμφιλίωση της ευρυμάθειας με την φαντασία.

Της ευρυμάθειας, γιατί η συνεχής έγνοια της γνώσης είναι αυτό, που μας επιτρέπει να αντιστεκόμαστε στα ολέθρια, όπως τα χαρακτηρίζει εγχειρήματα κάθε εξουσίας, η οποία θέλει να απαλείψει το πραγματικό, στ' όνομα του ρεαλισμού των καθημερινών πραγμάτων. Και της φαντασίας, «*γιατί είναι μια μορφή φιλοξενίας και μας επιτρέπει να υποδεχθούμε αυτό που, στην αίσθηση του παρόντος, ερεθίζει την επιθυμία ετερότητας*».

Ο ***Patrich Boucheron*** μάς καλεί, λοιπόν, να γίνουμε «αργοί», ώστε να κρατηθούμε σε απόσταση, να γίνουμε ανυπόφοροι σ' αυτούς τους καιρούς της βιασύνης, «που θέλουν να ''τελειώνουν'' γρήγορα με το κάθε τι», όπως έγραφε ο ***Νίτσε*** (*Χαραυγή, Σκέψεις για τις ηθικές προκαταλήψεις*), και ακόμα «***να εκπλήσσουμε την καταστροφή***», όπως έλεγε ο ***Βίκτωρ Ουγκώ***, ή όπως θα έλεγε ο ***Βάλτερ Μπένγιαμιν*** να ρισκάρουμε την ζωή μας απέναντι σ' αυτήν την καταστροφή, που πλησιάζει αργά και μοιάζει μάλλον με συνέχεια παρά με αιφνίδια ρήξη.

«*Έχουμε ανάγκη την ιστορία*», αποτείνεται ο ***Boucheron***, «*γιατί μας χρειάζεται η ανάπαυλα. Μια παύση για να καταλαγιάσει η συνειδησή μας, για να διατηρήσουμε τη δυνατότητα να έχουμε συνείδηση –ως έδρα όχι μόνο της σκέψης, αλλά και ενός πρακτικού λόγου, που θα μας δίνει κάθε ελευθερία δράσης*».

Να επιθυμούμε, λοιπόν, να συναντάμε και κατόπιν να απομακρυνόμαστε έτοιμοι να συγκρουστούμε μ' όλους εκείνους για τους οποίους η «ιστορία» εμπεριέχει μόνο ότι καθησυχάζει τις βεβαιότητες και «καλλιεργεί φρονίμως το χωραφάκι της συνέχειας»…

Συσπείρωση Αναρχικών

βλέπουμε ακριβή σχεδιαγράμματα του 4^{ου} ορόφου, των γραφείων, αρχείων, αποθηκών, των κρατητηρίων

Πάτρα: Αδαμόπουλος (3).

τα μαθήματα για αύριο και νυστάζεις κι η ανάσα της μάνας σου μυρίζει κανέλα. Καλοκαίρια στο χωριό, συγγνώμες και χίλια ευχαριστώ. Συμμαθητές, κοπάνες, οι τύψεις, οι αληταρίες, η χαρά της ανυπακοής,, οι ντροπές του πρώτου έρωτα. Όλα εντός σου. Σαν φυλαχτό περασμένο στο λαιμό».

Ακολουθεί κείμενο του ***Τάκη Καμπύλη*** με τίτλο **Η ΤΑΡΑΤΣΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ**. Όπως εύστοχα καταγράφει μεταξύ άλλων ο Καμπύλης:

«Μέσα στο φορτισμένο κλίμα των πρώτων μηνών της Μεταπολίτευσης πολλοί από τους βασανισθέντες στην Μπουμπουλίνας (και στην συνέχεια αλλού) χρειάστηκε να δώσουν μια ακόμη μάχη, που μάλλον σήμερα έχει λησμονηθεί. Χαρακτηρίστηκε τότε από αρκετούς βασανισθέντες ως τουλάχιστον περίεργη η πρόταση απόφαση των κομματικών ηγεσιών (ιδίως των κομμάτων που προέκυψαν από την προδικτατορική κομμουνιστική Αριστερά) να καταθέσουν οι ίδιοι μηνύσεις κατά των βασανιστών τους.

Μερικοί αρνήθηκαν να το πράξουν εκτιμώντας πως η δίωξη των βασανιστών δεν ήταν ζήτημα προσωπικής διαφοράς, αλλά πρωτίστως πολιτικό. Και πως η νεοσύστατη Ελληνική Δημοκρατία είχε αυτό το καθήκον και αυτήν την ευθύνη.

Οι πρώτοι αντιστασιακοί εκείνης της περιόδου (και οι πολλές –ας το πούμε- αποτυχημένες ένοπλες απόπειρες κατά της χούντας) δεν βρήκαν χώρο αντίστοιχο αυτού που δόθηκε στους μεταγενέστερους σπουδαστές των φοιτητικών επιτροπών. Προφανώς δεν έπεσαν οι άνθρωποι της ταράτσας θύματα κάποιας σκοτεινής συνωμοσίας –απλώς άλλες ήταν οι προτεραιότητες της Μεταπολίτευσης: Να ξεμπερδεύουμε με το παρελθόν και να αναδείξουμε νέους πρωταγωνιστές που δεν είχαν άμεση σχέση με τα μετεμφυλιακά και προδικτατορικά βάρη. Μια λυτρωτική μέση λύση».

Την σκυτάλη παίρνει ο ***Τζέιμς Μπέκετ*** με κείμενο που τιτλοφορείται **ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ** (1969). Το συγκεκριμένο κείμενο του Μπέκετ, ο οποίος υπήρξε απεσταλμένος της ***Διεθνούς Αμνηστίας*** στην Ελλάδα, προέρχεται από το αφιέρωμα της επιθεώρησης ***Les Temps Modernes, Aujourd' hui la Grѳce, 1969***.

Ο ***Τζέιμς Μπέκετ*** επισημαίνει μεταξύ άλλων ότι:

«Είναι δύσκολο να ξέρουμε πόσα άτομα βασανίστηκαν από το καθεστώς των συνταγματαρχών. Ξέρουμε τώρα στο εξωτερικό το όνομα και τις ιστορίες περισσοτέρων από τριακόσια άτομα, εκ των οποίων ορισμένα πέθαναν από τα βασανιστήρια. Είναι πιθανό τη στιγμή αυτήν ο αριθμός των θυμάτων βασανιστηρίων να ανέρχεται σε 1.500. (Όπως συμβαίνει πάντα σε αυτές τις καταστάσεις, η δυναμική πηγαίνει προς την αύξηση και όχι προς την μείωση· οι ίδιοι οι βασανιστές προσπαθούν να φέρνουν έναν ολοένα αυξανόμενο αριθμό συναδέλφων τους για να εφαρμόζουν βασανιστήρια. Όσο μεγαλώνει η λίστα των βασα-

Patrich Boucheron
σελ. 63 / Εκδόσεις Πόλις, 2017

Ο γάλλος καθηγητής ιστορίας ***Patrich Boucheron*** σε μια ομιλία του στο εναρκτήριο μάθημα στο Collѳge de France στις 17 Δεκεμβρίου 2015 («*Τι μπορεί να κάνει η ιστορία*», εκδ. *Πόλις*) μεταξύ άλλων προτρέπει σ' ένα χώρο, όπου «*διασταυρώνονται την ίδια στιγμή και από καιρό αρχαία κείμενα και σύγχρονες υποθέσεις, κείμενα που μας καλούν να τα αναγνώσουμε αργά και προσεκτικά, υποθέσεις που επισπεύδουν τη λαχτάρα μας να απαντήσουμε το ταχύτερο στις επιτακτικές ανάγκες του παρόντος*» στην συμφιλίωση της ευρυμάθειας με την φαντασία.

Της ευρυμάθειας, γιατί η συνεχής έγνοια της γνώσης είναι αυτό, που μας επιτρέπει να αντιστεκόμαστε στα ολέθρια, όπως τα χαρακτηρίζει εγχειρήματα κάθε εξουσίας, η οποία θέλει να απαλείψει το πραγματικό, στ' όνομα του ρεαλισμού των καθημερινών πραγμάτων. Και της φαντασίας, «*γιατί είναι μια μορφή φιλοξενίας και μας επιτρέπει να υποδεχθούμε αυτό που, στην αίσθηση του παρόντος, ερεθίζει την επιθυμία ετερότητας*».

Ο ***Patrich Boucheron*** μάς καλεί, λοιπόν, να γίνουμε «αργοί», ώστε να κρατηθούμε σε απόσταση, να γίνουμε ανυπόφοροι σ' αυτούς τους καιρούς της βιασύνης, «που θέλουν να ''τελειώνουν'' γρήγορα με το κάθε τι», όπως έγραφε ο ***Νίτσε*** (*Χαραυγή, Σκέψεις για τις ηθικές προκαταλήψεις*), και ακόμα «***να εκπλήσσουμε την καταστροφή***», όπως έλεγε ο ***Βίκτωρ Ουγκώ***, ή όπως θα έλεγε ο ***Βάλτερ Μπένγιαμιν*** να ρισκάρουμε την ζωή μας απέναντι σ' αυτήν την καταστροφή, που πλησιάζει αργά και μοιάζει μάλλον με συνέχεια παρά με αιφνίδια ρήξη.

«*Έχουμε ανάγκη την ιστορία*», αποτείνεται ο ***Boucheron***, «*γιατί μας χρειάζεται η ανάπαυλα. Μια παύση για να καταλαγιάσει η συνειδησή μας, για να διατηρήσουμε τη δυνατότητα να έχουμε συνείδηση –ως έδρα όχι μόνο της σκέψης, αλλά και ενός πρακτικού λόγου, που θα μας δίνει κάθε ελευθερία δράσης*».

Να επιθυμούμε, λοιπόν, να συναντάμε και κατόπιν να απομακρυνόμαστε έτοιμοι να συγκρουστούμε μ' όλους εκείνους για τους οποίους η «ιστορία» εμπεριέχει μόνο ότι καθησυχάζει τις βεβαιότητες και «καλλιεργεί φρονίμως το χωραφάκι της συνέχειας»...

Συσπείρωση Αναρχικών

βλέπουμε ακριβή σχεδιαγράμματα του 4ου ορόφου, των γραφείων, αρχείων, αποθηκών, των κρατητηρίων κλπ, πλούσιο φωτογραφικό υλικό της ταράτσας, των κελιών του υπογείου, του περίφημου κελιού με την ονομασία «Ιούδας», των λουτρών κλπ.

Στην συνέχεια παρατίθενται δύο κατάλογοι.

Ο πρώτος συμπεριλαμβάνει τα ονόματα 85 βασανισθέντων σύμφωνα με τα πρακτικά της υπόθεσης και αφορά μόνο την Υποδιεύθυνση Ασφάλειας Αθηνών στην οδό Μπουμπουλίνας 18.

Ο δεύτερος κατάλογος περιέχει τα ονόματα βασανιστών τα οποία παρατίθενται με την σειρά που υποδεικνύει το πλήθος τών εναντίον τους καταγγελιών.

Ασφάλεια Αθηνών:
Λάμπρου (23), Καραπαναγιώτης (19), Μάλλιος (19), Μπάμπαλης (19), Γκραβαρίτης (17), Καλύβας (10), Σπανός (10), Γιαννικόπουλος (7), Χριστάκης (6), Καραθανάσης (4), Κοντογεωργάκος (4), Βλάσσης (3), Σπυρόπουλος (3), Παπαγγελής (3), Γουρνιάς (3).

Πάτρα: Αδαμόπουλος (3).

Ακολουθεί απόσπασμα (με τον τίτλο **«ΦΑΚΕΛΟΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ»**) από την έκδοση ***Le livre Noir de la Dictature en Grѳce*** της εφημερίδας ***Athѳnes Presse Libre***, που επιμελήθηκαν και εξέδωσαν το 1969 οι Άρης Φακίνος, Κλεμάν Λεπίδης και Ριχάρδος Σωμερίτης. Γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στο κολαστήριο της Μπουμπουλίνας και στον αρχιβασανιστή Βασίλη Λάμπρου.

Στην συνέχεια καταγράφονται οι τεχνικές των βασανιστηρίων, που διακρίνονται σε σωματικά βασανιστήρια (φάλαγγα, κάψιμο, σκαμνάκι, κρεμάλα, μαστίγωμα, ηλεκτρισμός, φίμωμα, σεξουαλικά βασανιστήρια κ.ά), και σε ψυχικά (απειλές βιασμού, ακρωτηριασμού, δολοφονίας κ.ά.), παρατίθεται Αναφορά της Διεθνούς Αμνηστίας, γίνεται μνεία στα προληπτικά βασανιστήρια και στην στόχευσή τους, παρατίθενται επώνυμες μαρτυρίες, επιστολές, αλλά και ορισμένες περιπτώσεις δολοφονιών. Επίσης γίνεται ιδιαίτερη αναφορά

...τους καιρούς της βιασύνης, «που θέλουν να "τελειώνουν" γρήγορα με το κάθε τι», όπως έγραφε ο **Νίτσε** (*Χαραυγή, Σκέψεις για τις ηθικές προκαταλήψεις*», και ακόμα «***να εκπλήσσουμε την καταστροφή***», όπως έλεγε ο ***Βίκτωρ Ουγκώ***, ή όπως θα έλεγε ο ***Βάλτερ Μπένγιαμιν*** να ρισκάρουμε την ζωή μας απέναντι σ' αυτήν την καταστροφή, που πλησιάζει αργά και μοιάζει μάλλον με συνέχεια παρά με αιφνίδια ρήξη.

«Έχουμε ανάγκη την ιστορία», αποτείνεται ο ***Boucheron***, *«γιατί μας χρειάζεται η ανάπαυλα. Μια παύση για να καταλαγιάσει η συνείδησή μας, για να διατηρήσουμε τη δυνατότητα να έχουμε συνείδηση –ως έδρα όχι μόνο της σκέψης, αλλά και ενός πρακτικού λόγου, που θα μας δίνει κάθε ελευθερία δράσης»*.

Να επιθυμούμε, λοιπόν, να συναντάμε και κατόπιν να απομακρυνόμαστε έτοιμοι να συγκρουστούμε μ' όλους εκείνους για τους οποίους η «ιστορία» εμπεριέχει μόνο ότι καθησυχάζει τις βεβαιότητες και «καλλιεργεί φρονίμως το χωραφάκι της συνέχειας»...

Συσπείρωση Αναρχικών

Αριστερά) να καταθέσουν οι ίδιοι μηνύσεις κατά των βασανιστών τους.

Μερικοί αρνήθηκαν να το πράξουν εκτιμώντας πως η δίωξη των βασανιστών δεν ήταν ζήτημα προσωπικής διαφοράς, αλλά πρωτίστως πολιτικό. Και πως η νεοσύστατη Ελληνική Δημοκρατία είχε αυτό το καθήκον και αυτήν την ευθύνη.

Οι πρώτοι αντιστασιακοί εκείνης της περιόδου (και οι πολλές –ας το πούμε- αποτυχημένες ένοπλες απόπειρες κατά της χούντας) δεν βρήκαν χώρο αντίστοιχο αυτού που δόθηκε στους μεταγενέστερους σπουδαστές των φοιτητικών επιτροπών. Προφανώς δεν έπεσαν οι άνθρωποι της ταράτσας θύματα κάποιας σκοτεινής συνωμοσίας –απλώς άλλες ήταν οι προτεραιότητες της Μεταπολίτευσης: Να ξεμπερδεύουμε με το παρελθόν και να αναδείξουμε νέους πρωταγωνιστές που δεν είχαν άμεση σχέση με τα μετεμφυλιακά και προδικτατορικά βάρη. Μια λυτρωτική μέση λύση».

Την σκυτάλη παίρνει ο ***Τζέιμς Μπέκετ*** με κείμενο που τιτλοφορείται **ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ** (1969). Το συγκεκριμένο κείμενο του Μπέκετ, ο οποίος υπήρξε απεσταλμένος της ***Διεθνούς Αμνηστίας*** στην Ελλάδα, προέρχεται από το αφιέρωμα της επιθεώρησης ***Les Temps Modernes, Aujourd' hui la Grèce, 1969***.

Ο ***Τζέιμς Μπέκετ*** επισημαίνει μεταξύ άλλων ότι:

«Είναι δύσκολο να ξέρουμε πόσα άτομα βασανίστηκαν από το καθεστώς των συνταγματαρχών. Ξέρουμε τώρα στο εξωτερικό το όνομα και τις ιστορίες περισσοτέρων από τριακόσια άτομα, εκ των οποίων ορισμένα πέθαναν από τα βασανιστήρια. Είναι πιθανό τη στιγμή αυτήν ο αριθμός των θυμάτων βασανιστηρίων να ανέρχεται σε 1.500. (Όπως συμβαίνει πάντα σε αυτές τις καταστάσεις, η δυναμική πηγαίνει προς την αύξηση και όχι προς την μείωση· οι ίδιοι οι βασανιστές προσπαθούν να φέρνουν έναν ολοένα αυξανόμενο αριθμό συναδέλφων τους για να εφαρμόζουν βασανιστήρια. Όσο μεγαλώνει η λίστα των βασανιστών και των θυμάτων, η Αστυνομία φοβάται περισσότερο για την τύχη του καθεστώτος, εξ ου και αυξάνονται τα βασανιστήρια για να διαφυλαχθεί το καθεστώς). Δεν πρόκειται εδώ για «μεμονωμένες περιπτώσεις», όπως θα ήθελαν οι συνταγματάρχες κι οι Αμερικανοί να κάνουν τον κόσμο να πιστέψει, αλλά, όπως σημείωνε και η πρώτη έκθεση της Αμνηστίας, «τα βασανιστήρια χρησιμοποιούνται συνειδητά και επίσημα και συνιστούν μια πολύ διαδεδομένη πρακτική εναντίον των Ελλήνων πολιτών που είναι ύποπτοι για έμπρακτη αντίθεση με την κυβέρνηση».

Ακολουθεί η ενότητα με τον τίτλο **ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ 18**, όπου βλέπουμε ακριβή σχεδιαγράμματα του 4ου ορόφου, των γραφείων, αρχείων, αποθηκών, των κρατητηρίων κλπ, πλούσιο φωτογραφικό υλικό της ταράτσας, των κελιών του υπογείου, του περίφημου κελιού με την ονομασία «Ιούδας», των λουτρών κλπ.

Στην συνέχεια παρατίθενται δύο κατάλογοι.

Ο πρώτος συμπεριλαμβάνει τα ονόματα 85 βασανισθέντων σύμφωνα με τα πρακτικά της υπόθεσης και αφορά μόνο την Υποδιεύθυνση Ασφάλειας Αθηνών στην οδό Μπουμπουλίνας 18.

Ο δεύτερος κατάλογος περιέχει τα ονόματα βασανιστών τα οποία παρατίθενται με την σειρά που υποδεικνύει το πλήθος τών εναντίον τους καταγγελιών.

Ασφάλεια Αθηνών:
Λάμπρου (23), Καραπαναγιώτης (19), Μάλλιος (19), Μπάμπαλης (19), Γκραβαρίτης (17), Καλύβας (10), Σπανός (10), Γιαννικόπουλος (7), Χριστάκης (6), Καραθανάσης (4), Κοντογεωργάκος (4), Βλάσσης (3), Σπυρόπουλος (3), Παπαγγελής (3), Γουρνιάς (3).

Ασφάλειας Πειραιώς:
Κουβάς (10), Γιαννούτσος (9), Αγγελόπουλος (8), «Αντίκος» (3).

Στρατόπεδο Διονύσου:
Ιωαννίδης (6), Θεοφιλογιαννάκος (5), Μανουσακκάκης (3).

Χωροφυλακή Θεσσαλονίκης:
Καραμήτσος (6), Μητρομάρας (3), Δίπλας (3).

Κρήτη:
Καμπασής (6), Τροχαλάκης (6), Χουλάκης (6), Κακκαβάς (6), Κουρκουλάκης (4), Παχινάκης (3).

Πάτρα: Αδαμόπουλος (3).

Ακολουθεί απόσπασμα (με τον τίτλο **«ΦΑΚΕΛΟΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ»**) από την έκδοση ***Le livre Noir de la Dictature en Grèce*** της εφημερίδας ***Athènes Presse Libre***, που επιμελήθηκαν και εξέδωσαν το 1969 οι Άρης Φακίνος, Κλεμάν Λεπίδης και Ριχάρδος Σωμερίτης. Γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στο κολαστήριο της Μπουμπουλίνας και στον αρχιβασανιστή Βασίλη Λάμπρου.

Στην συνέχεια καταγράφονται οι τεχνικές των βασανιστηρίων, που διακρίνονται σε σωματικά βασανιστήρια (φάλαγγα, κάψιμο, σκαμνάκι, κρεμάλα, μαστίγωμα, ηλεκτρισμός, φίμωμα, σεξουαλικά βασανιστήρια κ.ά), και σε ψυχικά (απειλές βιασμού, ακρωτηριασμού, δολοφονίας κ.ά.), παρατίθεται Αναφορά της Διεθνούς Αμνηστίας, γίνεται μνεία στα προληπτικά βασανιστήρια και στην στόχευσή τους, παρατίθενται επώνυμες μαρτυρίες, επιστολές, αλλά και ορισμένες περιπτώσεις δολοφονιών. Επίσης γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στους «σπεσιαλίστες» του Στρατού, αλλά και στα ειδικά στρατόπεδα συγκέντρωσης όπως εκείνο του Τάγματος 645 της Θεσσαλονίκης, του Στρατιωτικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης και βέβαια του (ατλαντικού) στρατοπέδου Αγίας Παρασκευής.

Τέλος παρατίθεται ένα ενδεικτικό και ιδιαίτερα περιεκτικό χρονολόγιο που κατέγραψε ο Κωστής Γιούργος και αφορά την περίοδο από το 1965 μέχρι και το 1980.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Γ΄Μέρος)

Σίγουρα, τα πιο καίρια χτυπήματα των Maroons ήταν αποτέλεσμα της βοήθειάς τους για την απελευθέρωση πλήθους υποδουλωμένων Μαύρων! Αυτό είναι ένα θέμα που σπάνια γράφεται. Όμως, αν κάποιος θέλει να καταλάβει από πού προέκυψαν οι δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες της Ένωσης Μαύρων, κατά τις σκοτεινές μέρες εκείνες που ο Βορράς χρειάστηκε πολλά νέα στρατεύματα για να σπάσει τη βούληση της Συμμαχίας, τότε πρέπει να ανατρέξει στους λεγόμενους «contrabands» –τους χιλιάδες και χιλιάδες σκλαβωμένους μαύρους που δραπέτευσαν από τη δουλεία. Πράγματι, αυτοί οι contrabands ήταν η συντριπτική πλειοψηφία των διακοσίων χιλιάδων μαύρων που αγωνίστηκαν για την Ένωση, ενώ και οι Maroons της Βόρειας Καρολίνας και της Βιρτζίνια διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο στην επιχείρηση αυτή.

Φανταστείτε όλα τα κατορθώματα του Harriet Tubman για την απελευθέρωση εκατοντάδων αιχμαλώτων, σε συνδυασμό με το όραμα του John Brown για την ευρεία απόδραση των αιχμαλώτων με τα όπλα που είχαν παρθεί στην αποτυχημένη επιδρομή του στο Harrier's Ferry και πολλαπλασιάστε τα εκατοντάδες φορές. Μόνο τότε είναι δυνατόν να κατανοήσουμε τον τεράστιο αριθμό των αιχμαλώτων που απελευθερώθηκαν από τους Maroons.

Δευτερευόντως, η εμπειρία των Maroons στην κλοπή των βοοειδών χρησιμοποιήθηκε σωστά, προκαλώντας στην Συνομοσπονδία, στις περιοχές που επιχειρούσαν, τέτοιες συνθήκες ώστε να αρχίσουν να υποφέρουν από λιμοκτονία.

Πιστοί στις αξίες τους, οι λευκοί Maroons που εντάχθηκαν στην δύναμη της Ένωσης αγωνίστηκαν στις διαχωρισμένες «έγχρωμες» μονάδες, αν και δεν ήταν υποχρεωμένοι να το κάνουν.

Μετά το τέλος του πολέμου, οι Maroons θα εξέλθουν πλήρως από το βάλτο και θα παίξουν σημαντικό ρόλο στις τοπικές υποθέσεις. Σίγουρα, μόλις κατανοήσει κάποιος τα κρυμμένα κομμάτια της ιστορίας, μπορεί να καταλάβει καλύτερα γιατί μια χώρα που κυριαρχείται από λευκή

ήταν ικανοποιημένοι από τον διαχωρισμό τους.

Για να κατανοήσουμε καλύτερα την εξαπάτηση που συνεχίζει να περιβάλλει αυτό το θέμα, πρέπει να εξετάσουμε προσεκτικά σε ποιες ιστορικές στιγμές είναι γνωστοί οι Seminoles: ο Πρώτος και ο Δεύτερος πόλεμος των Seminoles. Ο πρώτος έληξε το 1819, και ο δεύτερος διήρκεσε από το 1835 έως το 1842. Στην πραγματικότητα, υπήρχαν και άλλοι πόλεμοι των Seminoles.

Ο καθένας οδηγείται να δεχθεί τον παραπλανητικό τίτλο «Πόλεμοι των Seminoles», όταν στην πραγματικότητα ξεκίνησαν ως επιχειρήσεις σύλληψης σκλάβων και αυτό πάντα διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στις συγκρούσεις. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι αναπτυσσόμενες φυτείες οι οποίες στηρίζονταν στους σκλάβους, δεν μπορούσαν πλέον να ανεχτούν ένα καταφύγιο για τους δραπέτες τους στη Φλόριντα. Πάνω απ' όλα, οι απεσταλμένοι και οι στρατιωτικοί διοικητές τους καθιστούσαν ξεκάθαρο στους Amerindian Seminoles ότι, εάν αποστασιοποιηθούν από τους Αφρικανικούς Seminoles, δεν θα ήταν πλέον αντίπαλοί τους.

Ωστόσο, στις δημοφιλείς απεικονίσεις, στην πλειοψηφία της λογοτεχνίας, των δραματοποιημένων ντοκυμανταίρ και των ταινιών, δύσκολα μπορεί κάποιος να δει ή να διαβάσει για έναν μαύρο άνθρωπο...

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών ένωσε τελικά τις δυνάμεις της με τους σκλάβους και μετέτρεψε την επιχείρηση σε αρπαγή γης. Στην πραγματικότητα, από καιρό ήταν ανήσυχοι με την Ισπανική κατάληψη της χερσονήσου της Φλώριντα. Αφού η Φλώριντα έγινε κτήση της Αγγλίας αρκετές φορές, η Αγγλία χρησιμοποίη-

χωριστές πόλεις και οικισμούς. Έτσι, η ανάμειξη μεταξύ τους δεν έφτασε ποτέ στο βαθμό που προχώρησε στο Dismal Swamp. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσαν να παντρεύονται αναμεταξύ τους. Ένας από αυτούς τους μικτούς γάμους, έμελλε να διαδραματίσει στρατηγικό ρόλο σε μεταγενέστερα γεγονότα. Επί πλέον, δεδομένου ότι οι ΗΠΑ είχαν ονομαστικό έλεγχο της χερσονήσου, οι ιδιοκτήτες φυτειών άρχισαν να αγοράζουν αχρησιμοποίητες εκτάσεις και να φέρνουν σκλάβους Αφρικανούς. Εν τω μεταξύ, ένας σημαντικός αριθμός ιδιοκτητών φυτειών από τη Φλώριντα και εκτός συνόρων προσπάθησε να πάρει Αφρικανικούς Seminoles με εγγυητικές επιστολές, ισχυριζόμενοι ότι είχαν εξουσία στους προγόνους των Αφρικανών Seminoles και άρα, νομικά, τούς ανήκαν και αυτοί. Ωστόσο, η Ισπανία είχε παραχωρήσει στους προγόνους τους την ελευθερία τους σε αντάλλαγμα για την εξυπηρέτησή τους στις συνοριακές πολιτοφυλακές.

Έτσι, οι Αφρικανοί και Amerindian Seminoles άρχισαν την πρακτική της «υιοθέτησης» ο ένας του άλλου, ως ονομαστικός σκλάβος και σκλάβος ιδιοκτήτης. Αυτή η πρακτική

ένα θέμα που σπάνια γράφεται. Όμως, αν κάποιος θέλει να καταλάβει από πού προέκυψαν οι δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες της Ένωσης Μαύρων, κατά τις σκοτεινές μέρες εκείνες που ο Βορράς χρειάστηκε πολλά νέα στρατεύματα για να σπάσει τη βούληση της Συμμαχίας, τότε πρέπει να ανατρέξει στους λεγόμενους «contrabands» –τους χιλιάδες και χιλιάδες σκλαβωμένους μαύρους που δραπέτευσαν από τη δουλεία. Πράγματι, αυτοί οι contrabands ήταν η συντριπτική πλειοψηφία των διακοσίων χιλιάδων μαύρων που αγωνίστηκαν για την Ένωση, ενώ και οι Maroons της Βόρειας Καρολίνας και της Βιρτζίνια διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο στην επιχείρηση αυτή.

Φανταστείτε όλα τα κατορθώματα του Harriet Tubman για την απελευθέρωση εκατοντάδων αιχμαλώτων, σε συνδυασμό με το όραμα του John Brown για την ευρεία απόδραση των αιχμαλώτων με τα όπλα που είχαν παρθεί στην αποτυχημένη επιδρομή του στο Harrier's Ferry και πολλαπλασιάστε τα εκατοντάδες φορές. Μόνο τότε είναι δυνατόν να κατανοήσουμε τον τεράστιο αριθμό των αιχμαλώτων που απελευθερώθηκαν από τους Maroons.

Δευτερευόντως, η εμπειρία των Maroons στην κλοπή των βοοειδών χρησιμοποιήθηκε σωστά, προκαλώντας στην Συνομοσπονδία, στις περιοχές που επιχειρούσαν, τέτοιες συνθήκες ώστε να αρχίσουν να υποφέρουν από λιμοκτονία.

Πιστοί στις αξίες τους, οι λευκοί Maroons που εντάχθηκαν στην δύναμη της Ένωσης αγωνίστηκαν στις διαχωρισμένες «έγχρωμες» μονάδες, αν και δεν ήταν υποχρεωμένοι να το κάνουν.

Μετά το τέλος του πολέμου, οι Maroons θα εξέλθουν πλήρως από το βάλτο και θα παίξουν σημαντικό ρόλο στις τοπικές υποθέσεις. Σίγουρα, μόλις κατανοήσει κάποιος τα κρυμμένα κομμάτια της ιστορίας, μπορεί να καταλάβει καλύτερα γιατί μια χώρα που κυριαρχείται από λευκή κουλτούρα και θεσμούς θα παρέκλινε από την πορεία της για να κρατήσει αυτή την ιστορία μυστική.

Οι Seminole

Ας εξετάσουμε ένα άλλο άδικο παράδειγμα μαζικής εξαπάτησης και ελλιπούς γνώσης γύρω από αυτό το θέμα, δηλαδή τους επονομαζόμενους πολέμους των Seminole.

Οι μελετητές μάς ενημερώνουν ότι η λέξη Seminole προέρχεται από την λέξη «simano-li» της ινδιάνικης φυλής των Creek, που σημαίνει «φυγάς» ή άγριος. Επί πλέον, αν και αργότερα θα χρησιμοποιούνταν σε μια ολόκληρη εθνοτική ομάδα, αρχικά χρησιμοποιήθηκε από τους Creeks για να περιγραφούν φυγάδες ή δραπέτες υποδουλωμένοι Αφρικανοί, ιδιαίτερα εκείνοι οι Αφρικανοί που διέφευγαν μέσω της περιοχής των Creek για να φτάσουν στο «καταφύγιο», την περιοχή των Ισπανών στη Φλόριντα, στα 1700. Μέχρι τότε, ένα μέρος της φυλής των Creek

εξαπάτηση που συνεχίζει να κυριαρλει αυτό το θέμα, πρέπει να εξετάσουμε προσεκτικά σε ποιες ιστορικές στιγμές είναι γνωστοί οι Seminoles: ο Πρώτος και ο Δεύτερος πόλεμος των Seminoles. Ο πρώτος έληξε το 1819, και ο δεύτερος διήρκεσε από το 1835 έως το 1842. Στην πραγματικότητα, υπήρχαν και άλλοι πόλεμοι των Seminoles.

Ο καθένας οδηγείται να δεχθεί τον παραπλανητικό τίτλο «Πόλεμοι των Seminoles», όταν στην πραγματικότητα ξεκίνησαν ως επιχειρήσεις σύλληψης σκλάβων και αυτό πάντα διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στις συγκρούσεις. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι αναπτυσσόμενες φυτείες οι οποίες στηρίζονταν στους σκλάβους, δεν μπορούσαν πλέον να ανεχτούν ένα καταφύγιο για τους δραπέτες τους στη Φλόριντα. Πάνω απ' όλα, οι απεσταλμένοι και οι στρατιωτικοί διοικητές τους καθιστούσαν ξεκάθαρο στους Amerindian Seminoles ότι, εάν αποστασιοποιηθούν από τους Αφρικανικούς Seminoles, δεν θα ήταν πλέον αντίπαλοί τους.

Ωστόσο, στις δημοφιλείς απεικονίσεις, στην πλειοψηφία της λογοτεχνίας, των δραματοποιημένων ντοκυμανταίρ και των ταινιών, δύσκολα μπορεί κάποιος να δει ή να διαβάσει για έναν μαύρο άνθρωπο...

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών ένωσε τελικά τις δυνάμεις της με τους σκλάβους και μετέτρεψε την επιχείρηση σε αρπαγή γης. Στην πραγματικότητα, από καιρό ήταν ανήσυχοι με την Ισπανική κατάληψη της χερσονήσου της Φλώριντα. Αφού η Φλώριντα έγινε κτήση της Αγγλίας αρκετές φορές, η Αγγλία χρησιμοποίησε το στρατόπεδο ως στρατιωτική βάση στον πόλεμο του 1812, μέχρι το 1815, όταν η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών αποφάσισε να κάνει κάτι δραστικό γι' αυτό.

Έτσι, έστειλαν τον Ινδιάνο δολοφόνο Andrew Jackson στη Φλώριντα για να ξεκινήσει τον πρώτο πόλεμο Seminoles. Τούτου λεχθέντος, τα αρχεία της χώρας περιέχουν πολλές από τις επιστολές του Τζάκσον, αποκαλύπτοντας σαφώς τη διπλή αποστολή του να συλλάβει σκλάβους και να αναγκάσει την Ισπανία να εγκαταλείψει τη Φλώριντα ολοκληρωτικά. Δεν κατάφερε να συλλάβει σημαντικό αριθμό δραπετών, αλλά πέτυχε την έναρξη του πολέμου. Στη συνέχεια, η Ισπανία αναγκάστηκε να «πουλήσει» τη Φλώριντα στις ΗΠΑ το 1819.

Οι κοινότητες των Seminoles, όμως, δεν παραδόθηκαν ποτέ στον Τζάκσον και τους στρατιώτες του, αγωνιζόμενοι μαχητικά και διεξάγοντας ανταρτοπόλεμο, μέχρι ο Τζάκσον τελικά να αποσύρει τα περισσότερα στρατεύματά του και απλώς να διακηρύξει νίκη.

χωριστές πόλεις και οικισμούς. Έτσι, η ανάμειξη μεταξύ τους δεν έφτασε ποτέ στο βαθμό που προχώρησε στο Dismal Swamp. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσαν να παντρεύονται αναμεταξύ τους. Ένας από αυτούς τους μικτούς γάμους, έμελλε να διαδραματίσει στρατηγικό ρόλο σε μεταγενέστερα γεγονότα. Επί πλέον, δεδομένου ότι οι ΗΠΑ είχαν ονομαστικό έλεγχο της χερσονήσου, οι ιδιοκτήτες φυτειών άρχισαν να αγοράζουν αχρησιμοποίητες εκτάσεις και να φέρνουν σκλάβους Αφρικανούς. Εν τω μεταξύ, ένας σημαντικός αριθμός ιδιοκτητών φυτειών από τη Φλώριντα και εκτός συνόρων προσπάθησε να πάρει Αφρικανικούς Seminoles με εγγυητικές επιστολές, ισχυριζόμενοι ότι είχαν εξουσία στους προγόνους των Αφρικανών Seminoles και άρα, νομικά, τούς ανήκαν και αυτοί. Ωστόσο, η Ισπανία είχε παραχωρήσει στους προγόνους τους την ελευθερία τους σε αντάλλαγμα για την εξυπηρέτησή τους στις συνοριακές πολιτοφυλακές.

Έτσι, οι Αφρικανοί και Amerindian Seminoles άρχισαν την πρακτική της «υιοθέτησης» ο ένας του άλλου, ως ονομαστικός σκλάβος και σκλάβος ιδιοκτήτης. Αυτή η πρακτική, εκτός των άλλων, έπαυε την δίωξη των περισσότερων από τα παλαιά εντάλματα. Σε αντάλλαγμα, οι Αφρικανοί έδωσαν ορισμένες καλλιέργειες στους Amerindians για την εξυπηρέτηση των αναγκών τους, διαφορετικά οι Αφρικανοί Seminoles ήταν εντελώς ελεύθεροι. Και οι δύο ομάδες συνέχισαν να συνυπάρχουν ειρηνικά όπως πάντα.

Ωστόσο, τα πράγματα δεν μπορούσαν να παραμείνουν με αυτόν τον τρόπο για δύο κύριους λόγους. Πρώτον, οι γαιοκτήμονες ήθελαν να επεκταθούν σε όλη την περιοχή. Δεύτερον, η χερσόνησος ήταν ακόμα ένα καταφύγιο για «νέους» δραπέτες από τις τοπικές φυτείες και τις γειτονικές πολιτείες της Τζώρτζια και της Αλαμπάμα. Στην πραγματικότητα, για να έχουμε μια πιο ξεκάθαρη εικόνα, πρέπει να δούμε τη Φλώριντα ως βάση, από την οποία οι φυγάδες Αφρικανοί θα διεξήγαγαν έναν ανταρτοπόλεμο χαμηλού επιπέδου με τις γειτονικές περιοχές, με σκοπό τη διάσωση των αγαπημένων τους ανθρώπων που εξα-

πολλαπλασιάστε τα εκατοντάδες φορές. Μόνο τότε είναι δυνατόν να κατανοήσουμε τον τεράστιο αριθμό των αιχμαλώτων που απελευθερώθηκαν από τους Maroons.

Δευτερευόντως, η εμπειρία των Maroons στην κλοπή των βοοειδών χρησιμοποιήθηκε σωστά, προκαλώντας στην Συνομοσπονδία, στις περιοχές που επιχειρούσαν, τέτοιες συνθήκες ώστε να αρχίσουν να υποφέρουν από λιμοκτονία.

Πιστοί στις αξίες τους, οι λευκοί Maroons που εντάχθηκαν στην δύναμη της Ένωσης αγωνίστηκαν στις διαχωρισμένες «έγχρωμες» μονάδες, αν και δεν ήταν υποχρεωμένοι να το κάνουν.

Μετά το τέλος του πολέμου, οι Maroons θα εξέλθουν πλήρως από το βάλτο και θα παίξουν σημαντικό ρόλο στις τοπικές υποθέσεις. Σίγουρα, μόλις κατανοήσει κάποιος τα κρυμμένα κομμάτια της ιστορίας, μπορεί να καταλάβει καλύτερα γιατί μια χώρα που κυριαρχείται από λευκή κουλτούρα και θεσμούς θα παρέκλινε από την πορεία της για να κρατήσει αυτή την ιστορία μυστική.

Οι Seminole

Ας εξετάσουμε ένα άλλο άδικο παράδειγμα μαζικής εξαπάτησης και ελλιπούς γνώσης γύρω από αυτό το θέμα, δηλαδή τους επονομαζόμενους πολέμους των Seminole.

Οι μελετητές μάς ενημερώνουν ότι η λέξη Seminole προέρχεται από την λέξη «simano-li» της ινδιάνικης φυλής των Creek, που σημαίνει «φυγάς» ή άγριος. Επί πλέον, αν και αργότερα θα χρησιμοποιούνταν σε μια ολόκληρη εθνοτική ομάδα, αρχικά χρησιμοποιήθηκε από τους Creeks για να περιγραφούν φυγάδες ή δραπέτες υποδουλωμένοι Αφρικανοί, ιδιαίτερα εκείνοι οι Αφρικανοί που διέφευγαν μέσω της περιοχής των Creek για να φτάσουν στο «καταφύγιο», την περιοχή των Ισπανών στη Φλόριντα, στα 1700. Μέχρι τότε, ένα μέρος της φυλής των Creek αποσπόταν από το κύριο σώμα και πήγαινε και αυτό εκεί. Οι Αφρικανοί Seminoles (τους οποίους οι Ισπανοί ονόμαζαν Negro Seminoles) ήταν ήδη εκεί –οπότε το εθνοτικό όνομα είναι εξίσου σωστό ως Amerindian Seminoles.

Επομένως, είναι απολύτως λάθος να βλέπουμε τους Seminoles ως Amerindians που συσχετίζονται και αναμιγνύονται με τους Αφρικανούς. Αντ' αυτού, είναι το αποτέλεσμα μιας συνάντησης των δύο για να σχηματίσουν την εθνότητα. Τελικά ήρθαν μαζί στη Φλόριντα, επειδή και οι δύο χρειάζονταν τη βοήθεια οι μεν των δε στην άμυνα από τους κυνηγούς σκλάβων και άλλους Creek που δεν φυτείες οι οποίες στηρίζονταν στους σκλάβους, δεν μπορούσαν πλέον να ανεχτούν ένα καταφύγιο για τους δραπέτες τους στη Φλόριντα. Πάνω απ' όλα, οι απεσταλμένοι και οι στρατιωτικοί διοικητές τους καθιστούσαν ξεκάθαρο στους Amerindian Seminoles ότι, εάν αποστασιοποιηθούν από τους Αφρικανικούς Seminoles, δεν θα ήταν πλέον αντίπαλοί τους.

Ωστόσο, στις δημοφιλείς απεικονίσεις, στην πλειοψηφία της λογοτεχνίας, των δραματοποιημένων ντοκυμανταίρ και των ταινιών, δύσκολα μπορεί κάποιος να δει ή να διαβάσει για έναν μαύρο άνθρωπο...

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών ένωσε τελικά τις δυνάμεις της με τους σκλάβους και μετέτρεψε την επιχείρηση σε αρπαγή γης. Στην πραγματικότητα, από καιρό ήταν ανήσυχοι με την Ισπανική κατάληψη της χερσονήσου της Φλώριντα. Αφού η Φλώριντα έγινε κτήση της Αγγλίας αρκετές φορές, η Αγγλία χρησιμοποίησε το στρατόπεδο ως στρατιωτική βάση στον πόλεμο του 1812, μέχρι το 1815, όταν η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών αποφάσισε να κάνει κάτι δραστικό γι' αυτό.

Έτσι, έστειλαν τον Ινδιάνο δολοφόνο Andrew Jackson στη Φλώριντα για να ξεκινήσει τον πρώτο πόλεμο Seminoles. Τούτου λεχθέντος, τα αρχεία της χώρας περιέχουν πολλές από τις επιστολές του Τζάκσον, αποκαλύπτοντας σαφώς τη διπλή αποστολή του να συλλάβει σκλάβους και να αναγκάσει την Ισπανία να εγκαταλείψει τη Φλώριντα ολοκληρωτικά. Δεν κατάφερε να συλλάβει σημαντικό αριθμό δραπετών, αλλά πέτυχε την έναρξη του πολέμου. Στη συνέχεια, η Ισπανία αναγκάστηκε να «πουλήσει» τη Φλώριντα στις ΗΠΑ το 1819.

Οι κοινότητες των Seminoles, όμως, δεν παραδόθηκαν ποτέ στον Τζάκσον και τους στρατιώτες του, αγωνιζόμενοι μαχητικά και διεξάγοντας ανταρτοπόλεμο, μέχρι ο Τζάκσον τελικά να αποσύρει τα περισσότερα στρατεύματά του και απλώς να διακηρύξει νίκη.

Από την πλευρά τους, οι Seminoles μετανάστευσαν σε περιοχές που δεν ελέγχονταν από τις δυνάμεις που είχε αφήσει πίσω ο Τζάκσον, σε λίγες αναπτυσσόμενες πόλεις και λίγους οικισμούς που είχε ιδρύσει η Ισπανία. Ως εκ τούτου, μέχρι το ξέσπασμα του δεύτερου πολέμου των Seminoles, οι Αφρικανοί και οι Amerindian Seminoles έχτισαν τις δικές τους πόλεις και οικισμούς σε όλη την υπόλοιπη Φλώριντα. Επί πλέον, καθιέρωσαν και πάλι μια ισχυρή βάση στη γεωργία και την κτηνοτροφία για να επιβιώσουν και να αναπτύξουν το εμπόριο.

Συνήθως οι Αφρικανοί και οι Amerindian ζούσαν σε ξεDismal Swamp. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσαν να παντρεύονται αναμεταξύ τους. Ένας από αυτούς τους μικτούς γάμους, έμελλε να διαδραματίσει στρατηγικό ρόλο σε μεταγενέστερα γεγονότα. Επί πλέον, δεδομένου ότι οι ΗΠΑ είχαν ονομαστικό έλεγχο της χερσονήσου, οι ιδιοκτήτες φυτειών άρχισαν να αγοράζουν αχρησιμοποίητες εκτάσεις και να φέρνουν σκλάβους Αφρικανούς. Εν τω μεταξύ, ένας σημαντικός αριθμός ιδιοκτητών φυτειών από τη Φλώριντα και εκτός συνόρων προσπάθησε να πάρει Αφρικανικούς Seminoles με εγγυητικές επιστολές, ισχυριζόμενοι ότι είχαν εξουσία στους προγόνους των Αφρικανών Seminoles και άρα, νομικά, τούς ανήκαν και αυτοί. Ωστόσο, η Ισπανία είχε παραχωρήσει στους προγόνους τους την ελευθερία τους σε αντάλλαγμα για την εξυπηρέτησή τους στις συνοριακές πολιτοφυλακές.

Έτσι, οι Αφρικανοί και Amerindian Seminoles άρχισαν την πρακτική της «υιοθέτησης» ο ένας του άλλου, ως ονομαστικός σκλάβος και σκλάβος ιδιοκτήτης. Αυτή η πρακτική, εκτός των άλλων, έπαυε την δίωξη των περισσότερων από τα παλαιά εντάλματα. Σε αντάλλαγμα, οι Αφρικανοί έδωσαν ορισμένες καλλιέργειες στους Amerindians για την εξυπηρέτηση των αναγκών τους, διαφορετικά οι Αφρικανοί Seminoles ήταν εντελώς ελεύθεροι. Και οι δύο ομάδες συνέχισαν να συνυπάρχουν ειρηνικά όπως πάντα.

Ωστόσο, τα πράγματα δεν μπορούσαν να παραμείνουν με αυτόν τον τρόπο για δύο κύριους λόγους. Πρώτον, οι γαιοκτήμονες ήθελαν να επεκταθούν σε όλη την περιοχή. Δεύτερον, η χερσόνησος ήταν ακόμα ένα καταφύγιο για «νέους» δραπέτες από τις τοπικές φυτείες και τις γειτονικές πολιτείες της Τζώρτζια και της Αλαμπάμα. Στην πραγματικότητα, για να έχουμε μια πιο ξεκάθαρη εικόνα, πρέπει να δούμε τη Φλώριντα ως βάση, από την οποία οι φυγάδες Αφρικανοί θα διεξήγαγαν έναν ανταρτοπόλεμο χαμηλού επιπέδου με τις γειτονικές περιοχές, με σκοπό τη διάσωση των αγαπημένων τους ανθρώπων που εξακολουθούσαν να είναι δούλοι και να ενθαρρύνουν τους άλλους να συμμετάσχουν και να ενισχύσουν τις τάξεις τους για πάνω από 100 χρόνια! Για τους σκλάβους ήταν γεγονός ότι τίποτα δεν φαινόταν να ταράζει τη συμμαχία Αφρικανών-Amerindian Seminoles.

Φανταστείτε αυτό: Αμερικανοί απεσταλμένοι και άλλοι κυβερνητικοί αξιωματούχοι να προσπαθούν να διαπραγματευτούν συμφωνίες σύλληψης σκλάβων με επικεφαλής των Amerindian Seminoles, οι οποίοι είχαν διερμηνείς και συμβούλους Αφρικανούς Seminoles. Επί πλέον, φανταστείτε το παράλογο της προσπάθειας να πείσουν

ορισμένους αρχηγούς να συμφωνήσουν να ανατρέψουν τους Αφρικανούς, τους οποίους γνώριζαν όλη τους τη ζωή, μερικοί από τους οποίους ήταν συγγενείς, άλλοι ήταν σύντροφοι στις μάχες, ακόμα και οι αρχηγοί τους ήταν γνωστοί ως ελεύθερα άτομα. Τέλος, και αυτό πρέπει να τονιστεί εξ αιτίας των δικών μας φυλετικών φόβων, υπήρχε πολλή ανιδιοτελής αγάπη μεταξύ των Αφρικανικών και Amerindian Seminoles ... όχι της αγάπης για την εξυπηρέτηση, αλλά το είδος της αγάπης που εκδηλώνεται σε καταστάσεις που θέτουν σε κίνδυνο ζωές!

Ένα σαφές παράδειγμα για το τελευταίο ήταν το «σύμφωνο αίματος» που συνήψαν και τα δύο μέρη στην παράδοση των Αφρικανών, που υπαγόρευε ότι κάθε Amerindian Seminole που θα προσπαθούσε να παραδώσει έναν Αφρικανό στη δουλεία έπρεπε να σκοτωθεί από τους δικούς του ανθρώπους. Ο πιο αναγνωρισμένος Amerindian Seminole της ιστορίας, ο Osceola, το είχε κάνει πράξη, σκοτώνοντας έναν ισχυρό επικεφαλής Amerindian Seminole, όταν ανακαλύφθηκε ότι ο τελευταίος είχε παραβιάσει το σύμφωνο. Στη συνέχεια και μέχρι το θάνατό του, ο Osceola θα χαίρει μεγάλης εκτίμησης από τους Αφρικανούς. Όταν συνελήφθη κατά τη διάρκεια του πολέμου, ανακαλύφθηκε ότι οι προσωπικοί του φρουροί ήταν ως επί το πλείστον αφρικανικοί Seminoles.

Νωρίτερα, ο Osceola παντρεύτηκε μια γυναίκα από την Αφρική, η οποία συνελήφθη και φυλακίστηκε κατά τη διάρκεια επίσκεψης του ζευγαριού σε κυβερνητικό οικισμό των ΗΠΑ. Ο ίδιος φυλακίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες, έφεραν τρομερά από τις συνεχείς συγκρούσεις και μετακινήσεις. Πολέμησαν, ωστόσο, για επτά χρόνια.

Περίτρανη απόδειξη για την ανθεκτικότητα της Αφρικανικής Amerindian συμμαχίας και των δεσμών που υπήρχαν μεταξύ τους είναι ότι καμμία ομάδα ποτέ δεν έπεσε θύμα των τεχνασμάτων που αποσκοπούσαν στον διαχωρισμό τους. Στην πραγματικότητα, πολέμησαν διαδεχόμενους αμερικανούς διοικητές και νέες εισροές στρατευμάτων, αναγκάζοντας τον τελευταίο διοικητή να απορρίψει κάθε κατεύθυνση και συμβουλές από την Ουάσινγκτον και τους σκλάβους και αντ' αυτού να επικεντρώσει τις προσπάθειές του με σκοπό να επιτύχει τη συλλογική μετανάστευση στην περιοχή της Οκλαχόμα, όπου θα μπορούσαν να καταλάβουν εδάφη σε στενή γειτνίαση με άλλες Amerindian εθνοτικές ομάδες, οι οποίες είχαν επίσης αναγκαστεί να εγκαταλείψουν την Ανατολική Ακτή, τους Τσερόκι, τους Τσόκταου, τους Τσικάσαου και τους συγγενείς τους, τους Creeks.

Με σύνεση, ο τελευταίος διοικητής αγνόησε, επίσης, την επιμονή των ιδιοκτητών φυτειών να χρησιμοποιήσει τους στρατιώτες και τους ναυτικούς του με σκοπό να εξασφαλίσει την μη επαφή φυγάδων σκλάβων με τους Αφρικανικούς Seminoles. Αντ' αυτού, είτε έβαλε την αμερικανική κυβέρνηση για να πληρώσει τους δουλεμπόρους από τα χρήματα της φορολογίας, ή πιο συχνά, απλά είχε τους κατώτερους αξιωματικούς του να «μαγειρεύουν τα βιβλία» επιτρέποντας σε Amerindian Seminoles που ήταν πρόθυμοι να μεταναστεύσουν να «υιοθετήσουν» Αφρικανούς Seminoles ως υποτιθέμενη «περιουσία» τους και να τους πάρουν μαζί τους. Απορρίπτοντας όλες τις επικρίσεις, ο ίδιος επιτέθηκε βάναυσα σε όλους τους απατεώνες επισημαίνοντας ότι το τελευταίο πράγ-

τους ικανότητες στην επιβίωση και την μάχη, κατάφεραν να αποτρέψουν επιθέσεις από εχθρικούς Amerindians και λευκούς. Έτσι, δεδομένου ότι το Μεξικό είχε ήδη καταργήσει τη δουλεία, ζήτησαν άσυλο και ορισμένη γη για εργασία. Από την πλευρά της, η Μεξικανική κυβέρνηση ήθελε να τους έχει στις παραμεθόριες περιοχές της, έχοντας μάθει για τις θρυλικές ικανότητές τους κατά τη διάρκεια του πρόσφατου πολέμου τους με τις ΗΠΑ. Έτσι, η Μεξικανική κυβέρνηση τούς προσέφερε μεγάλες εκτάσεις αχρησιμοποίητης γης, με την προϋπόθεση να προστατεύουν αυτό το τμήμα των συνόρων τους από το πλιάτσικο Amerindians και λευκών, από το Τέξας. Τόσο οι Αφρικανοί όσο και οι Amerindian Seminoles συμφώνησαν και μέχρι το τέλος του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου –20 χρόνια αργότερα– και την κατάργηση της δουλείας, προστάτευσαν αποτελεσματικά την περιοχή, ενώ παράλληλα δημιούργησαν ασφαλείς και παραγωγικούς οικισμούς.

Μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, όμως, πολλές από τις κολλεκτίβες των Seminoles επέστρεψαν και εγκαταστάθηκαν στις ΗΠΑ. Δυστυχώς, οι Αφρικανοί Seminoles έδωσαν τις ανώτερες ικανότητές τους στην ανίχνευση στους Buffalo Soldiers του Στρατού των ΗΠΑ και οι δύο αυτές ομάδες Μαύρων, απόγονοι υποδουλωμένων, βοήθησαν τις ΗΠΑ

σε καταστάσεις που θέτουν σε κίνδυνο ζωές!

Ένα σαφές παράδειγμα για το τελευταίο ήταν το «σύμφωνο αίματος» που συνήψαν και τα δύο μέρη στην παράδοση των Αφρικανών, που υπαγόρευε ότι κάθε Amerindian Seminole που θα προσπαθούσε να παραδώσει έναν Αφρικανό στη δουλεία έπρεπε να σκοτωθεί από τους δικούς του ανθρώπους. Ο πιο αναγνωρισμένος Amerindian Seminole της ιστορίας, ο Osceola, το είχε κάνει πράξη, σκοτώνοντας έναν ισχυρό επικεφαλής Amerindian Seminole, όταν ανακαλύφθηκε ότι ο τελευταίος είχε παραβιάσει το σύμφωνο. Στη συνέχεια και μέχρι το θάνατό του, ο Osceola θα χαίρει μεγάλης εκτίμησης από τους Αφρικανούς. Όταν συνελήφθη κατά τη διάρκεια του πολέμου, ανακαλύφθηκε ότι οι προσωπικοί του φρουροί ήταν ως επί το πλείστον αφρικανικοί Seminoles.

Νωρίτερα, ο Osceola παντρεύτηκε μια γυναίκα από την Αφρική, η οποία συνελήφθη και φυλακίστηκε κατά τη διάρκεια επίσκεψης του ζευγαριού σε κυβερνητικό οικισμό των ΗΠΑ. Ο ίδιος φυλακίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες,

ενώ η σύζυγός του πωλήθηκε ως δούλα και μεταφέρθηκε βόρεια.

Αυτή η κατάσταση έρχεται στο προσκήνιο το 1835, όταν το σχέδιο ενός διοικητή του Στρατού των ΗΠΑ για να συλλάβει μερικούς Αφρικανούς αποτυγχάνει, όταν ο οδηγός, ένας υποδουλωμένος Αφρικανός, οδήγησε τους στρατιώτες του σε μια προκαθορισμένη παγίδα. Στην επακόλουθη αιματηρή αναμέτρηση, μια ολόκληρη μονάδα με περισσότερους από εκατό Αμερικανούς στρατιώτες σκοτώθηκαν. Οι Αφρικανοί Seminoles υπέφεραν ελάχιστα. Σχεδόν την στρατευμάτων, αναγκάζοντας τον τελευταίο διοικητή να απορρίψει κάθε κατεύθυνση και συμβουλές από την Ουάσινγκτον και τους σκλάβους και αντ' αυτού να επικεντρώσει τις προσπάθειές του με σκοπό να επιτύχει τη συλλογική μετανάστευση στην περιοχή της Οκλαχόμα, όπου θα μπορούσαν να καταλάβουν εδάφη σε στενή γειτνίαση με άλλες Amerindian εθνοτικές ομάδες, οι οποίες είχαν επίσης αναγκαστεί να εγκαταλείψουν την Ανατολική Ακτή, τους Τσερόκι, τους Τσόκταου, τους Τσικάσαου και τους συγγενείς τους, τους Creeks.

Με σύνεση, ο τελευταίος διοικητής αγνόησε, επίσης, την επιμονή των ιδιοκτητών φυτειών να χρησιμοποιήσει τους στρατιώτες και τους ναυτικούς του με σκοπό να εξασφαλίσει την μη επαφή φυγάδων σκλάβων με τους Αφρικανικούς Seminoles. Αντ' αυτού, είτε έβαλε την αμερικανική κυβέρνηση για να πληρώσει τους δουλεμπόρους από τα χρήματα της φορολογίας, ή πιο συχνά, απλά είχε τους κατώτερους αξιωματικούς του να «μαγειρεύουν τα βιβλία» επιτρέποντας σε Amerindian Seminoles που ήταν πρόθυμοι να μεταναστεύσουν να «υιοθετήσουν» Αφρικανούς Seminoles ως υποτιθέμενη «περιουσία» τους και να τους πάρουν μαζί τους. Απορρίπτοντας όλες τις επικρίσεις, ο ίδιος επιτέθηκε βάναυσα σε όλους τους απατεώνες επισημαίνοντας ότι το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν μια φυτεία ήταν ένας παλαίμαχος Αφρικανός πολεμιστής Seminole! Ωστόσο, ο κυβερνήτης έπρεπε να μεταφέρει ευυπόληπτους Αφρικανούς και Amerindian Seminoles δυτικά για να επιθεωρήσει τους νέους οικισμούς, και με την επιστροφή τους, έπρεπε να εντοπίσουν προσεκτικά τα κρησφύγετα των Seminoles και να τους πείσουν να μεταναστεύσουν.

Όπως είναι γνωστό, παρ' όλα αυτά, οι Η.Π.Α. δεν θα μπορούσαν ποτέ να απομακρύνουν πλήρως όλους τους Seminoles. Έτσι, για άλλη μια φορά, απλά δήλωσαν τη νίκη τους, τερμάτισαν όλες τις εχθροπραξίες με τους υπόλοιπους Seminoles (των οποίων οι άμεσοι απόγονοι βρίσκονται ακόμα στη Φλώριντα) και προχώρησαν με την καθιέρωση σκλαβιάς βασισμένης στις φυτείες γύρω από

ντας μάθει για τις θρυλικές ικανότητές τους κατά τη διάρκεια του πρόσφατου πολέμου τους με τις ΗΠΑ. Έτσι, η Μεξικανική κυβέρνηση τούς προσέφερε μεγάλες εκτάσεις αχρησιμοποίητης γης, με την προϋπόθεση να προστατεύουν αυτό το τμήμα των συνόρων τους από το πλιάτσικο Amerindians και λευκών, από το Τέξας. Τόσο οι Αφρικανοί όσο και οι Amerindian Seminoles συμφώνησαν και μέχρι το τέλος του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου –20 χρόνια αργότερα– και την κατάργηση της δουλείας, προστάτευσαν αποτελεσματικά την περιοχή, ενώ παράλληλα δημιούργησαν ασφαλείς και παραγωγικούς οικισμούς.

Μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, όμως, πολλές από τις κολλεκτίβες των Seminoles επέστρεψαν και εγκαταστάθηκαν στις ΗΠΑ. Δυστυχώς, οι Αφρικανοί Seminoles έδωσαν τις ανώτερες ικανότητές τους στην ανίχνευση στους Buffalo Soldiers του Στρατού των ΗΠΑ και οι δύο αυτές ομάδες Μαύρων, απόγονοι υποδουλωμένων, βοήθησαν τις ΗΠΑ στην σχεδόν ολοκληρωτική εξόντωση των Amerindians των νοτιοδυτικών περιοχών –μια ατιμωτική παρένθεση σε μια κατά τα άλλα λαμπρή ιστορία.

Εκτός αυτού, οι πόλεμοι των Seminoles, ιδίως ο δεύτερος πόλεμός τους, παραμένουν ως ένα λαμπρό παράδειγμα διαφορετικών λαών που συναντιούνται για να αντισταθούν και να ξεπεράσουν τα πάντα στην πορεία τους για να νικήσουν τις προσπάθειες επιβολής βάρβαρων συστημάτων της κυριαρχικής σκλαβιάς.

Τέλος, από την «τελετουργική» καθημερινή επανάληψη των αμερικανικών σειρών «καουμπόηδων και Ινδιάνων» και του «Fort Apache», θα πρέπει να γίνει κάποιος μελετητής για να μάθει ότι από όλους τους Αμερικανικούς λεγόμενους Ινδιάνικους Πολέμους, ο πιο δαπανηρός γι' αυτούς τόσο σε ανθρώπινες όσο και σε υλικές απώλειες ήταν ο δεύτερος πόλεμος των Seminoles! Επί πλέον, είναι

άρκεια επίσκεψης του ζευγαριού σε κυβερνητικό οικισμό των ΗΠΑ. Ο ίδιος φυλακίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες,

ενώ η σύζυγός του πωλήθηκε ως δούλα και μεταφέρθηκε βόρεια.

Αυτή η κατάσταση έρχεται στο προσκήνιο το 1835, όταν το σχέδιο ενός διοικητή του Στρατού των ΗΠΑ για να συλλάβει μερικούς Αφρικανούς αποτυγχάνει, όταν ο οδηγός, ένας υποδουλωμένος Αφρικανός, οδήγησε τους στρατιώτες του σε μια προκαθορισμένη παγίδα. Στην επακόλουθη αιματηρή αναμέτρηση, μια ολόκληρη μονάδα με περισσότερους από εκατό Αμερικανούς στρατιώτες σκοτώθηκαν. Οι Αφρικανοί Seminoles υπέφεραν ελάχιστα. Σχεδόν την ίδια στιγμή, ο Osceola και άλλοι πολεμιστές έπληξαν και σκότωσαν τον κυβερνητικό αξιωματούχο που διέταξε την υποδούλωση της συζύγου του. Στη συνέχεια, οι Seminoles άνοιξαν γενικευμένο πόλεμο εναντίον της κυβέρνησης των ΗΠΑ και όλων εκείνων που πίστευαν ότι συνδέονταν με αυτήν. Οι κοινότητες των Seminoles, αν και ήταν εξαιρετικά ικανοί μαχητές καθώς χρησιμοποιούσαν τακτικές αντάρτικου, εξακολουθούσαν να πιέζονται όταν οι Η.Π.Α. έστελναν μαζικά στρατιώτες, μαζί με χιλιάδες κρατικούς πολιτοφύλακες, μισθοφόρους, κεφαλοκυνηγούς δούλων και τυχοδιώκτες.

Συγκεκριμένα, οι γυναίκες και τα παιδιά Seminole υπέ-ιδιοκτητών φυτειών να χρησιμοποιήσει τους στρατιώτες και τους ναυτικούς του με σκοπό να εξασφαλίσει την μη επαφή φυγάδων σκλάβων με τους Αφρικανικούς Seminoles. Αντ' αυτού, είτε έβαλε την αμερικανική κυβέρνηση για να πληρώσει τους δουλεμπόρους από τα χρήματα της φορολογίας, ή πιο συχνά, απλά είχε τους κατώτερους αξιωματικούς του να «μαγειρεύουν τα βιβλία» επιτρέποντας σε Amerindian Seminoles που ήταν πρόθυμοι να μεταναστεύσουν να «υιοθετήσουν» Αφρικανούς Seminoles ως υποτιθέμενη «περιουσία» τους και να τους πάρουν μαζί τους. Απορρίπτοντας όλες τις επικρίσεις, ο ίδιος επιτέθηκε βάναυσα σε όλους τους απατεώνες επισημαίνοντας ότι το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν μια φυτεία ήταν ένας παλαίμαχος Αφρικανός πολεμιστής Seminole! Ωστόσο, ο κυβερνήτης έπρεπε να μεταφέρει ευυπόληπτους Αφρικανούς και Amerindian Seminoles δυτικά για να επιθεωρήσει τους νέους οικισμούς, και με την επιστροφή τους, έπρεπε να εντοπίσουν προσεκτικά τα κρησφύγετα των Seminoles και να τους πείσουν να μεταναστεύσουν.

Όπως είναι γνωστό, παρ' όλα αυτά, οι Η.Π.Α. δεν θα μπορούσαν ποτέ να απομακρύνουν πλήρως όλους τους Seminoles. Έτσι, για άλλη μια φορά, απλά δήλωσαν τη νίκη τους, τερμάτισαν όλες τις εχθροπραξίες με τους υπόλοιπους Seminoles (των οποίων οι άμεσοι απόγονοι βρίσκονται ακόμα στη Φλώριντα) και προχώρησαν με την καθιέρωση σκλαβιάς βασισμένης στις φυτείες γύρω από αυτούς.

Έλαβε τέλος ο αγώνας των Αφρικανών Seminoles κατά της δουλείας; Σχεδόν ποτέ! Στην πραγματικότητα, μόλις άρχισαν να φτάνουν οργανωμένα οι Seminoles στις περιοχές της Οκλαχόμα, οι δουλέμποροι και πρώην μισθοφόροι βετεράνοι πολέμου που είχαν πολεμήσει με τους Αμερικανούς στη Φλώριντα ξεκίνησαν τις δικές τους προσπάθειες για να ενεργοποιήσουν εντάλματα εναντίον φυγάδων Αφρικανών Seminoles.

Μετά από δύο σχεδόν χρόνια αναμετρήσεων, οι περισσότερες από τις κολλεκτίβες των Seminoles έφυγαν από την Οκλαχόμα για το Μεξικό. Στο δρόμο, χάρη στις εξαιρετικές ντας μάθει για τις θρυλικές ικανότητές τους κατά τη διάρκεια του πρόσφατου πολέμου τους με τις ΗΠΑ. Έτσι, η Μεξικανική κυβέρνηση τούς προσέφερε μεγάλες εκτάσεις αχρησιμοποίητης γης, με την προϋπόθεση να προστατεύουν αυτό το τμήμα των συνόρων τους από το πλιάτσικο Amerindians και λευκών, από το Τέξας. Τόσο οι Αφρικανοί όσο και οι Amerindian Seminoles συμφώνησαν και μέχρι το τέλος του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου –20 χρόνια αργότερα– και την κατάργηση της δουλείας, προστάτευσαν αποτελεσματικά την περιοχή, ενώ παράλληλα δημιούργησαν ασφαλείς και παραγωγικούς οικισμούς.

Μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, όμως, πολλές από τις κολλεκτίβες των Seminoles επέστρεψαν και εγκαταστάθηκαν στις ΗΠΑ. Δυστυχώς, οι Αφρικανοί Seminoles έδωσαν τις ανώτερες ικανότητές τους στην ανίχνευση στους Buffalo Soldiers του Στρατού των ΗΠΑ και οι δύο αυτές ομάδες Μαύρων, απόγονοι υποδουλωμένων, βοήθησαν τις ΗΠΑ στην σχεδόν ολοκληρωτική εξόντωση των Amerindians των νοτιοδυτικών περιοχών –μια ατιμωτική παρένθεση σε μια κατά τα άλλα λαμπρή ιστορία.

Εκτός αυτού, οι πόλεμοι των Seminoles, ιδίως ο δεύτερος πόλεμός τους, παραμένουν ως ένα λαμπρό παράδειγμα διαφορετικών λαών που συναντιούνται για να αντισταθούν και να ξεπεράσουν τα πάντα στην πορεία τους για να νικήσουν τις προσπάθειες επιβολής βάρβαρων συστημάτων της κυριαρχικής σκλαβιάς.

Τέλος, από την «τελετουργική» καθημερινή επανάληψη των αμερικανικών σειρών «καουμπόηδων και Ινδιάνων» και του «Fort Apache», θα πρέπει να γίνει κάποιος μελετητής για να μάθει ότι από όλους τους Αμερικανικούς λεγόμενους Ινδιάνικους Πολέμους, ο πιο δαπανηρός γι' αυτούς τόσο σε ανθρώπινες όσο και σε υλικές απώλειες ήταν ο δεύτερος πόλεμος των Seminoles! Επί πλέον, είναι πιθανώς ο μόνος που δεν μπορούν να καυχηθούν για τη νίκη!

Αλλά, φυσικά, δεν ήταν απλώς ένας Ινδιάνικος Πόλεμος. Γιατί, λοιπόν, να μιλήσουμε γι' αυτό; Σήμερα, οι απόγονοι των Seminoles μπορούν να βρεθούν στην Οκλαχόμα, το Τέξας και το Μεξικό. Όλοι εξακολουθούν να είναι έντονα υπερήφανοι για την ξεχωριστή ιστορία και την κληρονομιά τους, ενώ πολλοί εξακολουθούν να μιλούν τις δικές τους διαλέκτους και να τηρούν τα δικά τους έθιμα.

Συνεχίζεται...

Μετάφραση-Απόδοση Π.

Η προσχώρησις τοῦ ΣΕΚΕ στὴν Τρίτη Διεθνῆ

Ριζοσπάστης

ΒΟΥΛΕΥΤΟΚΡΑΤΙΑ και ΛΑΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Τὸ 1ο φύλλο τοῦ Ριζοσπάστη, ἐκδοθὲν ἀπὸ τὸν Φιλάρετο.

Ἡ διερεύνησις καὶ καταγραφὴ τῆς πορείας τοῦ ΣΕΚΕ (ΚΚΕ) κατὰ τὶς πρῶτες δεκαετίες τῆς ὑπάρξεως καὶ δράσεώς του ἔχει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον δεδομένου ὅτι ἦταν ἐμφανής, μέσω τῶν ἀμφιταλαντεύσεων καὶ τῆς ἔντονης ἐσωτερικῆς πάλης, ἡ ἀναζήτησις ἑνὸς προσανατολισμοῦ καὶ κυρίως ἑνὸς ἰσχυροῦ προστάτη, ἡ ἐπιλογὴ τοῦ ὁποίου ἀποτέλεσεν ἄμεση προτεραιότητα ἀπὸ ἕνα τμῆμα τῆς ἀσκούσης τὴν ἐξουσίαν κομματικῆς ὁμάδας.

Τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τῆς ἀναζητήσεως συνδέθηκε, κατ' ἀρχάς, μὲ δύο προαπαιτούμενα: τὸ ἰδεολογικὸν καὶ τὸ οἰκονομικόν. Μὲ ἀφετηρίαν τὸ οἰκονομικὸν καὶ μὲ προσδοκώμενον (λόγω τῆς ἐπικρατούσης ἀσάφειας) τὸ ἰδεολογικὸ στοιχεῖον ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ ἀντιπροσώπου πρὸς τὸ κόμμα τῶν μπολσεβίκων. Ἐπρόκειτο γιὰ μία ἀποστολὴ ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε παρὰ τὴν συγκεχυμένη εἰκόνα ὡς πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν κατάστασι στὴν Ρωσσία, ἐκεῖνον τόν καιρό.

Εἶναι γεγονός, ὅτι στὸν «ἀντικαπιταλιστικό» τρόπο σκέψεως τῶν κομμουνιστῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν μπολσεβίκων, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει σημασία εἶναι ἡ διαφήμησις, ἡ ἐκμετάλλευσις καὶ ἡ ἀποκομιδὴ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων ἀνταλλαγμάτων καὶ ὠφελημάτων τὰ ὁποῖα ὑπερκαλύπτουν τὴν πραγματικὴ ἀξία τῶν ὅποιων χρηματικῶν ποσῶν, προϊόντων ἢ ὑπηρεσιῶν παρέχουν· ἀνταλλαγμάτων τὰ ὁποῖα ἐξικνοῦνται ἕως τὴν πλήρη ἐξάρτησιν τῶν «ἐνισχυθέντων». Στὴν πραγματικότητα, αὐτὴ ἡ «ἠθική» διέπει ὅλους τοὺς ἀριστεροὺς, κομμουνιστὲς καὶ σοσιαλιστές.

Ἡ αἴγλη, μὲ τὴν ὁποία μέσω τῆς προπαγάνδας οἱ μπολσεβῖκοι κομμουνιστὲς περιέβαλαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ πραξικόπημά τους ὑπῆρξε, ὁ ἀποπροσανατολιστικός, ἀλλὰ καὶ καθοριστικὸς συντελεστὴς γιὰ τοὺς ἀπληροφόρητους καὶ τοὺς καλοπροαίρετους, καθὼς καὶ τὸ χρήσιμον ἐργαλεῖο γιὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι, λιγοστοὺς μὲν φανατικοὺς δέ, ὀπαδούς του οἱ ὁποῖοι ἐνήργησαν ὡς πράκτορες τοῦ μπολσεβικισμοῦ. Πολὺ σύντομα οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτοὺς διαγράφηκαν συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς συνήθεις ἀτιμωτικοὺς χαρακτηρισμούς, ἐνῶ δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ δολοφονήθηκαν κατὰ τὴν αἱματηρὴ περί-

ἀναφέρονται στὴν περίοδο ἱδρύσεως τοῦ κόμματος καὶ γιὰ τὰ ἑπόμενα τρία ἔτη παραπέμπουν στὸν Ριζοσπάστη[2], ὁ ἐκδότης τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπιδείξῃ μίαν ταχεῖαν προσέγγισιν στὶς θέσεις τοῦ κόμματος τὶς ὁποῖες καὶ προέβαλε στὴν καθημερινή του ἔκδοσι. Ὁ Ἐργατικὸς Ἀγών[3], παρέμεινε ἐβδομαδιαῖο ὄργανο τοῦ κόμματος καὶ μετὰ τὴν παραχώρησι στὸ κόμμα τοῦ Ριζοσπάστη, ἀπὸ τὸν Πετσόπουλο, ἕως τὸν Αὔγουστο τοῦ 1921, ὁπότε ὁ Ριζοσπάστης ἔγινε τὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ ΚΚΕ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ὀνομασία αὐτὴ δὲν εἶχε οὐδεμίαν σχέσι μὲ τὴν λεγόμενη ταξικὴ πάλη, τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὰ τοιαῦτα, δεδομένου ὅτι ὁ ριζοσπαστισμός[4] συνδέεται ἄρρηκτα μὲ τὴν δημοκρατία καὶ τὴν διεύρυνσί της, εἶναι τρόπον τινὰ ἡ προέκτασις τοῦ ἰδεολογικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς παρούσας Τάξεως. Αὐτὴ ἡ ἐπισήμανσις εἶναι ἀπαραίτητη, ἐπειδὴ ἡ ἐπιλογὴ ἐφημερίδας μὲ αὐτὴν τὴν ὀνομασία συνάδει μὲ τὸν ρόλον καὶ τὴν θέσιν ποὺ εἶχε ἐπιφυλάξῃ ἡ παροῦσα μορφὴ τῆς Τάξεως γιὰ αὐτὸ τὸ κόμμα, ὅπως ἔχει ἤδη προαναφερθεῖ.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν διαδικασία προσεγγίσεως μὲ τοὺς κομματάρχες τῆς Ρωσσίας, ὑπῆρξε ἐπίσπευσις ἐκ μέρους τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος. Ἔτσι, τὸν Μάρτιο τοῦ 1919 ἀποστέλλεται, μέσω Κωνσταντινουπόλεως, στὴν Ρωσσία ὁ Δημοσθένης Λιγδόπουλος ἐξουσιοδοτημένος ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΣΕΚΕ προκειμένου νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἵδρυσιν τοῦ κόμματος, νὰ δηλώσῃ συνάφεια μὲ τὶς θέσεις τῶν μπολσεβίκων καὶ νὰ ζητήσῃ οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν.

Ὅμως, γιὰ αὐτὴν τὴν ἀποστολὴ δὲν συμφωνοῦσε ὁ γενικὸς γραμματέας τοῦ κόμματος Ἄριστος Ἀρβανιτίδης, ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ ἀπομακρύνθηκε

νοδό του Σπυρίδωνα Ἀλεξάκη, ἀπὸ τοὺς τουρκολαζοὺς ναῦτες οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀναλάβει νὰ τοὺς μεταφέρουν μὲ τὸ βενζινόπλοιό τους ἀπὸ τὸ Σοχοὺμ στὴν Κωνσταντινούπολι.

Τὸ 1919 συνῆλθεν τὸ Α΄ Ἐθνικὸ Συμβούλιον τοῦ ΣΕΚΕ, τὸ ὁποῖο ἐξέλεξε τὸν Ν. Δημητράτο στὴν θέσιν τοῦ Ἀρίστου Ἀρβανιτίδη καὶ ἀποφάσισε τὴν ἔντασιν τῆς προπαγανδιστικῆς δραστηριότητος καὶ τὴν ἐγγραφὴ νέων μελῶν.

Αὐτὸ τὸ ἔτος, τὸ ΣΕΚΕ κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ μὲ τὸ μέρος του τοὺς καπνεργάτες τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἀξιόλογη ἐργατικὴ βάσι στὴ Δράμα καὶ τὴν Καβάλα, ὅπου κατέλαβεν τὶς καπνεργατικὲς ὀργανώσεις καὶ ἐκαθοδήγησεν τήν ἀπεργία τους, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1919[5].

Τὸ 1920, τὸ Σ.Ε.Κ.Ε. κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, μετὰ ἀπὸ ἀπόφασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῆς ΓΣΕΕ μὲ τὴν ὁποίαν ἀντιτίθετο ἡ διοίκησις στοὺς συνδικαλιστὲς τοῦ κόμματος[6].

Στὸ Α΄ Ἐθνικὸ Συμβούλιον τοῦ ΣΕΚΕ τέθηκε θέμα προσχωρήσεως τοῦ κόμματος στὴν Γ΄ Διεθνῆ, ἡ ὁποία εἶχε ἱδρυθῆ τὸν Μάρτιο τοῦ 1919. Θέμα προσχωρήσεως στὴν Β΄ Σοσιαλιστικὴ Διεθνῆ, δὲν τέθηκε, διότι αὐτὴ ἐθεωρεῖτο, πλέον, χρεωκοπημένη.

Τὴν προσχώρησιν τοῦ ΣΕΚΕ στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ ὑποστήριξε ὁ Γ. Γεωργιάδης, δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε φιλομπολσεβικικὲς ἀπόψεις ἰσχυριζόμενος, μάλιστα, ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐπικράτησις τοῦ κομμουνισμοῦ σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμο. Ἀντιθέτως ὁ Ἀριστοτέλης Σίδερης, ἀντιτάχθηκε στὴν προσχώρησιν καὶ ὑποστήριξε τὴν ἄποψιν ὅτι τὸ κόμμα ἔπρεπε, πρὸς τὸ παρόν, νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητο ἀπό

Τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τῆς ἀναζητήσεως συνδέθηκε, κατ' ἀρχάς, μὲ δύο προαπαιτούμενα: τὸ ἰδεολογικὸν καὶ τὸ οἰκονομικὸν. Μὲ ἀφετηρίαν τὸ οἰκονομικὸν καὶ μὲ προσδοκώμενον (λόγω τῆς ἐπικρατούσης ἀσάφειας) τὸ ἰδεολογικὸ στοιχεῖον ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ ἀντιπροσώπου πρὸς τὸ κόμμα τῶν μπολσεβίκων. Ἐπρόκειτο γιὰ μία ἀποστολὴ ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε παρὰ τὴν συγκεχυμένη εἰκόνα ὡς πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν κατάστασι στὴν Ρωσσία, ἐκεῖνον τόν καιρό.

Εἶναι γεγονὸς, ὅτι στὸν «ἀντικαπιταλιστικό» τρόπο σκέψεως τῶν κομμουνιστῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν μπολσεβίκων, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει σημασία εἶναι ἡ διαφήμησις, ἡ ἐκμετάλλευσις καὶ ἡ ἀποκομιδὴ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων ἀνταλλαγμάτων καὶ ὠφελημάτων τὰ ὁποῖα ὑπερκαλύπτουν τὴν πραγματικὴ ἀξία τῶν ὅποιων χρηματικῶν ποσῶν, προϊόντων ἤ ὑπηρεσιῶν παρέχουν· ἀνταλλαγμάτων τὰ ὁποῖα ἐξικνοῦνται ἕως τὴν πλήρη ἐξάρτησιν τῶν «ἐνισχυθέντων». Στὴν πραγματικότητα, αὐτὴ ἡ «ἠθική» διέπει ὅλους τοὺς ἀριστεροὺς, κομμουνιστὲς καὶ σοσιαλιστές.

Ἡ αἴγλη, μὲ τὴν ὁποία μέσω τῆς προπαγάνδας οἱ μπολσεβῖκοι κομμουνιστὲς περιέβαλαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ πραξικόπημά τους ὑπῆρξε, ὁ ἀποπροσανατολιστικός, ἀλλὰ καὶ καθοριστικὸς συντελεστὴς γιὰ τοὺς ἀπληροφόρητους καὶ τοὺς καλοπροαίρετους, καθὼς καὶ τὸ χρήσιμον ἐργαλεῖο γιὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι, λιγοστοὺς μὲν φανατικοὺς δέ, ὀπαδούς του οἱ ὁποῖοι ἐνήργησαν ὡς πράκτορες τοῦ μπολσεβικισμοῦ. Πολὺ σύντομα οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτοὺς διαγράφηκαν συνοδευόμενοι ἀπό τοὺς συνήθεις ἀτιμωτικοὺς χαρακτηρισμούς, ἐνῶ δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ δολοφονήθηκαν κατὰ τὴν αἱματηρὴ περίοδο 1942-1949.

Ἐάν παρατηρήσωμεν τὴν πορεία τοῦ ΚΚΕ θὰ διαπιστώσωμε μία μακροχρόνια περίοδο ὅπου οἱ ταλαντεύσεις μεταξὺ τῆς συμπορεύσεως μὲ τὴν Τάξιν καὶ τῆς ἀντιπαραθέσεως πρὸς αὐτήν, καθορίζουν καὶ τὴν τύχη μεγάλων πληθυσμιακῶν τμημάτων τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου.

Πρὶν προχωρήσωμε στὰ ὅσα ἀκολούθησαν τὴν ἵδρυσιν τοῦ κόμματος εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐπισημάνωμεν τὰ συμβάντα ποὺ συνδέονται καὶ προσδιορίζουν αὐτὴν τὴν πορεία κατὰ τήν, κρίσιμη καὶ ταυτόχρονα καθοριστική, πρώτη περίοδο ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ κόμματος. Εἶναι κρίσιμη, ἐπειδὴ ἡ ἐπιλογὴ μιᾶς σταθερῆς συμπλεύσεως καὶ μιᾶς προσγειωμένης στίς πραγματικὲς διαστάσεις τῆς δημιουργίας, ὑπάρξεως καὶ τοῦ οὐσιώδους ρόλου του θὰ τὸ ἐνέτασσε ταχύτερα στὸ σύστημα κυριαρχίας[1]. Αὐτὸ θὰ ἀποσοβοῦσε τὰ δεινὰ ποὺ ἐπῆλθαν στὸν κόσμο τῶν

ἀναφέρονται στὴν περίοδο ἱδρύσεως τοῦ κόμματος καὶ γιὰ τὰ ἑπόμενα τρία ἔτη παραπέμπουν στὸν Ριζοσπάστη[2], ὁ ἐκδότης τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπιδείξῃ μίαν ταχεῖαν προσέγγισιν στίς θέσεις τοῦ κόμματος τὶς ὁποῖες καὶ προέβαλε στὴν καθημερινή του ἔκδοσι. Ὁ Ἐργατικὸς Ἀγών[3], παρέμεινε ἑβδομαδιαῖο ὄργανο τοῦ κόμματος καὶ μετὰ τὴν παραχώρησι στὸ κόμμα τοῦ Ριζοσπάστη, ἀπό τὸν Πετσόπουλο, ἕως τὸν Αὔγουστο τοῦ 1921, ὁπότε ὁ Ριζοσπάστης ἔγινε τὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ ΚΚΕ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ὀνομασία αὐτὴ δὲν εἶχε οὐδεμίαν σχέσι μὲ τὴν λεγόμενη ταξικὴ πάλη, τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὰ τοιαῦτα, δεδομένου ὅτι ὁ ριζοσπαστισμὸς[4] συνδέεται ἄρρηκτα μὲ τὴν δημοκρατία καὶ τὴν διεύρυνσί της, εἶναι τρόπον τινὰ ἡ προέκτασις τοῦ ἰδεολογικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς παρούσας Τάξεως. Αὐτὴ ἡ ἐπισήμανσις εἶναι ἀπαραίτητη, ἐπειδὴ ἡ ἐπιλογή ἐφημερίδας μὲ αὐτὴν τὴν ὀνομασία συνάδει μὲ τὸν ρόλον καὶ τὴν θέσιν ποὺ εἶχε ἐπιφυλάξῃ ἡ παροῦσα μορφὴ τῆς Τάξεως γιὰ αὐτὸ τὸ κόμμα, ὅπως ἔχει ἤδη προαναφερθεῖ.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν διαδικασία προσεγγίσεως μὲ τοὺς κομματάρχες τῆς Ρωσσίας, ὑπῆρξε ἐπίσπευσις ἐκ μέρους τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος. Ἔτσι, τὸν Μάρτιο τοῦ 1919 ἀποστέλλεται, μέσω Κωνσταντινουπόλεως, στὴν Ρωσσία ὁ Δημοσθένης Λιγδόπουλος ἐξουσιοδοτημένος ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΣΕΚΕ προκειμένου νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἵδρυσιν τοῦ κόμματος, νὰ δηλώσῃ συνάφεια μὲ τὶς θέσεις τῶν μπολσεβίκων καὶ νὰ ζητήσῃ οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν.

Ὅμως, γιὰ αὐτὴν τὴν ἀποστολὴ δὲν συμφωνοῦσε ὁ γενικὸς γραμματέας τοῦ κόμματος Ἄριστος Ἀρβανιτίδης, ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ κόμμα. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἔγινε ἐν κρυπτῷ χωρὶς νὰ ἐνημερωθοῦν τὰ στελέχη τοῦ κόμματος, ὁ δὲ Λιγδόπουλος δὲν ἐνημέρωσε οὔτε τοὺς οἰκείους του γιὰ αὐτὸ τὸ ταξίδι, τὸ τελευταῖον τῆς ζωῆς του. Μετέβη στὴν Ρωσσία μὲ τὴν βοήθεια πρακτόρων τῶν μπολσεβίκων, ἐνημέρωσε γιὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ ΣΕΚΕ παρέλαβε ἔγγραφα, ἔντυπο ὑλικὸ καὶ 5.000 δολλάρια γιὰ τὸ ταμεῖον τοῦ κόμματος. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του δολοφονήθηκε καὶ ληστεύθηκε, μαζὶ μὲ τὸν συνοδό του Σπυρίδωνα Ἀλεξάκη, ἀπὸ τοὺς τουρκολαζοὺς ναῦτες οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀναλάβει νὰ τοὺς μεταφέρουν μὲ τὸ βενζινόπλοιό τους ἀπὸ τὸ Σοχοὺμ στὴν Κωνσταντινούπολι.

Τὸ 1919 συνήλθεν τὸ Α΄ Ἐθνικὸ Συμβούλιον τοῦ ΣΕΚΕ, τὸ ὁποῖο ἐξέλεξε τὸν Ν. Δημητράτο στὴν θέσιν τοῦ Ἀρίστου Ἀρβανιτίδη καὶ ἀποφάσισε τὴν ἔντασιν τῆς προπαγανδιστικῆς δράστηριότητος καὶ τὴν ἐγγραφὴ νέων μελῶν.

Αὐτὸ τὸ ἔτος, τὸ ΣΕΚΕ κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ μὲ τὸ μέρος του τοὺς καπνεργάτες τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἀξιόλογη ἐργατικὴ βάσι στὴ Δράμα καὶ τὴν Καβάλα, ὅπου κατέλαβεν τὶς καπνεργατικὲς ὀργανώσεις καὶ ἐκαθοδήγησεν τὴν ἀπεργία τους, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1919[5].

Τὸ 1920, τὸ Σ.Ε.Κ.Ε. κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, μετὰ ἀπὸ ἀπόφασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῆς ΓΣΕΕ μὲ τὴν ὁποίαν ἀντιτίθετο ἡ διοίκησις στοὺς συνδικαλιστὲς τοῦ κόμματος[6].

Στὸ Α΄ Ἐθνικὸ Συμβούλιον τοῦ ΣΕΚΕ τέθηκε θέμα προσχωρήσεως τοῦ κόμματος στὴν Γ΄ Διεθνῆ, ἡ ὁποία εἶχε ἱδρυθῆ τὸν Μάρτιο τοῦ 1919. Θέμα προσχωρήσεως στὴν Β΄ Σοσιαλιστικὴ Διεθνή, δὲν τέθηκε, διότι αὐτὴ ἐθεωρεῖτο, πλέον, χρεωκοπημένη.

Τὴν προσχώρησιν τοῦ ΣΕΚΕ στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ ὑποστήριξε ὁ Γ. Γεωργιάδης, δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε φιλομπολσεβικικὲς ἀπόψεις ἰσχυριζόμενος, μάλιστα, ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐπικράτησις τοῦ κομμουνισμοῦ σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμο. Ἀντιθέτως ὁ Ἀριστοτέλης Σίδερης, ἀντιτάχθηκε στὴν προσχώρησιν καὶ ὑποστήριξε τὴν ἄποψιν ὅτι τὸ κόμμα ἔπρεπε, πρὸς τὸ παρὸν, νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητον ἀπό διεθνεῖς συνδέσεις, ἐν ἀναμονῇ τῶν ἐξελίξεων στὸ διεθνὲς σοσιαλιστικὸ κίνημα.

Τελικῶς, τὸ Συμβούλιο ἐκδήλωσε μὲν τὴν συμπάθειά του πρὸς τὴν ρωσσικὴ «ἐπανάστασι», ἀπεφάσισε, ὅμως, νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητον καὶ νὰ ρυθμίσῃ ἀργότερα τὴν στάσιν του ἔναντι τῆς Διεθνοῦς.

Τὸ Συμβούλιο συζήτησε, ἀκόμη, τὸ θέμα τῆς στάσεώς του ἔναντι τῆς Μικρασιατικῆς Ἐκστρατείας. Ὁ εἰσηγητὴς Γ. Γεωργιάδης ὑπογράμμισε τὸν ἀντιπολεμικὸ χαρακτῆρα τοῦ κόμματος καὶ ἡ ἡγεσία του τάχθηκε κατὰ τῆς συνέχειας τοῦ πολέμου, υἱοθετήσασα τὰ συνθήματα: «Κάτω ὁ πόλεμος!» «Φθάνει πιὰ τόσο αἷμα!»[7].

---

2. Ἡ ἐφημερίδα ἱδρύθηκε στὶς 9 Φεβρουαρίου 1908 ἀπὸ τὸν Γεώργιο Φιλάρετο καὶ ἐγράφετο στὴν καθαρεύουσα καὶ ἐξ ἀρχῆς τοποθετήθηκε ὑπὲρ τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν. Ἡ κυκλοφορία διεκόπη στὶς 12 Φεβρουαρίου 1911. Μὲ τὴν ἐπανέναρξιν τῆς κυκλοφορίας της, τὸ 1917, ὁ Γ. Πετσόπουλος, στέλνει μία ἐπιστολή στὸν Φιλάρετο προκειμένου νὰ ἀποκτήσει τὰ δικαιώματα τοῦ τίτλου τῆς ἐφημερίδας καὶ τοῦ προτείνει, ταυτοχρόνως, συνεργασία. Ὁ Φιλάρετος ἀρνεῖται τὴν συνεργασία, ἀλλὰ παραχωρεῖ τὰ δικαιώματα τοῦ τίτλου

5. Ἡ απεργία μὲ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ἐλευθερίου Σταυρίδη [Ὑπῆρξε ἀρχισυντάκτης τοῦ *Ριζοσπάστη*, Γενικὸς Γραμματέας τῆς ΚΕ τὸ 1925-1926 καὶ βουλευτής. Ἀποχώρησεν ἀπὸ τὸ ΚΚΕ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1928] εἶχε ὡς αἰτήματα μισθολογικές αὐξήσεις,

προϊόντων ἢ ὑπηρεσιῶν παρέχουν· ἀνταλλαγμάτων τὰ ὁποῖα ἐξικνοῦνται ἕως τὴν πλήρη ἐξάρτησιν τῶν «ἐνισχυθέντων». Στὴν πραγματικότητα, αὐτὴ ἡ «ἠθική» διέπει ὅλους τοὺς ἀριστεροὺς, κομμουνιστὲς καὶ σοσιαλιστές.

Ἡ αἴγλη, μὲ τὴν ὁποία μέσω τῆς προπαγάνδας οἱ μπολσεβῖκοι κομμουνιστὲς περιέβαλαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ πραξικόπημά τους ὑπῆρξε, ὁ ἀποπροσανατολιστικός, ἀλλὰ καὶ καθοριστικὸς συντελεστὴς γιὰ τοὺς ἀπληροφόρητους καὶ τοὺς καλοπροαίρετους, καθὼς καὶ τὸ χρήσιμον ἐργαλεῖο γιὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι, λιγοστοὺς μὲν φανατικοὺς δέ, ὀπαδούς του οἱ ὁποῖοι ἐνήργησαν ὡς πράκτορες τοῦ μπολσεβικισμοῦ. Πολὺ σύντομα οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτοὺς διαγράφηκαν συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς συνήθεις ἀτιμωτικοὺς χαρακτηρισμούς, ἐνῶ δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ δολοφονήθηκαν κατὰ τὴν αἱματηρή περίοδο 1942-1949.

Ἐάν παρατηρήσωμεν τὴν πορεία τοῦ ΚΚΕ θὰ διαπιστώσωμε μία μακροχρόνια περίοδο ὅπου οἱ ταλαντεύσεις μεταξύ τῆς συμπορεύσεως μὲ τὴν Τάξιν καὶ τῆς ἀντιπαραθέσεως πρὸς αὐτήν, καθορίζουν καὶ τὴν τύχη μεγάλων πληθυσμιακῶν τμημάτων τοῦ ελλαδικοῦ χώρου.

Πρὶν προχωρήσωμε στὰ ὅσα ἀκολούθησαν τὴν ἵδρυσιν τοῦ κόμματος εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐπισημάνωμεν τὰ συμβάντα ποὺ συνδέονται καὶ προσδιορίζουν αὐτὴν τὴν πορεία κατὰ τήν, κρίσιμη καὶ ταὐτόχρονα καθοριστική, πρώτη περίοδο ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ κόμματος. Εἶναι κρίσιμη, ἐπειδὴ ἡ ἐπιλογὴ μιᾶς σταθερῆς συμπλεύσεως καὶ μιᾶς προσγειωμένης στὶς πραγματικὲς διαστάσεις τῆς δημιουργίας, ὑπάρξεως καὶ τοῦ οὐσιώδους ρόλου του θὰ τὸ ἐνέτασσε ταχύτερα στὸ σύστημα κυριαρχίας[1]. Αὐτὸ θὰ ἀποσοβοῦσε τὰ δεινὰ ποὺ ἐπῆλθαν στὸν κόσμο τῶν μοχθούντων ἀνθρώπων καθὼς καὶ εὐρύτερα.

Ἀνάμεσα στὰ πολλὰ σκοτεινὰ καὶ ἀσαφῆ ποὺ σχετίζονται μὲ τὸ ΚΚΕ θὰ κάνωμε μία ἀναφορὰ στὴν πλέον ἐλαφρὰ παρανόησι. Πρόκειται γιὰ αὐτὴν σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία πολλοὶ θεωροῦν ὅτι, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τὸ ἐπίσημο ὄργανο ἦταν ἡ ἐφημερίδα Ριζοσπάστης. Αὐτὸ ὀφείλεται κυρίως στὸ ὅτι τὰ ἐπίσημα κείμενα ποὺ

1. Μία ἔνταξις καὶ προσαρμογὴ ἡ ὁποία δρομολογήθηκε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1950, συνεχίσθηκε μὲ τὴν λεγόμενη μεταπολίτευση καὶ ἤδη ἔχει ὁλοκληρωθεῖ.

ἐπισήμανσις εἶναι ἀπαραίτητη, ἐπειδὴ ἡ ἐπιλογὴ ἐφημερίδας μὲ αὐτὴν τὴν ὀνομασία συνάδει μὲ τὸν ρόλον καὶ τὴν θέσιν ποὺ εἶχε ἐπιφυλάξη ἡ παροῦσα μορφὴ τῆς Τάξεως γιὰ αὐτὸ τὸ κόμμα, ὅπως ἔχει ἤδη προαναφερθεῖ.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν διαδικασία προσεγγίσεως μὲ τοὺς κομματάρχες τῆς Ρωσσίας, ὑπῆρξε ἐπίσπευσις ἐκ μέρους τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος. Ἔτσι, τὸν Μάρτιο τοῦ 1919 ἀποστέλλεται, μέσω Κωνσταντινουπόλεως, στὴν Ρωσσία ὁ Δημοσθένης Λιγδόπουλος ἐξουσιοδοτημένος ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΣΕΚΕ προκειμένου νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἵδρυσιν τοῦ κόμματος, νὰ δηλώσῃ συνάφεια μὲ τὶς θέσεις τῶν μπολσεβίκων καὶ νὰ ζητήσῃ οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν.

Ὅμως, γιὰ αὐτὴν τὴν ἀποστολὴ δὲν συμφωνοῦσε ὁ γενικὸς γραμματέας τοῦ κόμματος Ἄριστος Ἀρβανιτίδης, ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ κόμμα. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἔγινε ἐν κρυπτῷ χωρὶς νὰ ἐνημερωθοῦν τὰ στελέχη τοῦ κόμματος, ὁ δὲ Λιγδόπουλος δὲν ἐνημέρωσε οὔτε τοὺς οἰκείους του γιὰ αὐτὸ τὸ ταξίδι, τὸ τελευταῖον τῆς ζωῆς του. Μετέβη στὴν Ρωσσία μὲ τὴν βοήθεια πρακτόρων τῶν μπολσεβίκων, ἐνημέρωσε γιὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ ΣΕΚΕ παρέλαβε ἔγγραφα, ἔντυπο ὑλικὸ καὶ 5.000 δολλάρια γιὰ τὸ ταμεῖον τοῦ κόμματος. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του δολοφονήθηκε καὶ ληστεύθηκε, μαζὶ μὲ τὸν συ-

2. Ἡ ἐφημερίδα ἱδρύθηκε στὶς 9 Φεβρουαρίου 1908 ἀπὸ τὸν Γεώργιο Φιλάρετο καὶ ἐγράφετο στὴν καθαρεύουσα καὶ ἐξ ἀρχῆς τοποθετήθηκε ὑπὲρ τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν. Ἡ κυκλοφορία διεκόπη στὶς 12 Φεβρουαρίου 1911. Μὲ τὴν ἐπανέναρξιν τῆς κυκλοφορίας της, τὸ 1917, ὁ Γ. Πετσόπουλος, στέλνει μία ἐπιστολὴ στὸν Φιλάρετο προκειμένου νὰ ἀποκτήσει τὰ δικαιώματα τοῦ τίτλου τῆς ἐφημερίδας καὶ τοῦ προτείνει, ταυτοχρόνως, συνεργασία. Ὁ Φιλάρετος ἀρνεῖται τὴν συνεργασία, ἀλλὰ παραχωρεῖ τὰ δικαιώματα τοῦ τίτλου ἀποποιούμενος κάθε εὐθύνη, ἐνῶ ζητεῖ τὴν διατήρησιν τῆς καθαρεύουσας καὶ νὰ ὑπηρετοῦνται οἱ δημοκρατικές ἐλευθερίες καὶ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα. Ἀργότερα, ἐκδήλωσε τὴν ἀντίθεσίν του γιὰ τὴν προσχώρησιν τοῦ Ριζοσπάστη στὸν σοσιαλισμό. Ἡ ἐπανέκδοσις ξεκίνησε στὴ Θεσσαλονίκη μὲ σκοπὸν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Βενιζελικοῦ κινήματος τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ἀργότερα, θὰ μεταφέρη τὴν ἕδρα του στὴν Ἀθήνα.

3. Το ΚΚΕ, Ἐπίσημα Κείμενα, τ. Α΄, ἔκδ. Σύγχρονη Ἐποχή, Ἀθήνα 1974.

4. Μὲ τὴν ἔννοιαν ποὺ ἐπροδιορίζετο κατά τὴν ἐποχὴν τῆς ἱδρύσεως τοῦ ΚΚΕ καὶ ὄχι μὲ τὶς θεωρητικὲς κατασκευὲς τῶν τελευταίων δεκαετιῶν.

Τὸ 1920, τὸ Σ.Ε.Κ.Ε. κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, μετὰ ἀπὸ ἀπόφασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῆς ΓΣΕΕ μὲ τὴν ὁποίαν ἀντέθετο ἡ διοίκησις στοὺς συνδικαλιστὲς τοῦ κόμματος[6].

Στὸ Α΄ Ἐθνικὸ Συμβούλιον τοῦ ΣΕΚΕ τέθηκε θέμα προσχωρήσεως τοῦ κόμματος στὴν Γ΄ Διεθνῆ, ἡ ὁποία εἶχε ἱδρυθῆ τὸν Μάρτιο τοῦ 1919. Θέμα προσχωρήσεως στὴν Β΄ Σοσιαλιστικὴ Διεθνή, δὲν τέθηκε, διότι αὐτὴ ἐθεωρεῖτο, πλέον, χρεωκοπημένη.

Τὴν προσχώρησιν τοῦ ΣΕΚΕ στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνὴ ὑποστήριξε ὁ Γ. Γεωργιάδης, δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἐξέφραζε φιλομπολσεβικικὲς ἀπόψεις ἰσχυριζόμενος, μάλιστα, ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐπικράτησις τοῦ κομμουνισμοῦ σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμο. Ἀντιθέτως ὁ Ἀριστοτέλης Σίδερης, ἀντιτάχθηκε στὴν προσχώρησιν καὶ ὑποστήριξε τὴν ἄποψιν ὅτι τὸ κόμμα ἔπρεπε, πρὸς τὸ παρὸν, νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητον ἀπὸ διεθνεῖς συνδέσεις, ἐν ἀναμονῇ τῶν ἐξελίξεων στὸ διεθνὲς σοσιαλιστικὸ κίνημα.

Τελικῶς, τὸ Συμβούλιο ἐκδήλωσε μὲν τὴν συμπάθειά του πρὸς τὴν ρωσσικὴ «ἐπανάστασι», ἀπεφάσισε, ὅμως, νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητον καὶ νὰ ρυθμίσῃ ἀργότερα τὴν στάσιν του ἔναντι τῆς Διεθνοῦς.

Τὸ Συμβούλιο συζήτησε, ἀκόμη, τὸ θέμα τῆς στάσεώς του ἔναντι τῆς Μικρασιατικῆς Ἐκστρατείας. Ὁ εἰσηγητὴς Γ. Γεωργιάδης ὑπογράμμισε τὸν ἀντιπολεμικὸ χαρακτῆρα τοῦ κόμματος καὶ ἡ ἡγεσία του τάχθηκε κατὰ τῆς συνέχειας τοῦ πολέμου, υἱοθετήσασα τὰ συνθήματα: «Κάτω ὁ πόλεμος!» «Φθάνει πιὰ τόσο αἷμα!»[7].

5. Ἡ απεργία μὲ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ἐλευθερίου Σταυρίδη [Ὑπῆρξε ἀρχισυντάκτης τοῦ *Ριζοσπάστη*, Γενικὸς Γραμματέας τῆς ΚΕ τὸ 1925-1926 καὶ βουλευτής. Ἀποχώρησεν ἀπὸ τὸ ΚΚΕ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1928] εἶχε ὡς αἰτήματα μισθολογικές αὐξήσεις, μείωσιν ὡραρίου ἐργασίας καὶ ἀπαγόρευσιν τῆς ἐξαγωγῆς ἀνεπεξέργαστων ἑλληνικῶν καπνῶν καὶ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἔγιναν μεγάλες συγκεντρώσεις, συλλαλητήρια στὴν Καβάλα, συγκρούσεις μὲ τὴν ἀστυνομία, συλλήψεις καὶ φυλακίσεις 15 στελεχῶν τῶν καπνεργατῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ Ἀριστείδης Δημητρᾶτος, ὁ μετέπειτα ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐπὶ κυβερνήσεως Μεταξᾶ.

6. Στὸν ὑπότιτλο τοῦ Ἐργατικοῦ Ἀγῶνα (μετὰ καὶ τὴν προσθήκη Κομμουνιστικὸ ἀνεγράφετο: Ἐπίσημον Ὄργανον τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος (Κομμουνιστικοῦ) καὶ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος.

7. Εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ υἱοθεσία αὐτῆς τῆς συνθηματολογίας,

Τρία ἦταν τὰ κακὰ τῆς μοίρας τοῦ ἱδρυθέντος κόμματος: ἡ μικρασιατικὴ ἐκστρατεία, τὸ μακεδονικὸ ζήτημα καὶ ἡ σύνδεσις μὲ τὴν Γ΄ Διεθνῆ. Ἐάν σὲ αὐτὰ προστεθῆ καὶ ἡ λυσσώδης μάχη γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς κομματικῆς ἐξουσίας, τότε εἶναι εὐκολονόητο γιὰ ποιὸ λόγο ἡ πρώτη δεκαετία ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῆ κωμικοτραγική, νεφελώδης, ἀσυνάρτητη καὶ διαπνεόμενη ἀπό μικρομεγαλισμό. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ Τάξις συνέχισε νὰ προσβλέπη στὴν ἐνσωμάτωσίν του[8].

Ὀφείλομε νὰ προτάξωμεν τὴν σύνδεσι μὲ τὴν Διεθνῆ ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ γεγονὸς εἶναι ὁ καθοριστικώτερος συντελεστὴς στὴν διαμόρφωσιν καὶ πορεία τοῦ κόμματος. Παρὰ τὴν ἀποτυχία τῆς πρώτης προσπάθειας συνδέσεως τοῦ ΣΕΚΕ μὲ τὸν μπολσεβικισμὸ ἡ ἐπαφὴ εἶχε πραγματοποιηθῆ κατὰ τὴν πρώτη ἀποστολή. Ἔτσι, μία ἀντιπροσωπεία ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Ν. Δημητρᾶτο καὶ Γ. Γεωργιάδη στάλθηκε στὸ Γ΄ συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Ἡ συμμετοχὴ τῆς ἀντιπροσωπείας ἦταν ἄνευ σημασίας σὲ σχέσι μὲ τὶς ἀποφάσεις ποὺ ἐλήφθησαν (ὅπως αὐτὴ ἐναντίον τῆς Β΄ Διεθνοῦς). Διεξήχθησαν, ὅμως, συνομιλίες μὲ περιφερειακὰ στελέχη τῆς Διεθνοῦς (Ροκόφσκυ, Κολλάρωφ, κ.ἄ.). **Τὸ κύριο θέμα τῶν συνομιλιῶν αὐτῶν ἦταν ἡ ἐπίσημος προσχώρησις τοῦ κόμματος στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ, ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεών της καὶ κυρίως τοῦ ψηφισθέντος ὑπερσυγκεντρωτικοῦ καταστατικοῦ της[9]. Ὡς μικρὴ ὑποσχετικὴ (κάτι σὰν καπάρο γιὰ νὰ κλείσῃ ἡ δουλειά) δόθηκε στὴν ἀντιπροσωπεία ἕνα χρηματικὸν ποσὸν γιὰ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι.**

Ἡ ἔνταξις τοῦ κόμματος στὴν Διεθνῆ ἦταν πλέον θέμα χρόνου.

Τὸ 2ο Συνέδριο τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε. συνῆλθε στὴν Ἀθήνα 18 μὲ 25 Ἀπριλίου 1920. Συμμετεῖχαν 35 ἀντιπρόσωποι, 15 ἀπὸ Ἀθήνα καὶ Πειραιᾶ καὶ 20 ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες. Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου ἐξελέγη ὁ Ν. Καστρινός, ὁ ὁποῖος σύντομα ἀποχώρησε ἀπὸ τὸ κόμμα. Γενικὸς γραμματέας τοῦ Συνεδρίου ἦταν ὁ Ε. Σταυρίδης, εἰσηγητὴς ἦταν ὁ Γ. Γεωργιάδης ὁ ὁποῖος πρότεινε τὴν προσχώρησιν τοῦ ΣΕΚΕ στὴν Διεθνῆ μὲ τὴν ἀποδοχὴ τῶν 21 ὅρων τοῦ Λένιν καὶ τὴν μετονομασία τοῦ κόμματος σὲ κομμουνιστικό.

Ο Ἀριστοτέλης Σίδερης ἀντιτάχθηκε καὶ πρότεινε τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ κόμματος τόσον ἀπὸ τὴν Β΄ ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν Γ΄ Διεθνῆ. Τό συνέδριο, ὅμως, ἀποφάσισε τὴν προσχώρησιν τοῦ κόμματος στὴν Διεθνῆ καὶ τὴν προσθήκη στὴν ὀνομασία του, ἐντὸς παρενθέσεως, τῆς λέξεως «Κομμουνιστικόν». Μόνον ὁ Ἀριστοτέλης Σίδερης κατεψήφισεν τὴν ἀπόφασι. Ὁ σκοτεινὸς δρόμος εἶχε ἤδη προδιαγραφεῖ. Οἱ πύλες γιὰ τὴν πλήρη ἐξάρτησιν καὶ ὑποταγὴ ἄνοιξαν διάπλατα. Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶχε πλέον ἱδρυθῆ. Ἀπὸ τὸ 1922 καὶ χωρὶς τὴν ἀπόφασιν κάποιου Συνεδρίου ἡ παρένθεσις ἀντικατέστησε τὴν μέχρι τότε ὀνομασία.

Βεβαίως, οἱ ὑποχρεώσεις δὲν περιορίσθηκαν στὰ ὅσα ὁρίζοντο ἀπὸ τοὺς 21 Λενινιστικοὺς ὅρους, ἀλλὰ ἐπήγαιναν ἀκόμη μακρύτερα. Οἱ ἀνοιχτὲς ἐπεμβάσεις στὰ ἐσωτερικὰ τοῦ ΚΚΕ ξεπερνοῦσαν κάθε ὅριο, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ δουλικὴ στάση τῶν «ἀγγέλων τῆς κοινωνικῆς ἀπελευθερώσεως».

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1922 ἀφίχθη, μέσω Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Διεθνοῦς ὁ Ἀλεξάντερ Τσετούγιεφ, μέλος τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΣΕ, μὲ πλαστὸ διαβατήριο ποὺ τὸν ἐνεφάνιζε ὡς πλασιὲ διαφόρων βιομηχανικῶν εἰδῶν. Ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ καὶ μεταβίβασε τὴν γραμμὴ τοῦ ΚΚΣΕ ἡ ὁποία συνίστατο στὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι παραρτήματος νὰ θέσῃ σὲ ἄμεση προτεραιότητα τὴν κατάκτησιν τῶν μαζῶν καὶ τῆς ἐξουσίας, ἐπειδὴ οἱ συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο ἦταν ἐπαναστατικές!

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1923, ἡ Βαλκανικὴ Κομμουνιστικὴ Ὁμοσπονδία ἔστειλε στὴν Ἀθήνα τὸν βούλγαρο Τσώνωφ γιὰ νὰ καθοδηγῆ τὸ Κ.Κ.Ε. στὴν πολιτική του ἐπί τοῦ «μακεδονικοῦ». Ο Τσώνωφ συμμετεῖχε στὶς συνεδριάσεις τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ κατεύθυνε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον αὐτῶν οἱ ὁποῖοι εἶχαν χαρακτηρισθῆ ὡς δεξιοὶ ἐπειδὴ ἀντιδροῦσαν.

Τὸν Μάϊον τοῦ 1923 ἔφθασεν στὴν Ἀθήνα ἕνας ἀκόμη καθοδηγητὴς γιὰ τὸ ΚΚΕ. Ὀνομαζόταν Ἀντρέϊ Πετκόφσκυ καὶ ἦταν μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε, μετέπειτα πρεσβευτὴς τῆς ΕΣΣΔ στὸ Μεξικό[10].

Οἱ Πετκόφσκυ καὶ Τσώνωφ συμμετεῖχαν στὸ «εθνικόν συμβούλιον» τοῦ Κ.Κ.Ε. τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς γραμματεῖς ὅλων τῶν τοπικῶν κομματικῶν ὀργανώσεων καὶ εἶχε συγκληθῆ μὲ θέμα τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τοὺς χαρακτηρισθέντας ὡς δεξιοὺς ὀππορτουνιστές.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦταν μόνον ἡ ἀρχή...

Συσπείρωση Ἀναρχικῶν

ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἀποδέχεται τὴν ἤδη προκληθεῖσα αἱματοχυσία, ἑπομένως καὶ τὰ συμφέροντα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε.

8. Μία ἀπό τὶς πλέον χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις εἶναι αὐτὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ο Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐντολοδόχος τοῦ βασιλέα Κωνσταντίνου (στὶς 12 Σεπτεμβρίου 1922) γιὰ τὸν σχηματισμὸ κυβερνήσεως, ἀπευθύνθηκε στοὺς φυλακισμένους κομμουνιστὲς καὶ τοὺς πρότεινε νὰ ἀναλάβουν δύο υπουργεῖα. Αὐτοὶ ἀρνήθηκαν καὶ ὁ Μεταξᾶς ἐπέστρεψε στὸν βασιλέα τὴν ἐντολή.

9. Πρόκειται γιὰ τοὺς 21 ὅρους τοῦ Λένιν, ἡ ἀποδοχὴ τῶν ὁποίων ἀπέδιδε τὴν κομμουνιστικὴ ἰδιότητα στὸ κόμμα. Μεταξὺ πολλῶν ὑποχρεώσεων (καὶ μόνον) ποὺ εἶχαν τὰ ἐνταγμένα στὴν Διεθνῆ κόμματα ἦταν ἡ «ὑποχρέωσις νὰ δίνουν, ἄνευ ὅρων, ὑποστήριξι σὲ ὅλες τὶς σοβιετικές δημοκρατίες» (ὅρος 14), «τὸ πρόγραμμα τοῦ κάθε κόμματος ποὺ ἀνήκει στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ, πρέπει νὰ ἐπικυρωθῆ ἀπό ἕνα τακτικὸ συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς ἤ ἀπό τὴν Ἐκτελεστική Ἐπιτροπή» (ὅρος 15), «Ὅλες οἱ ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς της, εἶναι δεσμευτικὲς γιὰ ὅλα τὰ κόμματα ποὺ ἀνήκουν στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνή» (ὅρος 16), κ.λπ.

10. Δολοφονήθηκε κατὰ τὶς ἐκκαθαρίσεις ἐπὶ Στάλιν

NΑΡΧΙΚΗ

ἀσυνάρτητη καὶ διαπνεόμενη ἀπὸ μικρομεγαλισμό. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ Τάξις συνέχισε νὰ προσβλέπη στὴν ἐνσωμάτωσίν του[8].

Ὀφείλομε νὰ προτάξωμεν τὴν σύνδεσι μὲ τὴν Διεθνῆ ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ γεγονὸς εἶναι ὁ καθοριστικώτερος συντελεστὴς στὴν διαμόρφωσιν καὶ πορεία τοῦ κόμματος. Παρὰ τὴν ἀποτυχία τῆς πρώτης προσπάθειας συνδέσεως τοῦ ΣΕΚΕ μὲ τὸν μπολσεβικισμὸ ἡ ἐπαφὴ εἶχε πραγματοποιηθῆ κατὰ τὴν πρώτη ἀποστολή. Ἔτσι, μία ἀντιπροσωπεία ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Ν. Δημητρᾶτο καὶ Γ. Γεωργιάδη στάλθηκε στὸ Γ' συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Ἡ συμμετοχὴ τῆς ἀντιπροσωπείας ἦταν ἄνευ σημασίας σὲ σχέσι μὲ τὶς ἀποφάσεις ποὺ ἐλήφθησαν (ὅπως αὐτὴ ἐναντίον τῆς Β' Διεθνοῦς). Διεξήχθησαν, ὅμως, συνομιλίες μὲ περιφερειακὰ στελέχη τῆς Διεθνοῦς (Ροκόφσκυ, Κολλάρωφ, κ.ἄ.). **Τὸ κύριο θέμα τῶν συνομιλιῶν αὐτῶν ἦταν ἡ ἐπίσημως προσχώρησις τοῦ κόμματος στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ, ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεών της καὶ κυρίως τοῦ ψηφισθέντος ὑπερσυγκεντρωτικοῦ καταστατικοῦ της[9].** Ὡς μικρὴ Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου ἐξελέγη ὁ Ν. Καστρινός, ὁ ὁποῖος σύντομα ἀποχώρησε ἀπὸ τὸ κόμμα. Γενικὸς γραμματέας τοῦ Συνεδρίου ἦταν ὁ Ε. Σταυρίδης, εἰσηγητὴς ἦταν ὁ Γ. Γεωργιάδης ὁ ὁποῖος πρότεινε τὴν προσχώρησιν τοῦ ΣΕΚΕ στὴν Διεθνῆ μὲ τὴν ἀποδοχὴ τῶν 21 ὅρων τοῦ Λένιν καὶ τὴν μετονομασία τοῦ κόμματος σὲ κομμουνιστικό.

Ο Ἀριστοτέλης Σίδερης ἀντιτάχθηκε καὶ πρότεινε τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ κόμματος τόσον ἀπὸ τὴν Β' ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν Γ' Διεθνῆ. Τὸ συνέδριο, ὅμως, ἀποφάσισε τὴν προσχώρησιν τοῦ κόμματος στὴν Διεθνῆ καὶ τὴν προσθήκη στὴν ὀνομασία του, ἐντὸς παρενθέσεως, τῆς λέξεως «Κομμουνιστικόν». Μόνον ὁ Ἀριστοτέλης Σίδερης κατεψήφισεν τὴν ἀπόφασι. Ὁ σκοτεινὸς δρόμος εἶχε ἤδη προδιαγραφεῖ. Οἱ πῦλες γιὰ τὴν πλήρη ἐξάρτησιν καὶ ὑποταγὴ ἄνοιξαν διάπλατα. Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶχε πλέον ἱδρυθῆ. Ἀπὸ τὸ 1922 καὶ χωρὶς τὴν ἀπόφασιν κάποιου Συνεδρίου ἡ παρένθεσις ἀντικατέστησε τὴν μέχρι τότε ὀνομασία.

Βεβαίως, οἱ ὑπόχρεώσεις δὲν περιορίσθηκαν στὰ ὅσα ὁρίζοντο ἀπὸ τοὺς 21 Λενινιστικοὺς ὅρους, ἀλλὰ φόρων βιομηχανικῶν εἰδῶν. Ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ καὶ μεταβίβασε τὴν γραμμὴ τοῦ ΚΚΣΕ ἡ ὁποία συνίστατο στὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι παραρτήματος νὰ θέση σὲ ἄμεση προτεραιότητα τὴν κατάκτησιν τῶν μαζῶν καὶ τῆς ἐξουσίας, ἐπειδὴ οἱ συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο ἦταν ἐπαναστατικές!

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1923, ἡ Βαλκανικὴ Κομμουνιστικὴ Ὁμοσπονδία ἔστειλε στὴν Ἀθήνα τὸν βούλγαρο Τσώνωφ γιὰ νὰ καθοδηγῆ τὸ Κ.Κ.Ε. στὴν πολιτική του ἐπὶ τοῦ «μακεδονικοῦ». Ο Τσώνωφ συμμετεῖχε στὶς συνεδριάσεις τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ κατεύθυνε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον αὐτῶν οἱ ὁποῖοι εἶχαν χαρακτηρισθῆ ὡς δεξιοὶ ἐπειδὴ ἀντιδροῦσαν.

Τὸν Μάϊον τοῦ 1923 ἔφθασεν στὴν Ἀθήνα ἕνας ἀκόμη καθοδηγητὴς γιὰ τὸ ΚΚΕ. Ὀνομαζόταν Ἀντρέϊ Πετκόφσκυ καὶ ἦταν μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε, μετέπειτα πρεσβευτὴς τῆς ΕΣΣΔ στὸ Μεξικό[10].

Οἱ Πετκόφσκυ καὶ Τσώνωφ συμμετεῖχαν στὸ «εθνικὸν συμβούλιον» τοῦ Κ.Κ.Ε. τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς γραμματεῖς ὅλων τῶν τοπικῶν κομματικῶν ὀργανώσεων καὶ εἶχε συγκληθῆ μὲ θέμα τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τοὺς χαρακτηρισθέντας ὡς δεξιοὺς ὀππορτουνιστές.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦταν μόνον ἡ ἀρχή...

Συσπείρωση Ἀναρχικῶν

ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἀποδέχεται τὴν ἤδη προκληθεῖσα αἱματοχυσία, ἑπομένως καὶ τὰ συμφέροντα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε.

8. Μία ἀπό τὶς πλέον χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις εἶναι αὐτὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ο Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐντολοδόχος τοῦ βασιλέα Κωνσταντίνου (στὶς 12 Σεπτεμβρίου 1922) γιὰ τὸν σχηματισμὸ κυβερνήσεως, ἀπευθύνθηκε στοὺς φυλακισμένους κομμουνιστὲς καὶ τοὺς πρότεινε νὰ ἀναλάβουν δύο υπουργεῖα. Αὐτοὶ ἀρνήθηκαν καὶ ὁ Μεταξᾶς ἐπέστρεψε στὸν βασιλέα τὴν ἐντολή.

9. Πρόκειται γιὰ τοὺς 21 ὅρους τοῦ Λένιν, ἡ ἀποδοχὴ τῶν ὁποίων ἀπέδιδε τὴν κομμουνιστικὴ ἰδιότητα στὸ κόμμα. Μεταξὺ πολλῶν ὑποχρεώσεων (καὶ μόνον) ποὺ εἶχαν τὰ ἐνταγμένα στὴν Διεθνῆ κόμματα ἦταν ἡ «ὑποχρέωσις νὰ δίνουν, ἄνευ ὅρων, ὑποστήριξι σὲ ὅλες τὶς σοβιετικές δημοκρατίες» (ὅρος 14), «τὸ πρόγραμμα τοῦ κάθε κόμματος ποὺ ἀνήκει στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ, πρέπει νὰ ἐπικυρωθῆ ἀπό ἕνα τακτικὸ συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς ἤ ἀπό τὴν Ἐκτελεστική Ἐπιτροπή» (ὅρος 15), «Ὅλες οἱ ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς της, εἶναι δεσμευτικὲς γιὰ ὅλα τὰ κόμματα ποὺ ἀνήκουν στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνή» (ὅρος 16), κ.λπ.

10. Δολοφονήθηκε κατὰ τὶς ἐκκαθαρίσεις ἐπὶ Στάλιν

τος στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ, ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεών της καὶ κυρίως τοῦ ψηφισθέντος ὑπερσυγκεντρωτικοῦ καταστατικοῦ της[9]. Ὡς μικρὴ

ἀντικατέστησε τὴν μέχρι τότε ὀνομασία.

Βεβαίως, οἱ ὑποχρεώσεις δὲν περιορίσθηκαν στὰ ὅσα ὁρίζοντο ἀπὸ τοὺς 21 Λενινιστικοὺς ὅρους, ἀλλὰ

Οἱ Πετκόφσκυ καὶ Τσώνωφ συμμετεῖχαν στὸ «εθνικὸν συμβούλιον» τοῦ Κ.Κ.Ε. τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς γραμματεῖς ὅλων τῶν τοπικῶν κομματικῶν ὀργανώσεων καὶ εἶχε συγκληθῆ μὲ θέμα τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τοὺς χαρακτηρισθέντας ὡς δεξιοὺς ὀππορτουνιστές.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦταν μόνον ἡ ἀρχή...

Συσπείρωση Ἀναρχικῶν

ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἀποδέχεται τὴν ἤδη προκληθεῖσα αἱματοχυσία, ἑπομένως καὶ τὰ συμφέροντα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε.

8. Μία ἀπὸ τὶς πλέον χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις εἶναι αὐτὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐντολοδόχος τοῦ βασιλέα Κωνσταντίνου (στὶς 12 Σεπτεμβρίου 1922) γιὰ τὸν σχηματισμὸ κυβερνήσεως, ἀπευθύνθηκε στοὺς φυλακισμένους κομμουνιστὲς καὶ τοὺς πρότεινε νὰ ἀναλάβουν δύο υπουργεῖα. Αὐτοὶ ἀρνήθηκαν καὶ ὁ Μεταξᾶς ἐπέστρεψε στὸν βασιλέα τὴν ἐντολή.

9. Πρόκειται γιὰ τοὺς 21 ὅρους τοῦ Λένιν, ἡ ἀποδοχὴ τῶν ὁποίων ἀπέδιδε τὴν κομμουνιστικὴ ἰδιότητα στὸ κόμμα. Μεταξὺ πολλῶν ὑποχρεώσεων (καὶ μόνον) ποὺ εἶχαν τὰ ἐνταγμένα στὴν Διεθνῆ κόμματα ἦταν ἡ «ὑποχρέωσις νὰ δίνουν, ἄνευ ὅρων, ὑποστήριξι σὲ ὅλες τὶς σοβιετικὲς δημοκρατίες» (ὅρος 14), «τὸ πρόγραμμα τοῦ κάθε κόμματος ποὺ ἀνήκει στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ, πρέπει νὰ ἐπικυρωθῆ ἀπὸ ἕνα τακτικὸ συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς ἢ ἀπὸ τὴν Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπή» (ὅρος 15), «Ὅλες οἱ ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς της, εἶναι δεσμευτικὲς γιὰ ὅλα τὰ κόμματα ποὺ ἀνήκουν στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ» (ὅρος 16), κ.λπ.

10. Δολοφονήθηκε κατὰ τὶς ἐκκαθαρίσεις ἐπὶ Στάλιν

ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΑ. *Το πυώδες σπυρί της ασφάλειας;*

«Μισώ τους απαίσιους, δουλοπρεπείς, απατεώνες, κόλακες και δολοπλόκους, αλλά ακόμη περισσότερο μισώ αυτούς που τους ανέχονται και συνδιαλέγονται μαζί τους».

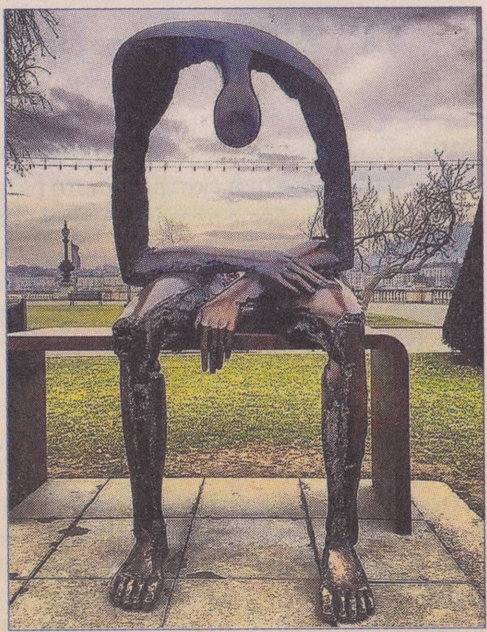
(Από τον Μισάνθρωπο του Μολιέρου)

Δεν ζούμε σε μια συνηθισμένη εποχή ή νομίζουμε ότι είναι έτσι. Άλλωστε, ποιος και πώς ορίζει το ποιες συνθήκες είναι συνηθισμένες ή όχι; Όπως και να είναι θεωρούμε ότι διανύουμε μια χρονική περίοδο μεγάλης διάρκειας όπου συντελούνται σημαντικές αλλαγές στις ζωές των ανθρώπων σε πολλά επίπεδα. Όπως όταν οι μηχανές εισέβαλαν στις ζωές των ανθρώπων και αργότερα η βιομηχανική επανάσταση ανέτρεψε τις κοινοτικές δομές αναπτύσσοντας αστικούς ιστούς, η ζώσα τρέχουσα περίοδος της **ψηφιακής επανάστασης** των τελευταίων δεκαετιών έχει αλλάξει άρδην τις ανθρώπινες διαπροσωπικές σχέσεις και συμπεριφορές. Δεν είναι ότι στις προηγούμενες εποχές οι σχέσεις και συμπεριφορές των ανθρώπων κατακλύζονταν από αγάπη και συμπόνοια, απεναντίας η σκληρότητα ήταν πανταχού παρούσα. Είναι η εξουσία και το χρήμα που αλλοιώνουν διαχρονικά τα πάντα στο πέρασμα τους... Στην εποχή του fb και των λοιπών chats, όμως, η κάθε κίνηση είναι ορατή και διαμοιρασμένη σε κάθε γωνιά και κύτταρο της κοινωνίας. Δεν ισχυριζόμαστε ότι καταφέρνει να εισχωρεί βαθιά μέσα σε κάθε άνθρωπο η κάθε παραφιλολογία, που αναπτύσσεται σε αυτά τα μέσα. Άλλη είναι η διαπίστωσή μας. Ότι υπάρχει πολλή μισανθρωπία γύρω μας. Στενά γύρω μας. Και αυτό είναι κάτι που συναντιέται πάρα πολύ σε αυτές τις ψηφιακές συζητήσεις.

Θέλουμε να διαχωρίσουμε τις αντιδράσεις των ανθρώπων σε αυτές που γίνονται αυθόρμητα και θυμικά και σε αυτές που επίπεδα, ο άνθρωπος μπορεί να αντιδρά άστοχα και ανέλεγκτα. Η χαρά της Εξουσίας είναι αυτή. Να γνωρίζει πολύ καλά ότι οι εξουσιαστικές σχέσεις δημιουργούν προβλήματα στις συμπεριφορές των ανθρώπων, αλλά εκείνη να βρίσκεται αλώβητη και άθικτη από τις επιθέσεις.

Πρόσφατα μετά από τον θάνατο του Ζακ Κωστόπουλου στο κέντρο της Αθήνας και χάρη της απεικόνισης της βίας που δέχθηκε από μπάτσους και ιδιώτες, ιδιοκτήτες εν προκειμένω, η σύγχρονη ψηφιακή «αγορά» αλληλεπίδρασης ανθρώπων «πήρε φωτιά». Δεκάδες αναρτήσεις, απαντήσεις και κόντρα απαντήσεις, πολέμιοι, φίλοι, υποστηρικτές, εχθρικοί... Σε πολλά κοινωνικά συμβάντα οι αντιδράσεις των ανθρώπων που κινούνται δίπλα μας μάς συγκλονίζει. Μας ξεπερνάει ο τρόπος και η φρασεολογία που αναπτύσσεται, ως προτεταμένου δακτύλου-δείκτη, που δασκαλεύει και ταυτόχρονα στηλιτεύει οτιδήποτε παρεκκλίνει της **«κανονικότητας».** Πιστεύουμε ότι αυτό είναι το σημείο «κλειδί». Μέσα σε μια ρευστή κατάσταση, όπως αυτή αναπτύσσεται για παράδειγμα σε ζητήματα οικονομικών συναλλαγών και τεχνολογικών εξελίξεων, η ***ασφάλεια*** που είναι απαραίτητο συστατικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία, να αναπτυχθεί δημιουργικά, ξεθωριάζει ξανά και ξανά. Οι σφιχτοί δεσμοί μεταξύ των ανθρώπων στις κοινότητες (συγγένειας, φιλίας κ.ά.) αποσκοπούσαν, εκτός όλων των άλλων, και στην δημιουργία ασφάλειας ή αισθήματος ασφάλειας, ώστε να αντιμετωπίσουν ή για να νιώσουν ότι θα αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά την κάθε, φυσική ή άλλη, απειλή. Η ασφάλεια δεν παρέχεται από κανέναν διαμεσολαβητή, κρατικό ή άλλο φορέα, αλλά αναπτύσσεται μέσα στην κοινότητα ή στην κοινωνία μέσα από τις φυσικές ανθρώπινες επαφές και σχέσεις. Συνδιαμορφώνεται και λειτουργεί μεταξύ των πων που ταυτόχρονα προσπαθούμε να καταργήσουμε τις κρατικές δομές διότι είναι εκείνες που εχθρεύονται κατ' ουσία την ελεύθερη ανθρώπινη ύπαρξη. Η πλειοψηφία των ανθρώπων σήμερα πιστεύει κάτι διαφορετικό. Εκεί που μισεί το Κράτος εκεί το επικαλείται και ενίοτε μπορεί και να το αποθεώσει. Είναι μια κατάσταση αλλοπρόσαλλη μεν αλλά ερμηνεύσιμη δε. Δεν μπορούν να δουν τους εαυτούς τους έξω από διαμεσολαβημένα σχήματα και δομές διότι από πολύ μικρή ηλικία η εκπαιδευτική διαδικασία στοχεύει στην ανάπτυξη μεθόδων πειθάρχησης στην εξουσία του δασκάλου, του διευθυντή και πάει λέγοντας. Από την άλλη είναι άστοχο να πιστεύει κάποιος ότι μπορεί να υποκαταστήσει διαχρονικά κρατικές λειτουργίες και σχήματα στο όνομα της κοινωνίας. Όποιος θέλει να γίνει μπάτσος στη θέση του μπάτσου θα παραμείνει σε αυτή την κατάσταση μέχρις ότου το Κράτος αποφασίσει απλά να τον εξαφανίσει. Ή στην χειρότερη των περιπτώσεων να τον αφομοιώσει.

Συνεπώς, διαχωρίζουμε τις έννοιες της ασφάλειας και της κανονικότητας ή νομιμότητας διότι θεωρούμε ότι η πρώτη αποτελεί κυρίαρχο μέσο για την λειτουργία μιας υγιούς κοινωνίας αλλά αυτό δεν μπορεί επ' ουδενί να υπάρξει σε μια εξουσιαστική κοινωνία. Και είναι η έλλειψη αισθήματος ασφάλειας που μετατρέπεται σε **φόβο** και αυτός με τη σειρά του μετασχηματίζεται για ορισμένους σε μισανθρωπία. Αυτό έγινε ορατό και στην περίπτωση του Ζακ Κωστόπουλου, αλλά και στον τρόπο που αντιμετωπίζονται δεκάδες καταστάσεις καθημερινά, είτε αφορά τοξικομανείς, πρόσφυγες, είτε «κανονικούς» ανθρώπους... Έτσι ο «μέσος ανθρωπάκος» θα αντιδράσει και θα αυτοδικήσει θεωρώντας ότι θα πράξει το σωστό, κάνοντας τη δουλειά του κράτους και του μπάτσου.

τραγικό γεγονός. Ενώ ο Πάσχος Μανδραβέλης σημειώνει: *«Μην ξεχνάμε ότι η Αριστερά βρέθηκε στα ίδια χαρακώματα των «Αγανακτισμένων» με τους «νοικοκυραίους» που σήμερα ελεεινολογεί. Ένας από τους κατηγορούμενους για το θάνατο του Ζακ Κωστόπουλου υπήρξε στέλεχος ομάδας που πρωταγωνίστησε στις πλατείες της οργής. Αυτοσυστηνόταν δε ως «οικονομικός αντάρτης» (...) υπέρμαχος ενός οργανωμένου, δίκαιου και αντιεξουσιαστικού δημοκρατικού πολιτεύματος».* Δεν ξέρουμε, εν τέλει, εάν ο κατηγορούμενος είναι φασίστας, όπως γράφτηκε και χιλιοειπώθηκε, ή «αγανακτισμένος». Ή και τα δύο μαζί... Μεγάλο μάθημα και πάθημα οι πλατείες των «Αγανακτισμένων» για όσους τις συνέδραμαν με όλες τους τις δυνάμεις...

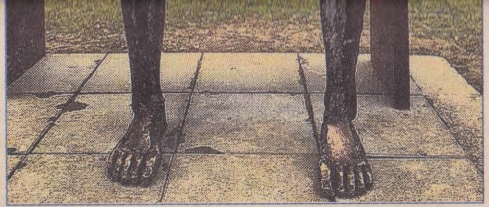
Ταυτόχρονα μπορούμε να παρακολουθούμε με κάθε λεπτομέρεια, σχεδόν σε ζωντανή σύνδεση, την εξέλιξη της πρεζεμπορίας και χρήσης ουσιών στα πανεπιστήμια της Αθήνας και Θεσσαλονίκης, με την έμμεση και άμεση παράθεση απόψεων και λειτουργιών για τα ξένα πανεπιστήμια. «Εκεί μπαίνεις με ταυτότητα και μπάρες...

ποιος και πώς ορίζει το ποιες συνηθισμένες είναι συνηθισμένες ή όχι; Όπως και να είναι θεωρούμε ότι διανύουμε μια χρονική περίοδο μεγάλης διάρκειας όπου συντελούνται σημαντικές αλλαγές στις ζωές των ανθρώπων σε πολλά επίπεδα. Όπως όταν οι μηχανές εισέβαλαν στις ζωές των ανθρώπων και αργότερα η βιομηχανική επανάσταση ανέτρεψε τις κοινοτικές δομές αναπτύσσοντας αστικούς ιστούς, η ζώσα τρέχουσα περίοδος της **ψηφιακής επανάστασης** των τελευταίων δεκαετιών έχει αλλάξει άρδην τις ανθρώπινες διαπροσωπικές σχέσεις και συμπεριφορές. Δεν είναι ότι στις προηγούμενες εποχές οι σχέσεις και συμπεριφορές των ανθρώπων κατακλύζονταν από αγάπη και συμπόνοια, απεναντίας η σκληρότητα ήταν πανταχού παρούσα. Είναι η εξουσία και το χρήμα που αλλοιώνουν διαχρονικά τα πάντα στο πέρασμα τους... Στην εποχή του fb και των λοιπών chats, όμως, η κάθε κίνηση είναι ορατή και διαμοιρασμένη σε κάθε γωνιά και κύτταρο της κοινωνίας. Δεν ισχυριζόμαστε ότι καταφέρνει να εισχωρεί βαθιά μέσα σε κάθε άνθρωπο η κάθε παραφιλολογία, που αναπτύσσεται σε αυτά τα μέσα. Άλλη είναι η διαπίστωση μας. Ότι υπάρχει πολλή μισανθρωπία γύρω μας. Στενά γύρω μας. Και αυτό είναι κάτι που συναντιέται πάρα πολύ σε αυτές τις ψηφιακές συζητήσεις.

Θέλουμε να διαχωρίσουμε τις αντιδράσεις των ανθρώπων σε αυτές που γίνονται αυθόρμητα και θυμικά και σε αυτές που γίνονται σε ήρεμη κατάσταση. Οι πρώτες φέρουν χαρακτηριστικά έντασης, επιθετικότητας και ασυνειδησίας και οι δεύτερες χαρακτηρίζονται από μια συνειδητότητα και εύλογο χρόνο αντίδρασης. Στον καθένα μας έχει συμβεί να εμπλακεί σε σκηνικό έντασης με αφορμή κάποια διαφωνία ή παρατήρηση σε κάποια οδηγική συμπεριφορά. Είναι εκείνες οι συμπεριφορές που μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα αποκαλύπτονται με εκρηκτικό τρόπο αποδεικνύοντας τα φασιστικά, σεξιστικά και ρατσιστικά υπόβαθρα που υπάρχουν. Ο φορέας τέτοιων αντιδράσεων δεν σημαίνει επ' ουδενί ότι σχετίζεται πολιτικά με κάποιο κόμμα, οργάνωση ή θεώρηση. Έχει γίνει διάχυση τέτοιων συμπεριφορών ευρύτερα και το δέχθηκε από μπάτσους και ιδιώτες, ιδιοκτήτες εν προκειμένω, η σύγχρονη ψηφιακή «αγορά» αλληλεπίδρασης ανθρώπων «πήρε φωτιά». Δεκάδες αναρτήσεις, απαντήσεις και κόντρα απαντήσεις, πολέμιοι, φίλοι, υποστηρικτές, εχθρικοί... Σε πολλά κοινωνικά συμβάντα οι αντιδράσεις των ανθρώπων που κινούνται δίπλα μας μάς συγκλονίζει. Μας ξεπερνάει ο τρόπος και η φρασεολογία που αναπτύσσεται, ως προτεταμένου δακτύλου-δείκτη, που δασκαλεύει και ταυτόχρονα στηλιτεύει οτιδήποτε παρεκκλίνει της **«κανονικότητας»**. Πιστεύουμε ότι αυτό είναι το σημείο «κλειδί». Μέσα σε μια ρευστή κατάσταση, όπως αυτή αναπτύσσεται για παράδειγμα σε ζητήματα οικονομικών συναλλαγών και τεχνολογικών εξελίξεων, η ***ασφάλεια*** που είναι απαραίτητο συστατικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία, να αναπτυχθεί δημιουργικά, ξεθωριάζει ξανά και ξανά. Οι σφιχτοί δεσμοί μεταξύ των ανθρώπων στις κοινότητες (συγγένειας, φιλίας κ.ά.) αποσκοπούσαν, εκτός όλων των άλλων, και στην δημιουργία ασφάλειας ή αισθήματος ασφάλειας, ώστε να αντιμετωπίσουν ή για να νιώσουν ότι θα αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά την κάθε, φυσική ή άλλη, απειλή. Η ασφάλεια δεν παρέχεται από κανέναν διαμεσολαβητή, κρατικό ή άλλο φορέα, αλλά αναπτύσσεται μέσα στην κοινότητα ή στην κοινωνία μέσα από τις φυσικές ανθρώπινες επαφές και σχέσεις. Συνδιαμορφώνεται και λειτουργεί μεταξύ των ανθρώπων που νιώθουν την κοινότητα και την κοινωνία ως «σπίτι» τους. Δεν μπορεί να υπάρξει οποιαδήποτε έννοια ασφάλειας εκεί όπου οι άνθρωποι αποτελούν καταπιεσμένα και εκμεταλλευόμενα όντα μιας διαβαθμισμένης εξουσίας και κυριαρχίας. Η ασφάλεια δεν παρέχεται ποτέ από το κράτος. Αυτό που πιθανώς να παρέχεται, έστω και σε θεωρητικό επίπεδο, είναι η τάξη, η νομιμότητα και η κανονικότητα. **Η ασφάλεια και το «αίσθημα ασφάλειας» ούτε παρέχεται ούτε διεκδικείται από το Κράτος**, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν μπορεί να παράσχει καταφύγιο σε μια κοινωνία που δεν αναπτύσσει τις ίδιες αξίες αλλά πολλές φορές εκ διαμέτρου αντίθετες μεταξύ των μελών της. Και ασφαλώς

τους έξω από διαμεσολαβημένα σχήματα και δομές διότι από πολύ μικρή ηλικία η εκπαιδευτική διαδικασία στοχεύει στην ανάπτυξη μεθόδων πειθάρχησης στην εξουσία του δασκάλου, του διευθυντή και πάει λέγοντας. Από την άλλη είναι άστοχο να πιστεύει κάποιος ότι μπορεί να υποκαταστήσει διαχρονικά κρατικές λειτουργίες και σχήματα στο όνομα της κοινωνίας. Όποιος θέλει να γίνει μπάτσος στη θέση του μπάτσου θα παραμείνει σε αυτή την κατάσταση μέχρις ότου το Κράτος αποφασίσει απλά να τον εξαφανίσει. Ή στην χειρότερη των περιπτώσεων να τον αφομοιώσει.

Συνεπώς, διαχωρίζουμε τις έννοιες της ασφάλειας και της κανονικότητας ή νομιμότητας διότι θεωρούμε ότι η πρώτη αποτελεί κυρίαρχο μέσο για την λειτουργία μιας υγιούς κοινωνίας αλλά αυτό δεν μπορεί επ' ουδενί να υπάρξει σε μια εξουσιαστική κοινωνία. Και είναι η έλλειψη αισθήματος ασφάλειας που μετατρέπεται σε **φόβο** και αυτός με τη σειρά του μετασχηματίζεται για ορισμένους σε μισανθρωπία. Αυτό έγινε ορατό και στην περίπτωση του Ζακ Κωστόπουλου, αλλά και στον τρόπο που αντιμετωπίζονται δεκάδες καταστάσεις καθημερινά, είτε αφορά τοξικομανείς, πρόσφυγες, είτε «κανονικούς» ανθρώπους... Έτσι ο «μέσος ανθρωπάκος» θα αντιδράσει και θα αυτοδικήσει θεωρώντας ότι θα πράξει το σωστό, κάνοντας τη δουλειά του κράτους και του μπάτσου. Εκείνων δηλαδή που μπορεί ταυτόχρονα να βρίζει και να επικαλείται. Η αυτοδικία σε αυτές τις περιπτώσεις έχει τα χαρακτηριστικά λιντσαρίσματος, μιας έντονης και απόλυτα εξουσιαστικής πράξης, και όχι ατομικής απονομής δικαιοσύνης που και πάλι ως αντίδραση επιδέχεται αρκετή ανάλυση. Όμως η συχνότερη ένδειξη μισανθρωπίας δεν διαπράττεται πολλές φορές στο δρόμο και στα πεζοδρόμια, όταν μπορεί κάποιος/α να λειτουργήσει με αρνητικό και επαίσχυντο τρόπο, ως μέρος συχνά ενός όχλου ή μιας κυρίαρχης συναντίληψης. Διαπράττεται στην ήρεμη πλατφόρμα της ψηφιακής επικοινωνίας όπου φανερώνεται η κάθε στερεοτυπική πανούκλα του καθενός. Και εκεί πραγματικά η

τραγικό γεγονός. Ενώ ο Πάσχος Μανδραβέλης σημειώνει: *«Μην ξεχνάμε ότι η Αριστερά βρέθηκε στα ίδια χαρακώματα των «Αγανακτισμένων» με τους «νοικοκυραίους» που σήμερα ελεεινολογεί. Ένας από τους κατηγορούμενους για το θάνατο του Ζακ Κωστόπουλου υπήρξε στέλεχος ομάδας που πρωταγωνίστησε στις πλατείες της οργής. Αυτοσυστηνόταν δε ως «οικονομικός αντάρτης» (...) υπέρμαχος ενός οργανωμένου, δίκαιου και αντιεξουσιαστικού δημοκρατικού πολιτεύματος»*. Δεν ξέρουμε, εν τέλει, εάν ο κατηγορούμενος είναι φασίστας, όπως γράφτηκε και χιλιοειπώθηκε, ή «αγανακτισμένος». Ή και τα δύο μαζί... Μεγάλο μάθημα και πάθημα οι πλατείες των «Αγανακτισμένων» για όσους τις συνέδραμαν με όλες τους τις δυνάμεις...

Ταυτόχρονα μπορούμε να παρακολουθούμε με κάθε λεπτομέρεια, σχεδόν σε ζωντανή σύνδεση, την εξέλιξη της πρεζεμπορίας και χρήσης ουσιών στα πανεπιστήμια της Αθήνας και Θεσσαλονίκης, με την έμμεση και άμεση παράθεση απόψεων και λειτουργιών για τα ξένα πανεπιστήμια. «Εκεί μπαίνεις με ταυτότητα και μπάρες... έχει και ιδιωτική αστυνομία... να εγκατασταθούν και εδώ». Αφού το κράτος, ως γνωστόν, ελέγχει το εμπόριο της πρέζας και τις πιάτσες του, είναι ένας καλός τρόπος είτε να επιταχύνονται μερικές αποφάσεις είτε να αποτελεί ένα «καλό θέμα» για προεκλογική αντιπαράθεση που την ατζέντα την βάζουν τα κόμματα στα κανάλια ή και το αντίστροφο. Γνωστή η εκβιαστική θέση και των δυο πόλων. Ένα θέμα που «φούσκωσε» με τη δημιουργία στεκιού από τον «Ρουβίκωνα» στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Αλήθεια, η δημιουργία στεκιού σε πανεπιστημιακό χώρο από αναρχική οργάνωση «με ονοματεπώνυμο» συνάδει με την αναρχική θεώρηση; Δηλαδή από το «ολικό», όπως ήταν μέχρι πρότινος η δημι-

παρούσα. Είναι η εξουσία και το χρήμα που αλλοιώνουν διαχρονικά τα πάντα στο πέρασμα τους... Στην εποχή του fb και των λοιπών chats, όμως, η κάθε κίνηση είναι ορατή και διαμοιρασμένη σε κάθε γωνιά και κύτταρο της κοινωνίας. Δεν ισχυριζόμαστε ότι καταφέρνει να εισχωρεί βαθιά μέσα σε κάθε άνθρωπο η κάθε παραφιλολογία, που αναπτύσσεται σε αυτά τα μέσα. Άλλη είναι η διαπίστωσή μας. Ότι υπάρχει πολλή μισανθρωπία γύρω μας. Στενά γύρω μας. Και αυτό είναι κάτι που συναντιέται πάρα πολύ σε αυτές τις ψηφιακές συζητήσεις.

Θέλουμε να διαχωρίσουμε τις αντιδράσεις των ανθρώπων σε αυτές που γίνονται αυθόρμητα και θυμικά και σε αυτές που γίνονται σε ήρεμη κατάσταση. Οι πρώτες φέρουν χαρακτηριστικά έντασης, επιθετικότητας και ασυνειδησίας και οι δεύτερες χαρακτηρίζονται από μια συνειδητότητα και εύλογο χρόνο αντίδρασης. Στον καθένα μας έχει συμβεί να εμπλακεί σε σκηνικό έντασης με αφορμή κάποια διαφωνία ή παρατήρηση σε κάποια οδηγική συμπεριφορά. Είναι εκείνες οι συμπεριφορές που μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα αποκαλύπτονται με εκρηκτικό τρόπο αποδεικνύοντας τα φασιστικά, σεξιστικά και ρατσιστικά υπόβαθρα που υπάρχουν. Ο φορέας τέτοιων αντιδράσεων δεν σημαίνει επ' ουδενί ότι σχετίζεται πολιτικά με κάποιο κόμμα, οργάνωση ή θεώρηση. Έχει γίνει διάχυση τέτοιων συμπεριφορών ευρύτερα και το πρόβλημα αγγίζει ακόμη και εκείνους που το θεωρούν «ξένο» σώμα, για να μην πούμε εχθρικό. Και ασφαλώς δεν έχουμε κατά νου σπάνια και μεμονωμένα περιστατικά, αλλά αυτά που επιδεικνύουν μια σταθερότητα εμφάνισης. Πολλοί ψυχολόγοι συσχετίζουν τις σύγχρονες αντιδράσεις των ανθρώπων με την πίεση που τους ασκείται σε διάφορα περιβάλλοντα όπως εργασιακό, οικογενειακό κ.λπ. Είναι δεδομένο ότι μέσα σε ένα κυρίαρχο καταπιεστικό περιβάλλον, όπως αυτό διαμορφώνεται πολυτεχνολογικών εξελίξεων, η ***ασφάλεια*** που είναι απαραίτητο συστατικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία, να αναπτυχθεί δημιουργικά, ξεθωριάζει ξανά και ξανά. Οι σφιχτοί δεσμοί μεταξύ των ανθρώπων στις κοινότητες (συγγένειας, φιλίας κ.ά.) αποσκοπούσαν, εκτός όλων των άλλων, και στην δημιουργία ασφάλειας ή αισθήματος ασφάλειας, ώστε να αντιμετωπίσουν ή για να νιώσουν ότι θα αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά την κάθε, φυσική ή άλλη, απειλή. Η ασφάλεια δεν παρέχεται από κανέναν διαμεσολαβητή, κρατικό ή άλλο φορέα, αλλά αναπτύσσεται μέσα στην κοινότητα ή στην κοινωνία μέσα από τις φυσικές ανθρώπινες επαφές και σχέσεις. Συνδιαμορφώνεται και λειτουργεί μεταξύ των ανθρώπων που νιώθουν την κοινότητα και την κοινωνία ως «σπίτι» τους. Δεν μπορεί να υπάρξει οποιαδήποτε έννοια ασφάλειας εκεί όπου οι άνθρωποι αποτελούν καταπιεσμένα και εκμεταλλευόμενα όντα μιας διαβαθμισμένης εξουσίας και κυριαρχίας. Η ασφάλεια δεν παρέχεται ποτέ από το κράτος. Αυτό που πιθανώς να παρέχεται, έστω και σε θεωρητικό επίπεδο, είναι η τάξη, η νομιμότητα και η κανονικότητα. **Η ασφάλεια και το «αίσθημα ασφάλειας» ούτε παρέχεται ούτε διεκδικείται από το Κράτος**, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν μπορεί να παράσχει καταφύγιο σε μια κοινωνία που δεν αναπτύσσει τις ίδιες αξίες αλλά πολλές φορές εκ διαμέτρου αντίθετες μεταξύ των μελών της. Και ασφαλώς δεν διεκδικείται από αυτό, αφού το μόνο που κάνει το Κράτος είναι να τη χρησιμοποιεί, κατά το δοκούν, για την ανάπτυξη δικών του πολιτικών. Η επιβολή της τάξης και της κανονικότητας από το Κράτος δεν είναι ασφάλεια για την κοινωνία συνολικά αλλά σε μέρος της. Είναι δύσκολο, ίσως, για ορισμένους να διαχωρίσουν την κοινωνία από το Κράτος στη σύγχρονη εποχή. Η έντονη και πανταχού παρούσα κρατική επιβολή μέσα στην κοινωνία αφορά και εμάς. Είμαστε μέλη μιας κοινωνίας ανθρώμιμότητας διότι θεωρούμε ότι η πρώτη αποτελεί κυρίαρχο μέσο για την λειτουργία μιας υγιούς κοινωνίας αλλά αυτό δεν μπορεί επ' ουδενί να υπάρξει σε μια εξουσιαστική κοινωνία. Και είναι η έλλειψη αισθήματος ασφάλειας που μετατρέπεται σε **φόβο** και αυτός με τη σειρά του μετασχηματίζεται για ορισμένους σε μισανθρωπία. Αυτό έγινε ορατό και στην περίπτωση του Ζακ Κωστόπουλου, αλλά και στον τρόπο που αντιμετωπίζονται δεκάδες καταστάσεις καθημερινά, είτε αφορά τοξικομανείς, πρόσφυγες, είτε «κανονικούς» ανθρώπους... Έτσι ο «μέσος ανθρωπάκος» θα αντιδράσει και θα αυτοδικήσει θεωρώντας ότι θα πράξει το σωστό, κάνοντας τη δουλειά του κράτους και του μπάτσου. Εκείνων δηλαδή που μπορεί ταυτόχρονα να βρίζει και να επικαλείται. Η αυτοδικία σε αυτές τις περιπτώσεις έχει τα χαρακτηριστικά λιντσαρίσματος, μιας έντονης και απόλυτα εξουσιαστικής πράξης, και όχι ατομικής απονομής δικαιοσύνης που και πάλι ως αντίδραση επιδέχεται αρκετή ανάλυση. Όμως η συχνότερη ένδειξη μισανθρωπίας δεν διαπράττεται πολλές φορές στο δρόμο και στα πεζοδρόμια, όταν μπορεί κάποιος/α να λειτουργήσει με αρνητικό και επαίσχυντο τρόπο, ως μέρος συχνά ενός όχλου ή μιας κυρίαρχης συναντίληψης. Διαπράττεται στην ήρεμη πλατφόρμα της ψηφιακής επικοινωνίας όπου φανερώνεται η κάθε στερεοτυπική πανούκλα του καθενός. Και εκεί πραγματικά η μισανθρωπία ξεχειλίζει και αντιλαμβανόμαστε την έκταση της διάβρωσης που έχει υποστεί ο άνθρωπος από την κυριαρχία. Όχι ότι η κατάσταση δεν αντιστρέφεται, αλλά είναι θλιβερή η διαπίστωση της ασέβειας απέναντι σε έναν νεκρό άνθρωπο. Μιας μισανθρωπίας και ασέβειας, όπως εκδηλώθηκε πρόσφατα από το Κράτος απέναντι στους ανθρώπους που κάηκαν στο Μάτι, όχι τόσο λόγω των λαθών που έγιναν αλλά από τον τρόπο που οι κυβερνώντες διαχειρίστηκαν επικοινωνιακά το

οργανωμένου, δίκαιου και αντιεξουσιαστικού δημοκρατικού πολιτεύματος». Δεν ξέρουμε, εν τέλει, εάν ο κατηγορούμενος είναι φασίστας, όπως γράφτηκε και χιλιοειπώθηκε, ή «αγανακτισμένος». Ή και τα δύο μαζί... Μεγάλο μάθημα και πάθημα οι πλατείες των «Αγανακτισμένων» για όσους τις συνέδραμαν με όλες τους τις δυνάμεις...

Ταυτόχρονα μπορούμε να παρακολουθούμε με κάθε λεπτομέρεια, σχεδόν σε ζωντανή σύνδεση, την εξέλιξη της πρεζεμπορίας και χρήσης ουσιών στα πανεπιστήμια της Αθήνας και Θεσσαλονίκης, με την έμμεση και άμεση παράθεση απόψεων και λειτουργιών για τα ξένα πανεπιστήμια. «Εκεί μπαίνεις με ταυτότητα και μπάρες... έχει και ιδιωτική αστυνομία... να εγκατασταθούν και εδώ». Αφού το κράτος, ως γνωστόν, ελέγχει το εμπόριο της πρέζας και τις πιάτσες του, είναι ένας καλός τρόπος είτε να επιταχύνονται μερικές αποφάσεις είτε να αποτελεί ένα «καλό θέμα» για προεκλογική αντιπαράθεση που την ατζέντα την βάζουν τα κόμματα στα κανάλια ή και το αντίστροφο. Γνωστή η εκβιαστική θέση και των δυο πόλων. Ένα θέμα που «φούσκωσε» με τη δημιουργία στεκιού από τον «Ρουβίκωνα» στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Αλήθεια, η δημιουργία στεκιού σε πανεπιστημιακό χώρο από αναρχική οργάνωση «με ονοματεπώνυμο» συνάδει με την αναρχική θεώρηση; Δηλαδή από το «ολικό», όπως ήταν μέχρι πρότινος η δημιουργία αυτοδιαχειριζόμενων χώρων από φοιτητές οι οποίοι ανήκαν παράλληλα και σε άλλες ομαδοποιήσεις ή καταλήψεις και κοινωνούσαν μεταξύ τους σε πανεπιστημιακό χώρο, οδηγούμαστε στο «μερικό» και στο πρότυπο των κομματικών παρατάξεων με τα «μαγαζάκια» τους. Πρώτα περιχαράκωση, μετά διαχωρισμός και στο βάθος παραίτηση. Σημεία των καιρών, και αυτά όπως και τα υπόλοιπα, μιας αλλοτριωμένης κατάστασης.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας